

AUTOAREA BESTSELLERULUI „DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ”

EMILY HENRY ÎNTÂLNIRI ÎN VACANȚĂ

LITERA

BLUE
MOON

AUTOAREA BESTSELLERULUI „DOUĂ CĂRȚI ȘI O VACANȚĂ”

EMILY HENRY ÎNTÂLNIRI ÎN VACANȚĂ

LITERA

BLUE
MOON

EMILY HENRY

ÎNTÂLNIRI ÎN

VACANȚĂ

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

People We Meet on Vacation

EMILY HENRY

Copyright © 2021 Emily Henry

Toate drepturile rezervate

Întâlniri în vacanță

Emily Henry

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9128-6

ISBN EPUB 978-606-33-9412-6

*Pe ultima am scris-o mai mult pentru mine.
Aceasta este pentru voi.*

PROLOG

În urmă cu cinci veri

În vacanță, poți fi cine vrei tu.

Asemenea unei cărți bune sau unei ținute incredibile, în vacanță devii o altă versiune a ta.

În viața de zi cu zi, nu prea îți vine să bățâi din cap pe muzică fără să te simți stânjenit, dar când te nimerești pe terasa potrivită, cu luminițe scânteietoare și o trupă de percuție tradițională potrivită, te trezești ȝopăind și dănuind cu cei mai buni dintre ei.

În vacanță, până și părul ia altă formă. Apa este altfel, sau poate șamponul. Poate nici nu te obosești să te speli pe cap sau să te piepteni, fiindcă în apa sărată a oceanului se ondulează și îți place așa. Îți zici: „Poate o să fac asta și acasă. Poate aș putea să fiu aia care nu se piaptână, căreia nu-i pasă că este transpirată și că are nisip în fiecare orificiu“.

În vacanță, intri în vorbă cu necunoscuți și uiți orice miză. Și dacă devine mai mult decât penibil, cui îi pasă? Nu-i ca și cum ai mai da ochii cu ei vreodată!

Ești cine vrei tu să fii. Poți face orice îți trece prin cap.

Mă rog, poate nu chiar orice. Câteodată, vremea îți impune o anumită situație, cum este cea în care mă aflu acum, și trebuie să găsești mijloace de mâna a doua ca să te distrezi cât aștepti să stea ploaia.

Vreau să ies din baie, însă mă opresc. Pe de o parte, pentru că încă lucrez la strategia mea, dar mai mult din cauză că dușumeaua este atât de lipicioasă, încât îmi pierd sandaia și trebuie să mă întorc șontăc-șontăc după ea. Teoretic, locul ăsta îmi place la nebunie, dar

practic, cred că dacă pun piciorul pe mizeria incertă de pe podeaua laminată, am o șansă reală să contactez una dintre acele boli rare care se păstrează în eprubete la frigiderul unei clinici guvernamentale secrete.

Țopăi până la sanda, îmi strecor degetele printre baretele subțiri portocalii și mă întorc să arunc o privire în bar: aglomerația de trupuri asudate, rotirea leneșă a ventilatoarelor din stuf pe plafon, ușa larg deschisă prin care, din când în când, din noaptea neagră mai năvălește câte o rafală de ploaie ca să răcorească mulțimea încinsă. În colț, un tonomat învăluit într-o aură de neon cântă Flamingos, „I Only Have Eyes for You“.

Sunt într-o stațiune, dar într-un bar de localnici, unde nu vezi rochii de vară cu imprimeuri și cămăși Tommy Bahama, cu toate că, din păcate, lipsesc și cocktailurile decorate cu fructe tropicale trase în țeapă.

Dacă nu venea furtuna, aș fi ales alt loc să-mi petrec ultima noapte în oraș. Toată săptămâna a plouat atât de tare și mai tot timpul a tunat, încât visurile mele legate de plaje cu nisip alb și bărci cu motor splendide s-au năruit și, împreună cu restul turiștilor dezamăgiți, mi-am petrecut zilele bând Piña Colada, una după alta, în orice capcană de turiști ticsită peste care am dat.

În seara asta însă, nu mai suportam gloatele, timpul lung de așteptare sau bărbații cărunți cu verighete care, chercheliți fiind, îmi făceau cu ochiul peste umărul nevestei. Așa că m-am trezit aici.

Într-un bar cu podea lipicioasă, care se cheamă simplu BAR, căutându-mi prada printre puținii oameni de față.

Stă chiar la barul din BAR, pe colț. Un bărbat cam de-o seamă cu mine, douăzeci și cinci de ani, blond, înalt și cu umeri lați, cu toate că, la cât de cocoșat stă, nu ai remarca nici unul dintre aceste două lucruri la el. Ține capul aplecat peste telefon și, din profil, are o privire calmă și concentrată. Își frământă dinții pe buza plină de jos, în timp ce dă pagina cu degetul pe ecran.

Nu-i aglomerația de pe lume, dar tot este foarte multă gălăgie în bar. Între tonomatul de la care se aud piese înfiorătoare din anii '50 spre '60 și televizorul cocoțat vizavi de el, unde meteorologul anunță răcnind ploaia care a bătut recordurile, se află o gașcă de bărbați care hohotesc identic, izbucnind în râs în același timp. La taclale cu o blondă, în capătul opus al barului, barmanița tot lovește tejgheaua cu patos pentru a-și întări explicația.

Toată lumea de pe insulă este agitată din pricina furtunii, iar berea ieftină îi face pe toți guralivi.

Doar bărbatul blond care stă pe scaunul din colț are un calm ieșit din comun. De fapt, se vede de la o poștă că este ca nuca-n perete. În ciuda celor aproape treizeci de grade cu umiditate de un milion la sută, poartă o cămașă șifonată, cu mânecă lungă, și pantaloni bleumarin. Și, în mod suspicios, nu are urmă nici de bronz, nici de râs, voioșie, frivolitate etc.

Bingo!

Îmi dau de pe față ciuful de bucle blonde și pornesc spre el. Pe măsură ce mă apropiu, rămâne cu ochii în telefon, lunecând lent degetul peste ce-o fi citind pe ecran. Surprind cuvintele îngroșate **CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ.**

Ăsta chiar citește o carte într-un bar.

Îmi sprijin senzual un șold de bar și pun cotul pe tejghea, cu fața la el.

– Hei, voinicule.

Ridică încet ochii căprui la mine și clipește.

– Bună...?

– Vii des pe-aici?

Se uită atent la mine un minut, evident chibzuind posibile replici.

– Nu, zice în cele din urmă. Nu locuiesc aici.

– Ah... fac, dar înainte să mai debitez ceva, el continuă.

– Și chiar dacă aș locui aici, am un pisoi cu multe probleme de sănătate, care necesită îngrijire specială.

Nu-mi vine ușor să ies în oraș.

Mă încrunt aproape la fiecare cuvânt din propoziție.

– Îmi pare tare rău, zic după ce-mi vin în fire. Cred că este cumplit să treci prin așa ceva, după ce că ești în doliu.

Se încruntă.

– Ce doliu?

Fac un rotocol mic cu mâna, arătând spre ținuta lui.

– N-ai venit la înmormântare?

Își încleștează dinții.

– Nu.

– Atunci ce te aduce în oraș?

– O prietenă.

Coboară privirea la telefon.

– Locuiește aici? Îmi dau cu părerea.

– M-a târât, mă corectează el. În vacanță.

Pronunță ultimul cuvânt cu ceva dispreț. Îmi dau ochii peste cap.

– Nu se poate! Și să lași pisica? Cu singura scuză de a te distra și a petrece cu alții? Ești sigur că o asemenea persoană se poate numi *prietenă*?

– Din ce în ce mai puțin sigur, spune, fără să ridice ochii.

Nu prea mi le ridică la fileu, dar nu mă las.

– Așadar, forjez eu. Cum este această prietenă? Sexy? Deșteaptă? Pricopsită?

– Scundă, răspunde, încă citind. Vorbește tare. Nu-i tace gura. Varsă mereu câte ceva pe toate hainele, indiferent ce poartă oricare dintre noi, are gusturi oribile la bărbați, se smiorcăie în timpul reclamelor la colegiu – cele în care mama nemăritată stă până târziu la computer, iar când ațipește, copilul îi pune o pătură peste umeri și zâmbește mândru de ea. Și mai ce? Ah, e obsedată de bodegi de rahat, care duhnesc a salmonella. Mi-e și frică să beau berea asta *la sticlă* – ai văzut ce recenzii are locul ăsta pe Yelp?

– Sper că glumești, zic, încrucișându-mi brațele la piept.

– Mă rog, spune el, salmonella nu miroase, dar da, Poppy, ești scundă.

– Alex! Îl plesnesc peste biceps, ieșindu-mi din rol. Încerc să te ajut!

Își masează brațul.

– Și cum o faci?

– Știu că Sarah ți-a frânt inima, dar trebuie să ieși din nou la agățat. Și când vine o gagică sexy la tine în bar, primul lucru pe care trebuie să-l omiți este relația de dependență pe care o ai cu pisica aia nesuferită.

– În primul rând, Flannery O'Connor nu este nesuferită, ripostează. E doar timidă.

– Este malefică.

– Nu te place, atâta tot, insistă. Emani o puternică energie de câine.

– Nu fac decât să încerc să o mângâi, spun eu. Ce rost are un animal de casă care nu se vrea mângâiat?

– Se vrea mângâiată, spune Alex. Doar că te duci mereu la ea cu căutătura asta, gen, rapace.

– Nu-i adevărat.

– Poppy, zice. În *orice* privință ai o căutătură rapace.

Tocmai atunci, vine barmanița cu băutura pe care am comandat-o înainte să mă pitesc în baie.

– Domnișoară? Margarita dumneavoastră, zice.

Împinge cupa ornată cu o coroană de sare pe tejghea spre mine și, cum pun mâna pe ea, mă apucă o sete nebună. O ridic așa de repede, că o mare parte din tequila se revarsă peste buza cupei și, cu o iuțelă exersată, nefirească și de mare precizie, Alex îmi trage celălalt braț de pe bar, înainte să o vărs pe el.

– Vezi? Rapace, zice Alex încet, serios, la fel cum îmi adresează oricare alt cuvânt, cu excepția acelor rare și sacre seri, în care *Bizaro*-Alex iese la iveală și apucă să-l vâd gen, întins pe jos, prefăcându-se că se văicărește la microfon pe karaoke, cu părul blond sculat în toate direcțiile și cu cămașa boțită ieșită din pantaloni.

Un banal exemplu ipotetic. De ceva ce chiar s-a mai întâmplat.

Alex Nilsen reprezintă un studiu de caz. În trupul său înalt, lat, permanent cocoșat și/sau încovrigat, există un surplus de stoicism (asta pentru că este cel mai mare copil al unui văduv cu cea mai vocală anxietate în dotare, din câți am cunoscut) și o reprimare de amploare (asta pentru că a fost crescut extrem de religios, complet pe dos față de majoritatea pasiunilor lui; respectiv mediul academic), pe lângă cea mai stranie, neghioabă și neștiută de nimeni, extrem de sensibilă naivitate din câte am avut plăcerea să cunosc.

Sorb din Margarita și scot un geamăt de plăcere.

– Câine în trup de om, își spune Alex, înainte să se reapuce de citit pe telefon.

Pufnesc dezaprobat pe seama comentariului său și mai iau o gură.

– Apropo, Margarita asta este, gen, nouăzeci la sută tequila. Sper că le spui acelor nesatisfăcuți de pe Yelp să-și bage recenziile undeva. Și că nu miroase deloc a salmonella aici.

Mai iau o gură de băutură în timp ce îmi fac loc pe scaunul înalt de lângă el, întorcându-mă ca să ni se atingă genunchii. Îmi place că stă mereu așa când ieșim împreună: cu bustul spre bar, cu picioarele spre mine, ca și cum ține o ușă secretă deschisă doar pentru mine. Și nu o ușă doar către Alex Nilsen cel rezervat și care nu zâmbește-niciodată-în-totalitate, la care are acces restul lumii, ci o cale directă către ciudățel. Acel Alex care vine în aceste vacanțe cu mine, an de an, în ciuda faptului că detestă să zboare cu avionul, să schimbe și să folosească oricare altă pernă decât cea pe care doarme acasă.

Îmi place că, atunci când ieșim în oraș, se duce de fiecare dată țintă la bar, fiindcă știe că acolo îmi place să stau, chiar dacă a recunoscut la un moment dat că, de câte ori facem asta, îl stresează nesiguranța că poate face prea mult sau prea puțin contact vizual cu barmanii.

Sincer, îmi place și/sau ador aproape tot ce ține de cel mai bun prieten al meu, Alex Nilsen, și vreau să fie fericit, așa că, în ciuda faptului că nu m-am dat niciodată în vânt după vreuna dintre iubitele lui din trecut – iar de fosta lui, Sarah, nu mi-a plăcut mai deloc –, știu că de mine depinde să nu devină un sihastru din pricina ultimei decepții. În fond, ar face – și a făcut – același lucru pentru mine.

– Deci, zic. O luăm de la capăt? Eu o să fiu necunoscuta sexy de la bar și tu fermecător cum ești, mai puțin faza cu pisica. Una-două o să ai din nou succes la fete.

Ridică ochii din telefon, cu o semi-strâmbătură. Îi zic strâmbătură, pentru că mai mult de atât, Alex nu poate zâmbi.

– Te referi la necunoscuta care vine la momentul potrivit cu replica „Hei, voinicule”? Pare-mi-se avem noțiuni diferite în ce privește cuvântul „sexy”.

Mă răsucesc pe scaun și ni se ciocnesc genunchii de două ori, în timp ce mă întorc cu spatele și apoi cu fața, zâmbindu-i încă o dată cochet.

– Te-a durut... când ai picat din paradis?

Clatină din cap.

– Poppy, pentru mine este important să știi, zice încet, că dacă o să izbutesc să mai capăt vreo întâlnire, nu va avea nimic de-a face cu presupusul tău ajutor.

Mă ridic, dau restul băuturii peste cap teatral și izbesc paharul de tejghea.

– Ce zici? Mergem în altă parte?

– Cum reușești să ai mai mult succes ca mine? întreabă, uluit de mister în sine.

– Simplu, răspund. Nu am standarde așa înalte. Și nici o Flannery O'Connor să-mi stea în cale. Iar când mă duc într-un bar, nu stau toată seara să citesc recenzii Yelp, proiectând acel NU TE APROPIA DE MINE. De asemenea, sunt, fără îndoială, superbă din anumite unghiuri.

Se ridică, punând o bancnotă de douăzeci pe bar înainte să își bage portofelul în buzunarul din spate. Alex are mereu bani gheață la el. Nu știu de ce. L-am întrebat de cel puțin trei ori. A răspuns. Tot nu știu de ce, fiindcă răspunsul lui a fost fie prea plictisitor, fie prea complex de intelectual pentru creierul meu ca să mă obosesc să-l rețin.

– Asta nu schimbă faptul că ești o super dubioasă, zice.

– Mă iubești, subliniez, vag în defensivă.

Mă cuprinde cu brațul pe după umeri și se uită de sus la mine, cu același surâs subtil, rezervat, pe buzele pline. Chipul lui este ca un ciur, care cerne lent numai câte un dram din expresie.

– Asta știu, răspunde.

Rânjesc la el.

– Și eu te iubesc.

Se chinuie să nu râdă cu toată gura, menținând un zâmbet delicat și subtil.

– Și asta știu.

Tequila mă face somnoroasă, leneșă și mă sprijin de el în timp ce pornim spre ușa deschisă.

– A fost o vacanță plăcută, spun.

– Cea mai plăcută de până acum, încuviințează, în vreme ce pala rece a ploii vine asupra noastră precum confetti tras cu tunul.

Mă strânge mai bine cu brațul cald și greu și mirosul lui de cedru mă învăluie peste umeri ca o mantie.

– Nici măcar nu m-a deranjat așa tare ploaia, îi spun, când ieșim în noaptea densă și ploioasă, țânțarii și palmierii tremurând la auzul tunetului în depărtare.

– Mie chiar mi-a plăcut.

Alex își ia brațul de pe umerii mei ca să-mi cuprindă capul, transformându-se într-o umbrelă umană, în timp ce traversăm în fugă drumul către mașinuța roșie închiriată. Când ajungem la ea, se desprinde de mine și îmi deschide portiera – am obținut o reducere luând o mașină fără închidere sau geamuri automate –, după

care ocolește în fugă botul mașinii și se aruncă pe scaunul șoferului.

Bagă în viteză și aerul condiționat dat la maximum şuieră aruncând o rafală glacială peste hainele noastre ude, în timp ce el iese din parcare și întoarce mașina spre cazare.

– Tocmai mi-am dat seama, spune, că nu am făcut nici o poză cu barul pentru blogul tău.

Încep să râd și îmi dau seama că nu glumește.

– Alex, nici unul dintre cititorii mei nu vrea să vadă poze cu BAR. Nici măcar nu vor să citească despre BAR.

Ridică din umeri.

– Nu mi se pare că BAR este așa rău.

– Ai zis că miroase a salmonella.

– În afară de asta.

Semnalizează și intră cu mașina pe strada noastră îngustă, mărginită de palmieri.

– De fapt, săptămâna asta nu am făcut nici o fotografie demnă de folosit.

Alex se încruntă și se scarpină la sprânceană în timp ce încetinește ca să intre pe pietriș.

– În afară de cele făcute de tine, adaug repede.

Fotografiile pe care le-a făcut Alex din proprie inițiativă pentru paginile mele de social media sunt de fapt groaznice, dar îl ador că se oferă să le facă, așa că am ales-o deja pe cea mai puțin urâtă și am postat-o. Am o figură oribilă, surprinsă în timp ce vorbesc, râzând isteric și strigând ceva la el în timp ce încearcă – fără mare succes – să mă regizeze, iar norii de furtună se adună vizibil deasupra mea, ca și cum eu însămi invoc apocalipsa pe Sanibel Island. Dar cel puțin se vede că sunt fericită în poză.

Când mă uit la acea fotografie, nu-mi aduc aminte ce mi-a spus Alex ca să-mi provoace expresia respectivă sau ce strigam eu la el, dar simt aceeași afecțiune ca de fiecare dată când mă gândesc la oricare dintre vacanțele noastre de vară de până acum.

Senzația covârșitoare de fericire, acel sentiment că la *asta* se rezumă viața: la a fi într-un loc frumos, cu cineva la care ții.

Am încercat să scriu ceva în sensul ăsta sub fotografie, dar era greu de explicat.

De obicei, postările mele spun cum să călătorești cu bani puțini, cum să profiți din plin, dar când ești urmărit de o sută de mii de oameni în vacanță la mare, ideal este să le arăți... o vacanță la mare.

În ultima săptămână, am petrecut aproximativ patruzeci de minute în total pe țărmul insulei Sanibel. În rest, am stat între patru pereți prin baruri, restaurante, librării și magazine de vechituri, o groază de timp în amărăciunea de bungalou pe care l-am închiriat, mâncând floricele de porumb și numărând fulgerele. Nu ne-am bronzat, nu am văzut pești tropicali, nu am făcut snorkeling, nici plajă pe catamaran, ci mai nimic, în afară de a ațipi din când în când pe canapeaua moale, la maratonul de *Zona crepusculară*, care răzbea ca zgomot de fond în visele noastre.

Există locuri pe care le poți vedea în toată splendoarea, cu sau fără soare, dar acesta nu se numără printre ele.

– Hei, face Alex în timp ce parchează.

– Hei, ce?

– Hai să facem o poză, spune. Împreună.

– Nu-ți place să ți se facă poze.

Lucru care mi s-a părut întotdeauna ciudat, pentru că practic vorbind, Alex este extrem de atrăgător.

– Știu, zice Alex, dar este întuneric și vreau să țin minte momentul.

– Bine, răspund. Da. Hai să facem una.

Mă întind după telefon, dar l-a scos deja pe al lui. Numai că în loc să-l ridice cu ecranul spre noi ca să ne vedem, îl ține invers, cu camera de bază spre noi și nu cu cea frontală.

– Ce faci? întreb, întinzând mâna spre telefon. Pentru asta există opțiunea de *selfie*, pensionar ce ești.

– Nu! Râde și mi-l smulge să nu ajung la el. Nu pentru blogul tău – nu trebuie să dăm bine. Doar să fim naturali. Pe *selfie* nici nu vreau să fac.

– Ai nevoie de ajutor pentru disproporția legată de figura ta, îi spun.

– Câte mii de poze am făcut pentru tine, Poppy? întreabă. Hai să o facem pe asta cum vreau eu.

– Bine, fie.

Mă aplec peste schimbător, așezându-mă la pieptul lui ud și își lasă capul puțin ca să compenseze pentru diferența de înălțime.

– Unu... doi...

Blițul se declanșează înainte să ajungă la trei.

– Bestie! îl cert.

Întoarce telefonul să se uite la poză și mormăie.

– Nuuu, zice. Chiar sunt o bestie.

Mă înec de râs în timp ce mă uit la mutrele noastre fantomatic de neclare: părul lui ud cu șuvițe ațoase, al meu lipit ca niște lujeri inelați în jurul obrazilor, chipurile sclipind de ploaie și înroșite de căldură, eu am ochii închiși complet, iar el mijiiți și tumefiați.

– Cum e posibil să fim atât de neclari și în același timp să arătăm rău?

Râzând, își dă capul pe spate lovindu-se de tetieră.

– Bine, o șterg.

– Nu! Mă agit să-i smulg telefonul din mână. Îl ține și el bine, dar nu-i dau drumul, așa că îl ținem între noi, pe schimbător. Tocmai asta era ideea, Alex. Să ținem minte excursia asta așa cum a fost cu adevărat. Și să fim noi înșine.

Surâde la fel de vag și de subtil ca întotdeauna.

– Poppy, nu semeni deloc cu tine în poza asta.

Scutur din cap.

– Nici tu.

O vreme nu zicem nimic, ca și cum nu a mai rămas nimic de spus, acum că am stabilit asta.

– La anul, hai să mergem undeva la frig, zice Alex. Și uscat.

– Bine, spun, rânjind cu gura până la urechi. Mergem undeva la frig.

CAPITOLUL I

Vara asta

– Poppy, spune Swapna din capătul mesei de conferință cenușii. Propuneri?

Ca binevoitor suveran al imperiului *Rest + Relaxation*¹, Swapna Bakshi-Highsmith nu degajă un dram din cele două valori fundamentale ale distinsei noastre reviste.

Cred că ultima oară când s-a odihnit Swapna a fost acum trei ani, când era însărcinată în opt luni și jumătate și stătea la pat, la ordinul medicului. Chiar și atunci și-a petrecut tot timpul în ședințe video cu biroul, ținând laptopul pe burtă, așa că nu cred că se relaxa prea mult. Tot ce vezi la ea este ascuțit, tăios și elegant, de la ultramodernul bob dat pe spate, până la pantofii Alexander Wang, cu toc și ținte.

Coada de rândunică de la ochi ar putea sfârteca o cutie de aluminiu, înainte s-o strivească privirea din ochii de smarald. Care, în clipa asta, sunt îndreptați spre mine.

– Poppy? Mai ești aici?

Clipesc ca să revin cu picioarele pe pământ și mă aplec în față, dregându-mi glasul. Mi se întâmplă destul de des în ultima vreme. Când ai un post care-ți cere să vii la birou numai o dată pe săptămână, nu-i ideal ca jumătate din timp să te pierzi în gânduri ca un copil la algebră, cu atât mai puțin în fața șefei, care te înspăimântă și te inspiră în aceeași măsură.

Mă uit atent la agenda din față. Pe vremuri, veneam la ședințele de vineri cu zeci de propuneri notate cu

entuziasm. Idei de articole despre festivaluri necunoscute în alte țări, restaurante celebre pentru localnici, cu deserturi prăjite autohtone, fenomene naturale pe anumite plaje din America de Sud, podgorii de succes în Noua Zeelandă – sau noi tendințe printre amatorii de senzații tari și modalități de relaxare profundă pentru amatorii de *spa*.

Înainte, scriam lucrurile astea ca într-o criză de panică, de parcă fiecare experiență pe care speram să o am într-o zi era un organism viu care creștea în mine, întinzându-și ramurile ca să-și facă loc în corpul meu, cerând să evadeze din mine. Înaintea ședințelor, petreceam câte trei zile într-un soi de transă, în care mă treceau toate transpirațiile pe Google, răscolind printre imaginile locurilor în care nu mai fusesem niciodată, cu o senzație asemănătoare cu foamea.

Astăzi însă, am petrecut zece minute notând numele țărilor.

Ale țărilor, nici măcar ale orașelor.

Swapna se uită la mine, așteptând să-mi prezint următorul mare proiect pentru vara care vine și eu mă holbez la cuvântul „Brazilia”.

Brazilia este a cincea țară ca mărime din lume. Brazilia reprezintă 5,6% din masa pământului. Nu poți scrie un articol pe genunchi despre vacanțele în Brazilia. Trebuie să alegi cel puțin o anumită regiune.

Dau pagina agendei, prefăcându-mă că sunt atentă la următoarea. Care este goală. Garrett, colegul meu, se apleacă parcă să-mi citească peste umăr, moment în care o închid brusc.

– St. Petersburg, zic.

Swapna ridică din sprânceană și se fâțâie în capul mesei.

– Am scris despre St. Petersburg în ediția de vară de-acum trei ani. Sărbătoarea Noptilor Albe, ai uitat?

– Amsterdam? propune Garrett de lângă mine.

– Amsterdam este oraș de primăvară, spune Swapna, ușor enervată. Doar nu scrii despre Amsterdam și treci

cu vederea peste lalele.

Am auzit la un moment dat că a fost în aproximativ șaptezeci și cinci de țări și, în multe dintre ele, de două ori. Tace, ținând telefonul într-o mână și lovindu-l ușor de cealaltă palmă, în timp ce se gândește.

– Și apoi, Amsterdam este cam... ultramodern.

Unul dintre marile crezuri ale Swapnei este că a fi *ultramodern* înseamnă să fi deja *demodat*. Dacă simte că spiritul vremii planează asupra orașului Toruń din Polonia, atunci Toruń este tăiat de pe listă în următorii zece ani. Chiar există o listă lipită de un perete lângă birouri (Toruń nu se află pe această listă) de Locuri pe care *R + R* Nu Le Publică. Fiecare notiță în parte este scrisă de mâna ei și există un soi de miză secretă, în care pariem pe momentul în care va fi salvat un oraș de pe Listă. Nimic nu se compară cu entuziasmul tacit din birou, în acele dimineți în care intră Swapna, cu geanta de laptop de renume pe braț, ducându-se cu pași mari spre Listă, cu pixul pregătit, gata să taie unul dintre aceste orașe interzise.

Toată lumea se uită cu sufletul la gură, întrebându-se ce oraș va salva din obscuritatea *R + R* și, odată ce se află în biroul ei, cu ușa închisă, cel care este mai aproape de Listă, dă fuga la ea, citește orașul tăiat și se întoarce să-i șoptească numele tuturor celor din redacție. În general, sărbătorim pe mutește.

Toamna trecută, când a fost eliberat Parisul de pe Listă, cineva a deschis șampania, iar Garrett a scos o beretă roșie dintr-un sertar al biroului, unde aparent o ținea ascunsă tocmai pentru o asemenea ocazie. A purtat-o toată ziua, smulgându-și-o de pe cap atunci când auzeam păcănitul și scârțâitul ușii Swapnei. Mai și credea că scăpase cu basma curată, până când ea s-a oprit lângă biroul lui înainte să plece seara spre casă și a zis:

– *Au revoir*², Garrett.

S-a făcut roșu ca bereta la față și, cu toate că mă îndoiesc că Swapna a spus-o altfel decât în glumă, nu

și-a mai recăpătat încrederea în el de-atunci.

În clipa în care Amsterdamul este declarat „ultramodern“, obrajii i se înroșesc mai tare decât bereta, învinețindu-se de-a dreptul.

Cineva zice într-o doară Cozumel. Apoi se ține un vot pentru Las Vegas, la care Swapna se gândește o clipă.

– Vegas n-ar fi deloc rău. Se uită drept la mine. Poppy, nu ești de părere că Vegas n-ar fi deloc rău?

– Fără doar și poate, consimt.

– Santorini, spune Garrett cu glasul unui șoricel din desenele animate.

– Santorini este fermecător, firește, spune Swapna, iar Garrett râsuflă ușurat destul de sonor. Dar vrem ceva plin de inspirație.

Se uită din nou la mine. Pătrunzător. Știu de ce. Vrea că eu să scriu marele articol. Pentru că de-asta am venit aici.

Mi se pune un nod în stomac.

– Mă mai gândesc și îți prezint ceva luni, sugerez.

Încuviințează, este de acord. Garrett se face mic pe scaunul de lângă mine. Știu că el și iubitul lui sunt disperați să facă o excursie în Santorini. Cum ar fi orice jurnalist de călătorie. Cum ar fi probabil orice ființă umană.

Cum ar trebui să fiu și eu, fără doar și poate.

„Nu te lăsa“, îmi vine să-i zic. „Dacă Swapna vrea inspirație, nu de la mine o primește.“

De mult nu mai am așa ceva.

* * *

– Cred că ar trebui să insiști cu Santorini, spune Rachel, rotind paharul de vin rosé pe masa din mozaic a cafenelei.

Este un vin perfect de vară și, mulțumită platformei ei, l-am primit gratis.

Rachel Krohn: blogger stilist, fan buldogi francezi, născută și crescută în Upper West Side (din fericire, însă, nu genul care se poartă de parcă este tare *adorabil*

că ești din Ohio, ba chiar că Ohio există – a *auzit* cineva de orașul ăsta?) și extrem de competentă în rol de cea mai bună prietenă.

În ciuda faptului că are electrocasnice ultimul răcnet, Rachel își spală toate vasele de mână, pentru că o calmează și o face pe tocuri de 10, pentru că este de părere că pantofii fără toc sunt pentru călărit și grădinărit, iar asta în cazul în care nu ai găsit cizme cu toc adecvate.

Rachel a fost prima prietenă pe care mi-am făcut-o când m-am mutat la New York. Este „influencer” pe rețele sociale (adică este plătită să poarte anumite mărci de machiaj, în poze făcute la frumoasa ei masă de toaletă din marmură) și, deși nu am mai fost prietenă cu un Coleg de Internet, s-a dovedit că există avantaje (adică nici una dintre noi nu se simte stânjenită când îi cere celeilalte să aștepte cât regizăm poze cu sendvișurile noastre). Și, în pofida faptului că mă așteptam să nu am mare lucru în comun cu Rachel, la a treia ieșire împreună (în același bar de vinuri din Dumbo, unde stăm și acum), a recunoscut că face toate fotografiile săptămânii marțea, schimbându-și hainele și coafura de la un parc la altul, de la un restaurant la altul, după care își petrece restul săptămânii scriind eseuri și administrând pagini de rețele sociale dedicate unor adăposturi pentru câini.

A ajuns să facă asta pentru că este fotogenică, are o viață fotogenică și doi câini foarte fotogenici (deși dependenți de asistență medicală).

În timp ce eu m-am pus să construiesc o rețea de socializare ca o joacă îndelungată, pentru a-mi transforma călătoritul în slujbă cu normă întreagă. Căi diferite care duc în același loc. Adică, ea tot din Upper West Side este, eu tot din Lower East Side, dar amândouă suntem reclame ambulante.

Iau o gură din vinul spumant și îl plimb pe limbă în timp ce rumeg ce zice. Nu am fost în Santorini și,

unde va în casa ticsită de lucruri a părinților mei, într-o cutie Tupperware plină de chestii care nu au absolut nimic în comun, se află o listă cu destinații de vis pe care am făcut-o în liceu, cu Santorini printre primele. Din locuința mea burdușită din Ohio, țărmurile de un alb perfect și vastele întinderi de apă albastră sclipitoare păreau extrem de îndepărtate.

– Nu pot, îi spun în cele din urmă. Garrett ar face combustie spontană dacă, după ce a propus Santorini, odată ce aş vota, Swapna mi l-ar da mie.

– Nu pricep, zice Rachel. Cât de greu să fie să alegi o vacanță, Pop? Nu-i ca și cum ai pus bani deoparte. Alege un loc. Du-te. Apoi alege altul. Cu asta te ocupi.

– Nu-i așa simplu.

– Da, da. Rachel dă din mână. Știu, șefa ta vrea o vacanță „inspirată”. Dar, când o să ajungi într-un loc frumos cu car_dul de credit $R + R$, o să vină și inspirația. Efectiv, nu există pe lumea asta om mai bine dotat pentru o vacanță magică decât un jurnalist de călătorie cu un carnet de cecuri din partea unui conglomerat de presă șmecher. Dacă tu nu poți avea parte de o excursie inspirată, atunci cum naiha vrei s-o faci restul lumii?

Ridic din umeri și rup o bucată de brânză pe blatul cu mezeluri.

– Poate tocmai asta-i faza.

Ridică dintr-o sprânceană șatenă.

– Care-i faza?

– Exact! exclam, iar ea îmi aruncă o privire plină de dezgust sec.

– Nu fi simpatică și fandosită, mi-o taie.

Pentru Rachel Krohn, „simpatică și fandosită” este la fel de rău ca „ultramodern” pentru Swapna Bakshi-Highsmith. În ciuda stilului ei visător de păr, machiaj, haine, apartament și rețele sociale, Rachel este o ființă profund pragmatică. Pentru ea, viața în ochii publicului este o slujbă ca oricare alta, una pe care o păstrează pentru că plătește facturile (cel puțin când vine vorba de

brânză, vin, cosmetice, haine și ce-i mai trimit firmele), nu pentru că îi place genul de semicelebritate fabricată care vine la pachet. La sfârșitul fiecărei luni, face o postare cu cele mai proaste și inedite imagini de la ședințele foto, cu titlul: ACESTE SONT IMAGINI ALESE PE SPRÂNCEANĂ MENITE SĂ TE FACĂ SĂ TÂNJEȘTI DUPĂ O VIAȚĂ CARE NU EXISTĂ. SONT PLĂTITĂ PENTRU ASTA.

Da, a făcut școala de arte plastice.

Și, cumva, genul ăsta de pseudoactorie nu i-a știrbit cu nimic popularitatea. În fiecare ultimă zi a lunii, când vin în oraș, încerc să programez o întâlnire la vin, ca să o văd cum își verifică notificările și își dă ochii peste cap pe măsură ce încep să curgă noi like-uri și noi urmăritori. Din când în când, își înăbușă un icnet și zice:

– Fii atentă! „Rachel Krohn este extrem de cutezătoare și reală. Vreau să-mi fie mamă.” Le tot zic că habar nu au cine sunt și tot nu vor să priceapă!

Nu are răbdare cu cei care văd viața în roz, cu atât mai puțin cu melancolia.

– Nu sunt simpatică, îi promit, și evident nu sunt fandosită.

Își arcuiește și mai mult sprâncenele.

– Ești sigură? Că ești predispusă la amândouă, puiule.

Îmi dau ochii peste cap.

– Vrei să zici că sunt scundă și port culori stridente.

– Nu, ești *mărunțică*, mă corectează, și porți haine tipătoare. Stilul tău este, gen, fiica brutarului parizian din anii '60, care traversează satul cu bicicleta în zori, strigând *Bonjour, le monde*, în timp ce împarte baghete.

– Mă rog, zic, revenind la subiect, vreau să spun *care-i rostul* să merg în această vacanță ridicol de scumpă, ca pe urmă să scriu despre ea pentru cei patruzeci și doi de oameni din lume care își permit timpul și banii să facă același lucru?

Își descrețește fruntea în timp ce se gândește.

- Păi, mai întâi, nu cred că majoritatea oamenilor folosesc articolele din *R + R* ca itinerar, Pop. Le oferi o sută de locuri în care să se cazeze și ei aleg trei. În al doilea rând, oamenii vor să vadă vacanțe idilice în reviste de vacanță. Le cumpără ca să viseze cu ochii deschiși, nu ca să-și facă planuri.

Chiar în timp ce vorbește Pragmatica Rachel, o simt pe Cinica Rachel de la Școala de Arte Plastice rostind cuvintele tăios. Artista Rachel este un soi de bătrân care strigă la cer, un tată vitreg care spune la cină: „Ce-ar fi să vă deconectați puțin, copii?” și întinde un castron ca să strângă toate telefoanele.

Îmi place Artista Rachel și Principiile ei, dar mă și intimidează brusca lor apariție la terasa de pe trotuar. Fiindcă în acest moment îmi vin pe limbă cuvinte cărora nu le-am mai dat glas până acum. Gânduri sensibile, secrete, care nu mi s-au dezvăluit în întregime în nenumăratele ore pe care le-am petrecut în pauza dintre călătorii, întinsă pe canapeaua-canonă-încă din apartamentul meu incomod, nelocuit.

- Ce rost are? repet frustrată. Adică nu ai niciodată senzația asta? Gen, am muncit pe brânci, am făcut cum se cade fiecare lucru...

- Mă rog, nu chiar pe fiecare, zice. Te-ai lăsat de facultate, puiule.

- ...ca să pun mâna pe slujba de vis! Și chiar am reușit. Lucrez la una dintre cele mai de seamă reviste de călătorie! Am un apartament frumos! Și pot lua taxiul fără să-mi fac griji pe ce ar *trebui* să cheltuiesc banii și cu toate astea... inspir sacadat, nesigură de cuvintele pe care urmează să le scot cu cleștele din gură, în timp ce forța lor mă izbește din plin. Nu sunt fericită.

Rachel se înmoaie. Își așază mâna peste a mea, dar nu zice nimic, lăsându-mă să continui dacă vreau. Îmi ia ceva să o fac. Mă simt o nesimțită nerecunoscătoare din pricina acestor gânduri, darămite să le mai și dau glas.

- Totul este aproape cum mi-am imaginat, spun în cele din urmă. Petrecerile, opririle în aeroporturi

internaționale, cocktailurile în avion, plajele, iahturile și podgoriile. Și totul arată cum ar trebui să arate, dar am alte senzații decât mi-am imaginat. Sincer, cred că le simt altfel decât până acum. Înainte, mă dădeam de ceasul morții cu săptămânile înaintea unei plecări, știi? Și când ajungeam la aeroport, mă simțeam ca și cum îmi cânta sângele în vene. Ca și cum vibrau oportunitățile în aer. Nu știu. Nu știu ce s-a schimbat. Poate eu.

Își dă după ureche o buclă neagră și ridică din umeri.

– Tu ai vrut asta, Poppy. Nu aveai și ai vrut. Erai hămesită.

Îmi dau seama numaidecât că are dreptate. A deslușit esența în voma de cuvinte.

– Nu-i ridicol? Râd mormăit. Viața mea este așa cum speram să fie și acum îmi este dor să *vreau* ceva.

Să vibrez de relevanță. Să zbârnâi de potențial. Să stau cu ochii în tavanul scării de la etajul cinci, acolo unde lucram înainte de $R + R$, după o tură dublă de servit băuturi la Garden și să visez cu ochii deschiși la viitor. La locurile în care aş merge, la oamenii pe care i-aş întâlni – la cine aş putea *deveni*. Ce-ți mai rămâne de visat când ai deja apartamentul de vis, șefa de vis și slujba de vis (ceea ce anulează orice anxietate legată de chiria obscen de mare a apartamentului tău de vis, pentru că oricum mănânci numai la restaurante cu stele Michelin pe banii companiei)?

Rachel dă paharul pe gât și molfăie niște Brie pe biscuit, încuviințând atotștiutoare.

– Problemele milenialilor.

– E un fenomen?

– Nu încă, dar dacă o repeți de trei ori, până diseară o să-și dea cineva cu părerea despre asta în *Slate*.

Arunc un praf de sare peste umăr de parcă aş vrea să împiedic acest rău și Rachel pufnește în timp ce ne mai toarnă câte un pahar.

– Parcă toată faza cu milenialii era că nu obținem ce vrem. Case, slujbe, libertate financiară. Ne școlim la

nesfârșit, după care lucrăm ca barmani până murim.

– Mda, zice, dar tu te-ai lăsat de școală și ți-ai urmat visul. Așa că, na...

– Nu vreau să am problemele milenialilor, zic. Mi se pare că sunt o nesimțită că nu sunt mulțumită de viața mea fenomenală.

Rachel pufnește din nou.

– Mulțumirea este o minciună inventată de capitalism, spune Artista Rachel, dar poate are dreptate. În general are. Gândește-te puțin. Toate fotografiile pe care le postezi? Vând ceva. Un stil de viață. Oamenii se uită la fotografiile alea și își spun: „De-aș avea pantofii ăia Sonia Rykiel, apartamentul ăla superb cu podele din stejar franțuzesc, *atunci* aș fi fericită. Aș defila nepăsătoare, udând plantele din casă și aprinzând nenumăratele lumânări Jo Malone și aș simți că am o viață perfect armonioasă. Mi-aș *iubi* în sfârșit casa. M-aș *bucura* de zilele pe care le am pe planeta asta“.

– Ești convingătoare, Rach, remarc. Pari destul de fericită.

– Păi, cum naiba să nu fiu? zice. Dar nu sunt mulțumită, și știi de ce? Își ia telefonul de pe masă, caută o anume fotografie relevantă și mi-o arată. Un cadru cu ea întinsă pe canapeaua de pluș, împrejmuită de buldogi cu cicatrici asemănătoare, în urma aceluiași operații chirurgicale la bot care le-au salvat viața. Este îmbrăcată în pijama cu Sponge Bob Pantaloni Pătrați și nu poartă pic de machiaj. Pentru că în fiecare zi apar fabrici de făcut căței vagabonzi, care produc și mai mulți amărâți din-ăștia! Inseminează aceiași câini amărâți la nesfârșit, producând serie după serie de pui cu mutații genetice care fac viața dificilă și plină de suferință. Ca să nu mai zic de amărâții pit bull încovrigați prin cuști, care putrezesc în închisorile căteilor!

– Îmi sugerezi să-mi iau un câine? întreb. Fiindcă, dacă faci jurnalism de călătorie, nu poți ține animale

acasă. Sincer, și dacă nu ar fi așa, nu sunt sigură că aș putea avea grijă de un animal. Ador câinii, dar am și crescut într-o casă ticsită de ei. Odată cu câinii, vin și părul, lătratul și haosul. Pentru o persoană destul de haotică, este cam periculos. Dacă m-aș duce la un adăpost să îmi aleg un câine, nu am nici o garanție că nu m-aș întoarce acasă după ce am adoptat șase și un coiot sălbatic.

– Zic doar că scopul contează mai mult decât mulțumirea, răspunde Rachel. Tu ai avut o grămadă de obiective profesionale care ți-au dat un scop. Și le-ai atins pe rând. *Et voilà*⁴: ai rămas fără.

– Așadar, am nevoie de alte scopuri.

Încuviințează emfatic.

– Am citit un articol pe tema asta. Aparent, îndeplinirea obiectivelor pe termen lung poate duce la depresie. Drumul, nu destinația contează, puiule, și ce dracu' mai zic psihologii. Se îmblânzește din nou și devine ființa diafană din cele mai apreciate fotografii ale ei. Știi, psihoterapeutul meu zice...

– Maică-ta, zic.

– Vorbea ca psihoterapeut când a spus-o, mă contrazice Rachel.

Știu că se referă la faptul că Sandra Krohn era în mod cert dr. Sandra Krohn, la fel cum Rachel este uneori în mod cert Artista Rachel, nu că Rachel era de fapt la o ședință de terapie. Oricât se roagă Rachel, mama ei refuză s-o trateze pe Rachel ca pacientă. Rachel însă refuză să meargă la oricine altcineva, astfel că rămân în impas.

– În sfârșit, continuă Rachel, mi-a spus că uneori, când îți pierzi fericirea, cel mai bine este să o cauți la fel cum ai căuta orice altceva.

– Icnind și aruncând perne în jur? îmi dau cu presupusul.

– Mergând pe același traseu, spune Rachel. Așa că, Poppy, tot ce trebuie să faci este să te gândești și să te întrebi când a fost ultima dată când ai fost fericită.

Problema este că nu trebuie să mă gândesc prea departe. Absolut deloc. Știu numai decît cînd am fost cu adevărat fericită. Acum doi ani, în Croația, cu Alex Nilsen. Numai că nu am cum să mai ajung acolo, pentru că nu am mai vorbit de-atunci.

– Mai gîndește-te, bine? spune Rachel. Dr. Krohn are întotdeauna dreptate.

– Mda, zic. O să mă gîndesc.

Odihnă și relaxare

La revedere (în limba franceză în original)

Bună ziua tuturor! (în limba franceză în original)

Și iată (în limba franceză în original)

CAPITOLUL 2

Vara asta

Zău că mă gândesc la asta.

Tot drumul cu metroul spre casă. Și încă patru străzi pe jos. Timp de un duș fierbinte, o mască de păr și una de față și alte câteva ore cât stau întinsă pe noua mea canapea rigidă.

Nu petrec suficient timp aici ca să fi transformat apartamentul într-un cămin și apoi sunt produsul unui tată zgârcit și al unei mame sentimentale, ceea ce înseamnă că am crescut într-o casă plină până la refuz de vechituri. Mama păstra cești sparte primite de la mine și frații mei când eram mici, iar tata parca rablele familiei în curtea din față, doar-doar o învăța să le repare vreodată. Încă nu am habar ce înseamnă o cantitate *rezonabilă* de bibelouri într-o casă, însă știu cum reacționează oamenii în general la casa copilăriei mele și îmi zic în sinea mea că este mai bine să greșesc cu minimalismul, decât să fac colecție de nimicuri.

Pe lângă o colecție inepuizabilă de haine de modă veche (prima regulă a familiei Wright: nu cumpăra niciodată nimic nou, dacă poți face rost de acel lucru folosit la o nimica toată din preț), nu prea există alte lucruri în apartamentul meu la care să mă concentrez. Așa că stau cu ochii în tavan și mă gândesc.

Și, cu cât mă gândesc mai mult la excursiile pe care le făceam împreună cu Alex, cu atât mai mult tânjesc după ele. Dar nu în sensul de distracție, fantezist și energic, cum *tânjeam* să văd Tokio în anotimpul florilor de cireș sau festivalurile Fasnacht din Elveția, cu

paradele de măști și cu bufoni care plesneau din bici, dansând pe străzile multicolore.

Acum, simt mai degrabă o suferință, o tristețe. Este mai rău decât lehamitea de a nu vrea mai nimic de la viață. Este legat de ceva ce vreau, dar nu sunt convinsă că există măcar posibilitatea.

Mai ales după doi ani de tăcere.

Mă rog, nu tăcere. Încă îmi trimite un mesaj de ziua mea. Și eu îi trimit lui. Amândoi răspundem cu un „Mulțumesc” sau „Ce mai faci?”, dar acele cuvinte nu par să mai deschidă vreo conversație.

După tot ce s-a întâmplat între noi, îmi spuneam că o să dureze o vreme să depășească momentul, că lucrurile se vor întoarce inevitabil la normal și că vom fi din nou cei mai buni prieteni. Poate chiar vom râde că am petrecut tot acest timp departe unul de altul.

Numai că zilele au trecut, telefoanele au fost închise și redeschise, în caz că se pierdea vreun mesaj pe drum și, după o lună întreagă, nici măcar n-am mai tresărit de fiecare dată când primeam un mesaj.

Am mers amândoi mai departe, fără să mai fim unul în viața celuilalt. Lucrurile noi și necunoscute au devenit familiare și aparent de neschimbat, iar acum, iată-mă, într-o vineri seara, stau și mă uit în gol.

Mă ridic de pe canapea și îmi iau laptopul de pe măsuță. Ies pe micul meu balcon. Mă afund în singurul scaun care intră aici și îmi sprijin picioarele de balustrada caldă încă de la soare, deși s-a lăsat noaptea. În stradă, sună clopoțelul deasupra ușii bodegii de la colț, oamenii se întorc acasă după o noapte lungă în oraș și două taxiuri lăncezesc în fața barului meu preferat din cartier, Good Boy Bar (loc care își datorează succesul nu băuturilor, ci faptului că permite accesul câinilor; așa supraviețuiesc existenței mele fără animale de casă).

Deschid computerul și alung o molie din lumina fluorescentă a ecranului, în timp ce deschid vechiul blog. Blog pe care $R + R$ nu dă doi bani – adică mi-au

evaluat posturile înainte să mă angajeze, dar nu le pasă dacă mai scriu în el. Rețelele sociale vor ei să le mulgă de bani, nu pe cititorii mei modești, dar devotați, pe care i-am câștigat cu articolele mele despre călătorii cu buget redus.

Revista *Rest + Relaxation* nu este specializată în călătorii cu buget redus. Și, cu toate că aveam de gând să continui blogul *Pop Around the World*⁵, pe lângă munca la revistă, postările mele s-au lăsat așteptate nu mult după excursia în Croația.

Mă întorc la postarea respectivă și o deschid. Deja lucram la *R + R*, ceea ce înseamnă că fiecare secundă de lux în acea excursie era plătită. Trebuia să fie cea mai tare de până atunci, și anumite părțile din ea chiar *au fost*.

Numai că, recitind postarea – chiar dacă am șters orice despre Alex și întâmplarea cu pricina –, este evident cât de nefericită am fost când m-am întors acasă. Merg mai departe, căutând fiecare postare legată de „Vacanța de vară”. Așa o numeam când ne scriam mesaje despre ea de-a lungul anului, în general cu mult înainte să stabilim unde mergem sau cum o să ne permitem.

Vacanța de vară.

Cum ar fi „Mă omoară școala asta – abia aștept să vină Vacanța de vară” și „Propunere pentru uniforma noastră din Vacanța de vară”, și o captură de ecran cu un tricou pe care scrie DA, SUNT ADEVĂRAȚI pe piept sau o salopetă cu pantaloni atât de scurți că ar putea trece drept chiloți.

Vine o briză fierbinte, care aduce din stradă miros de gunoi și de pizza la un dolar felia, ciufulindu-mi părul. Îl răsucesc la ceafă, închid laptopul și scot telefonul așa de repede, de-ai zice că am și de gând să-l folosesc.

„Nu ai cum. E prea ciudat”, îmi spun, dar deja ajung la numărul lui Alex, tot primul din lista de numere favorite, unde optimismul meu l-a păstrat atât de mult

care nu-mi dă nici o direcție firească spre o conversație.

Ce să zic?

„Ce mai faci?” sună prea serios? Pare că mă aștept să răspundă: „Ei bine, Poppy, mi-a fost dor de tine. Mi-a fost AL NAIBII de dor de tine”.

Poate ceva nevinovat, cum ar fi: „Care-i treaba?”

Dar, încă o dată, simt că este extrem de straniu dacă ignor de bunăvoie cât de straniu este să-i dau mesaj după tot acest timp.

Îmi pare rău că am zis hei, scriu. Îl șterg și fac o glumiță: **Probabil te întrebi de ce te-am adus aici**.

Nu-i amuzant, dar stau la marginea micului meu balcon, tremurând de stres și nerăbdare, îngrozită că durează atât de mult să răspund. Trimit mesajul și încep să mă fâțâi. Numai că, fiindcă balconul este minuscul și scaunul ocupă jumătate din spațiu, mă învârt ca un titirez, însoțită de un roi de molii care se țin după lumina albastră a telefonului.

Aud altă notificare și mă așez brusc pe scaun și deschid mesajul.

E vorba despre sendvișurile care dispar din bucătărie?

O clipă mai târziu mai vine un mesaj.

Că nu eu le-am luat. Mai puțin dacă au vreo cameră de securitate pe-acolo. Caz în care îmi pare rău.

Sunt toată un zâmbet și un val de căldură îmi umple golul de stres din stomac. Când preda, a fost o scurtă perioadă când Alex era convins că o să fie concediat. S-a trezit târziu și a ratat micul dejun, după care avusese programare la doctor în pauza de prânz. Nu avusese timp să-și ia mâncare pe urmă, așa că se dusesse în sala profesorilor, sperând să fi fost ziua cuiva și să mai fi rămas niște gogoși sau briose râncede.

Numai că era prima zi de luni a lunii și o profesoară de istorie americană pe nume Delallo, o femeie pe care în sinea lui Alex o considera *nemesisul* lui la muncă, insista să curețe frigiderul și blatul în ultima zi de vineri a fiecărei luni – și pe urmă să facă tărăboi, ca și cum se

timp, încât ideea de a-l șterge acum pare un ultim pas tragic, pe care nu suport să-l fac.

Degetul mare planează deasupra tastaturii.

M-am tot gândit la tine, scriu. Mă uit lung un minut, apoi șterg tot.

E vreo șansă să ai chef de ieșit din oraș? scriu. Asta sună bine. E evident ce-i cer, dar destul de dezinvolt și scap ușor. Totuși, cu cât studiez mai mult cuvintele, cu atât mă simt mai ciudat în privința dezinvolturii. Să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic și că suntem în continuare cei mai buni prieteni care pun la cale o excursie într-o discuție familiară, precum un mesaj trimis după miezul nopții.

Șterg mesajul, trag aer în piept și scriu din nou. **Hei.**

– Hei? răbufnesc, enervată pe mine.

Pe trotuar, un bărbat tresare mirat auzindu-mi vocea, după care ridică privirea spre balconul meu, își dă seama că nu cu el vorbesc și pleacă grăbit mai departe.

Nu-i pot trimite un mesaj lui Alex Nilsen în care să-i zic doar „Hei”. Numai că vreau să selectez și să șterg cuvântul și atunci se petrece ceva îngrozitor. Îl trimit din greșală. Mesajul pleacă *vuuum*.

– Futu-i, futu-i, futu-i! șuier, scuturând telefonul, ca și cum îl pot face să scuipe mesajul înainte să digere amărăciunea aia de cuvânt. Nu, nu, n...

Ding.

Încremenesc. Casc gura. Îmi bubuie inima. Mă doare stomacul, de simt că mi s-au răsucit mâțele ca *fusilli*.

Mesaj nou cu numele îngroșat în partea de sus: **ALEXANDER CEL MARE ȘI TARE.**

Un cuvânt.

Hei

Sunt atât de șocată, că-mi vine să scriu iar *Hei*, ca și cum nu aș fi trimis primul mesaj, ca și cum mi-a scris un *hei* din senin, dar evident că nu a făcut-o – nu este genul. Eu sunt genul.

Și pentru că eu sunt genul care trimite cele mai nasoale mesaje din lume, am primit acum un răspuns

aștepta să fie toată lumea recunoscătoare, deși, de multe ori, colegii ei pierdeau câteva cutii de mâncare congelată numai bună din pricina asta.

În sfârșit, singurul lucru din frigider era un sendviș cu salată de ton. „Cartea de vizită a domnișoarei Delallo“, glumise Alex, când îmi povestise mai târziu.

Mâncase sendvișul ca act de sfidare (și foame), după care a fost convins trei săptămâni că cineva avea să afle și că va fi concediat. Nu era ca și cum era visul lui să predea literatură la liceu, dar avea un salariu decent, beneficii și era în Ohio, orașul nostru de baștină, ceea ce – cu toate că pentru mine era o mare bilă neagră – însemna că era aproape de doi dintre cei trei frați mai mici și de copiii pe care începuseră să-i toarne aceștia.

Și apoi, slujba pe care și-o *dorea* Alex la universitate nu prea se mai ivea în perioada asta. Nu-și permitea să rămână șomer și, din fericire, nu s-a întâmplat.

SendvișURI? PLURAL? îi răspund. **Te rog, te rog, te rog spune-mi că ai devenit hoț de *hoagie* cu drepturi depline.**

***Delallo* nu-i fan sandvișuri *hoagie*,** răspunde Alex. **În ultimul timp tânjește după Reuben.**

Și câte sandvișuri Reuben ai furat? întreb.

Presupunând că ne spionează securitatea, nici unul, zice el.

Predai într-un liceu din Ohio, evident că ne spionează.

Trimite o mutră tristă. Vrei să zici că nu-s destul de important să mă monitorizeze guvernul american?

Știu că glumește, dar uite care-i chestia cu Alex Nilsen. În pofida faptului că este înalt, destul de bine-făcut, dependent de sport zilnic, mâncat sănătos și un autocontrol general, mai are și moaca asta de cuțu rănit. Ori cel puțin abilitatea de a o invoca. Are ochii ușor adormiți mereu, cutele de sub ei indicând constant că nu-i place somnul la fel de mult cât îmi place mie. Gura îi este plină, cu arcul lui Cupidon exagerat, oarecum asimetric și, toate astea, la un loc cu părul drept și

răvășit – singura parte din aspectul lui căreia nu-i dă atenție –, îi dau o mutră de copil care, întrebuițată cum trebuie, îmi poate declanșa un impuls biologic de a-l proteja cu orice preț.

Când văd ochii ăia adormiți cum se măresc și se umezesc și deschide gura într-un O delicat, parcă aud un cățeluș scâncind.

Atunci când primesc de la alții emoticonul încruntat, îl citesc ca pe o mică dezamăgire. Când îl folosește Alex, știu că este echivalentul digital al mutrei de cuțu trist cu care mă tachinează. Uneori, când eram criță, stăteam la masă și încercam să terminăm un joc de șah sau Scrabble pe care-l câștigam eu, recurgea la moaca asta până mă prăpădeam de râs și de plâns, cădeam din scaun, încercând să-l opresc sau măcar să-l conving să-și acopere fața.

Sigur că ești important, răspund. De-ar ști securitatea puterile mutrei de cuțu trist, ai fi în laborator, clonat pe loc.

Alex scrie un minut, se oprește, scrie din nou. Mai aștept câteva secunde. Gata? Mesajul la care nu mai răspunde? O mare confruntare? Sau, știindu-l, bănuiesc că este mai probabil să vină un inofensiv „Mă bucur că am vorbit, dar mă duc la culcare. Somn ușor.”

Ding!

Izbucnesc în râs, cu forța unui ou care mi se sparge în piept și care revarsă căldură peste nervii mei.

Este o poză. Un *selfie* neclar, neîndemânatic cu Alex sub un felinar stradal, cu mutra mârșavă. Ca aproape fiecare fotografie pe care o face uneori, este luată ușor de jos, alungindu-i și ascuțindu-i capul. Îmi dau capul pe spate de râs, aproape năucă.

Bestie! scriu. E I noaptea și tu mă faci să mă duc la adăpost să salvez niște vieți.

Vezi să nu, răspunde. Nu-ți iei tu câine.

Un soi de durere mă lovește în plex. Cel mai curat, cel mai minuțios și mai organizat bărbat pe care-l știu, Alex, adoră animalele și sunt destul de sigură că îmi

vede incapacitatea de a mă dedica unuia ca pe un defect personal.

Ridic ochii la singuratica plantă succulentă deshidratată din colțul balconului. Scuturând din cap, mai scriu un mesaj: **Ce face Flannery O'Connor?**

A murit, răspunde Alex.

Pisica, nu scriitoarea! scriu.

Așisderea, răspunde.

Îmi palpită inima. Oricât am detestat pisica aia (nici mai mult, nici mai puțin decât ea pe mine), Alex o adora. Faptul că nu mi-a spus că a murit pică asemenea unei lame de ghilotină și mă sfâșie din cap până-n picioare.

Alex, îmi pare tare rău, răspund. **Doamne, ce rău îmi pare. Știu cât ai iubit-o. Pisica aia a avut o viață de vis.**

Mersi este singurul răspuns pe care-l dă.

Mă uit lung la cuvânt o vreme, neștiind ce să mai zic. Trec patru, cinci, apoi zece minute.

Ar trebui să mă culc, zice în cele din urmă. **Somn ușor, Poppy.**

Da, răspund. **Și ție.**

Rămân pe balcon până se scurge toată căldura din mine.

Joc de cuvinte între prescurtarea numelui Poppy și verbul „a vizita” –
[Pop] Rătăcind prin lume

CAPITOLUL 3

Acum douăsprezece veri

În prima seară de orientare la Universitatea din Chicago, dau cu ochii de el. Poartă pantaloni kaki și un tricou cu U of Chicago, cu toate că este la școală de fix zece ore. Nu pare deloc genul care să facă parte din elita artistico-intelectuală cu care îmi imaginam că o să mă împrietenesc când am ales o școală în oraș, dar sunt singură aici (se pare că noua colegă de cameră s-a ținut după sora ei mai mare și niște amici la facultate și s-a sustras urgent evenimentelor Săptămânii-O) și este și el singur, așa că mă duc la el, înclin paharul spre tricoul lui și zic:

– Și? Ești student la Universitatea din Chicago?

Se uită impasibil la mine.

Îi zic, bâlbâindu-mă, că a fost o glumă. El se bâlbâie, spunând că și-a pătat tricoul și că s-a schimbat în ultimul moment. Se îmbujorează, eu la fel, de stânjeneala lui.

Și pe urmă coboară ochii, măsurându-mă din cap până-n picioare și se schimbă la față. Port o salopetă înflorată, portocaliu cu roz, ca la începutul anilor '70 și reacționează la asta de parcă defilez cu un afiș pe care scrie MOARTE PANTALONILOR KAKI.

Îl întreb de unde este, pentru că nu știu ce altceva să-i zic unui străin cu care nu împărtășesc alt context în afară de câteva ore în tururile incerte de campus, aceleași discuții plictisitoare despre viața la oraș și faptul că ne detestăm unul altuia hainele.

– Ohio, răspunde, un orașel pe nume West Linfield.

– Să mori tu! exclam, uluită. Eu sunt din East Linfield.

Se luminează puțin, ca și cum ar fi o veste bună și, nu știu de ce, căci a avea orășelele Linfield în comun este ca și cum am avea aceeași răceală: nu-i cel mai grav lucru din lume, dar nici motiv de bucurie.

– Eu sunt Poppy, mă prezint.

– Alex, răspunde și îmi strânge mâna.

Când ți-l închipui pe noul prieten la cataramă, nu-i dai numele Alex. Și nici nu ți-l imaginezi îmbrăcat ca un soi de bibliotecar adolescent, că abia s-ar uita în ochii tăi sau că ar vorbi mereu oarecum în barbă.

Îmi spun imediat că, dacă m-aș fi uitat la el încă cinci minute înainte să traversez gazonul plin de globuri luminoase, i-aș fi ghicit și numele, și faptul că este din West Linfield, pentru că aceste două lucruri se potrivesc cu pantalonii kaki și cu tricoul lui cu U of Chicago.

Fac pariu că, cu cât o să vorbim mai mult, cu atât mai agresiv de plictisitor o să devină, dar iată, suntem aici, singuri, așa că ce-ar fi să mă asigur?

– Și de ce ai venit aici? întreb.

Se încruntă.

– Adică?

– Da, știi tu, zic, adică scopul meu este să cunosc un magnat înstărit al petrolului, care tânjește să-și găsească o a doua nevastă, mult mai tânără. Aceeași privire impasibilă. Ce anume *studiezi*? îi explic.

– A, face el. Nu sunt sigur. Poate dreptul. Sau literatura. Tu?

– Nu sunt sigură încă. Ridic paharul de plastic. Am venit mai mult pentru puncte. Și ca să nu-mi duc viața în sudul statului Ohio.

În următoarele cincisprezece minute crunte aflu că a venit cu o bursă academică, iar el află că am venit pe credit. Îi spun că sunt mezina între trei frați și singura fată. El îmi spune că este cel mai mare dintre patru băieți. Întreabă dacă am văzut sala de sport, la care reacția mea sinceră este „De ce?” și revenim amândoi la

a ne muta de pe un picior pe altul de stângăcie, în liniște.

Este înalt, tăcut și dornic să vadă biblioteca. Eu sunt scundă, vorbesc tare și sper să vină cineva și să ne invite la o petrecere adevărată. Până să ne despărțim, sunt destul de sigură că nu o să mai vorbim niciodată. Aparent, și el simte același lucru.

În loc de „la revedere, ne vedem pe-aici” sau „facem schimb de numere de telefon?” zice doar:

– Baftă în primul an, Poppy!

CAPITOLUL 4

Vara asta

– Te-ai mai gândit? întreabă Rachel.

Pedalează de zor pe bicicleta de fitness alături de mine, improșcând picături de sudoare, cu toate că respiră regulat, de parcă am căsca gura la Sephora. Ca de obicei, am găsit două biciclete în fundul clasei de aerobic, unde putem discuta fără să fim certate că distragem alți bicicliști.

– La ce să mă gândesc? întreb gâfâind.

– La ce te face fericită.

La comanda instructoarei, se ridică să poată pedala mai repede. În ce mă privește, sunt prăvălită peste ghidon, făcând eforturi să apăs pedalele, de parcă trec prin melasă. Urăsc sportul în sine. Ador senzația dobândită după sport.

– Liniștea, gâfâi, cu inima gata să-mi sară din piept. Mă. Face. Fericită.

– Și mai ce? îmi dă ghes.

– Batoanele alea cu vanilie și zmeură de la Trader Joe, scuipe.

– Și mai ce?

– *Uneori* tu!

Încerc să par tranșantă. Gâfâitul mă compromite.

– Și ne odihnim! strigă instructoarea în microfonul căștii.

De jur împrejur se aud aproximativ treizeci de icnete de ușurare. Se opresc toți pe biciclete sau alunecă de pe ele grămadă pe jos, însă Rachel descalecă precum o gimnastă olimpică la sfârșitul exercițiului la bârnă. Îmi

dă sticla ei cu apă, o urmez în vestiar și apoi în soarele orbitor de la prânz.

– Nu ți-o scot cu cleștele din gură, zice. Poate este o chestie intimă care te face fericită.

– Alex, izbucnesc.

Se oprește din mers, apucându-mă de braț ca să nu pot mișca, în vreme ce traficul pietonal ne înconjoară pe trotuar.

– Ce??

– Nu în felul ăla, răspund. Vacanțele noastre de vară. N-a fost nimic mai grozav de-atunci.

Nimic.

Chiar dacă mă mărit sau fac un copil vreodată și ar fi să dau cu banul, mă aștept ca Cea Mai Bună Zi din Viața Mea să fie tot ceva între asta și ziua în care am făcut cu Alex drumeția în pădurea înnegurată de sequoia. În timp ce intram în parc, a început să plouă și nu se mai vedeau potecile. Pădurea era doar a noastră, așa că am pus o sticlă de vin în rucsac și am pornit la drum.

Când ne-am asigurat că suntem singuri, am scos dopul și ne-am tot pasat sticla de la unul la altul, bând și târându-ne prin pădurea tihnită.

„Aș vrea să putem dormi aici”, îmi amintesc că a spus. „Să ne întindem pe jos și să tragem un pui de somn.”

Și, pe urmă, am ajuns la unul dintre acele trunchiuri imense și găunoase pe potecă, dintre cele despicate, care formează o cavernă lemnoasă, având laturile asemenea unor palme gigantice făcute căuș.

Ne-am strecurat înăuntru și ne-am ghemuit pe țărâna uscată și plină de ace de conifere. Nu am moțăit, dar ne-am odihnit. Gen, în loc să absorbim energia prin somn, am asimilat-o în trupurile noastre prin veacuri de soare și ploaie care au contribuit la dezvoltarea acestui arbore masiv care ne proteja.

– Păi, atunci e clar că trebuie să-l suni, spune Rachel, aruncând efectiv lasoul și smulgându-mă din amintiri. Nu am înțeles niciodată de ce nu l-ai înfruntat pur și simplu în legătură cu întâmplarea respectivă. Pare

aiurea să pierzi o prietenie atât de importantă din pricina unei certe.

Scutur din cap.

- l-am dat un mesaj deja. Nu-l interesează să reia prietenia noastră și *sigur* nu vrea să meargă într-o vacanță spontană cu mine. Intru în ritm cu pasul ei, ridicându-mi geanta sport mai sus pe umărul transpirat. Poate ar trebui să vii tu cu mine. Ar fi mișto, nu? N-am mai mers nicăieri împreună de câteva luni.

- Știi că devin anxioasă când plec din New York, spune Rachel.

- Și ce ar zice psihoterapeutul tău despre asta? o tachinez.

- Ar zice „Ce au la Paris ce nu au în Manhattan, scumpo?”

- Ăăă, Turnul Eiffel? zic.

- Și ea se stresează când plec din New York, adaugă Rachel. Cordonul nostru ombilical nu se întinde mai departe de New Jersey. Hai să luăm niște suc. Platoul ăla cu brânzeturi mi-a făcut un dop în fund și nu lasă nimic să treacă de el.

La zece și jumătate duminică seara, stau în pat, cu pilota mea roz și moale adunată peste picioare și cu laptopul încins pe pulpe. Am vreo șase ferestre deschise în browser, iar în aplicația de notițe am început o listă cu posibile destinații care se rezumă la trei.

1. Terra Nova

2. Austria

3. Costa Rica

Tocmai m-am apucat să strâng notițe despre orașele principale și reperele naturale ale fiecăruia, când îmi bâzâie telefonul pe noptieră. Rachel mi-a scris toată ziua jurând că se lasă de lactate, dar când mă întind spre telefon, văd că primul mesaj este de la **ALEXANDER CEL MARE ȘI TARE.**

Dintr-odată, mă cuprinde din nou senzația de năuceală, intensificându-se atât de repede, încât simt că o să explodez.

Am primit o poză și, când o deschid, găsesc o fotografie hilar de proastă cu mine în ultimul an, cu citatul pe care am ales să mi-l imprime sub ea: *PA*.

Oooooo, nuuuu, scriu în timp ce râd, împingând laptopul la o parte și aruncându-mă pe spate. **Unde ai găsit asta?**

La biblioteca din East Linfield, răspunde Alex. **Îmi pregăteam cursul și mi-am adus aminte că au albumele de an.**

Mi-ai sfidat încrederea, glumesc. **Acum le scriu fraților tăi să-mi trimită pozele tale de bebeluș.**

Într-o clipită îmi trimite aceeași imagine de vineri, cuțu trist, cu chipul neclar și ars de lumină, cu un halo portocaliu de la lumina stradală peste umăr. **Câtă răutate,** scrie.

O ții în arhivă pentru astfel de ocazii? întreb.

Nu, răspunde. **Am făcut-o vineri.**

Ai stat cam târziu în oraș pentru Linfield, spun eu. **Ce mai e deschis la ora aia în afară de Frisch's Big Boy?**

Se pare că de la 21 de ani ai multe de făcut după ce se lasă întunericul în Linfield, răspunde el. **Am fost la Birdies.**

Birdies, bodega cu tematică de golf „și grătar” peste drum de liceul meu.

Birdies? întreb. **Îh, acolo beau toți profesorii!**

Alex îmi mai bagă o mutră de cuțu trist, dar cel puțin asta este nouă: el, într-un tricou gri-deschis, cu părul sculat în toate părțile și o tăblie de pat simplă, de lemn, în spate.

Și el stă pe pat. Îmi scrie mie. Iar în weekend, în timp ce își pregătea cursul, nu numai că s-a gândit la mine, dar și-a făcut timp să se ducă și să caute vechea mea poză din albumul școlar.

Rânjesc deja cu toată gura și trepidez. Este incredibil cât seamănă cu primele noastre zile de prietenie, când

fiecare nou mesaj părea efervescent, haios și perfect, când un apel de moment se transforma întâmplător într-o discuție de o oră și jumătate fără pauză, chiar dacă ne văzuserăm cu câteva zile în urmă. Îmi amintesc că, într-una dintre aceste prime convorbiri – înainte să-l consider *cel mai bun prieten* al meu –, a trebuit să-l rog să-l sun eu într-o clipă, ca să mă pot duce să fac pipi. Când am reluat convorbirea, am mai vorbit o oră și pe urmă mi-a cerut același lucru.

Deja, părea o aiureală să închidem telefonul doar ca să nu ne auzim făcând pipi, așa că i-am zis că nu trebuie să închidem dacă este de acord. *Nu* a primit provocarea, nici atunci, nici altă dată, cu toate că, de atunci, am făcut de multe ori pipi în timpul discuțiilor. Cu permisiunea lui, desigur.

Și acum fac chestia asta umilitoare de a atinge poza cu chipul lui, de parcă astfel îi pot simți cumva esența, ca și cum asta mi l-ar aduce mai aproape decât a fost în ultimii doi ani. Nu are cine să vadă, dar tot mi-e jenă.

Glumesc! răspund. Data viitoare când vin acasă, ar trebui să mergem împreună să ne pilim cu doamna Lautzenheiser.

Trimit mesajul fără să mă gândesc și aproape imediat mi se usucă gura la vederea cuvintelor pe ecran.

„Data viitoare când vin acasă.”

„Împreună.”

Am exagerat? Să sugerez să ieșim împreună în oraș? Dacă da, nu zice nimic. Scrie: **Lautzenheiser nu mai bea. Și s-a făcut budistă.**

Însă, acum că nu am primit un răspuns direct la sugestia mea, pozitiv sau negativ, simt nevoia disperată să insist. **Atunci se pare că trebuie să mergem să ne iluminăm cu ea, în schimb,** scriu.

Alex scrie mult prea mult și tot timpul îmi încrucișez degetele, încercând parcă să slăbesc orice tensiune.

Vai de mine.

Am crezut că n-am nimic, că am trecut peste despărțirea noastră amicală, dar cu cât vorbim mai

mult, cu atât mi se face mai dor de el.

Îmi vibrează telefonul în mână. Două cuvinte: **Așa se pare.**

Este evaziv, dar tot e ceva.

Iar acum sunt pe val. Din pricina pozelor din albumul de liceu, a *selfie*-urilor, a ideii că Alex șade în pat și îmi scrie din senin. Poate insist sau cer prea mult, dar nu mă pot abține.

De doi ani vreau să-i cer lui Alex să mai dea o șansă prieteniei noastre și mi-a fost așa de teamă de răspuns, că nu am pus niciodată întrebarea, dar faptul că nu am întrebat nici nu ne-a reunit și îmi este dor de el, și îmi este dor de felul în care eram împreună, și mi-e dor de Vacanța de vară, și, în sfârșit, știu că există un lucru în viața mea pe care încă îl doresc și că există o singură cale să aflu dacă mă pot bucura de el.

E vreo șansă să fii liber până începe școala? scriu, tremurând așa de tare, că au început să-mi clănțâne dinții. **Mă gândesc să facem o excursie.**

Mă holbez la cuvinte preț de trei inspirații adânci și pe urmă trimit mesajul.

CAPITOLUL 5

Acum unsprezece veri

Din când în când, îl văd pe Alex Nilsen prin campus, dar nu mai vorbim până a doua zi după terminarea primului an.

Bonnie, colega mea de cameră a pus totul la cale. Când mi-a spus că are un prieten din sudul statului Ohio care caută pe cineva să meargă cu el cu mașina, nu mi s-a năzărit că ar putea fi același băiat din Linfield pe care-l cunoscusem la orientare.

În mare parte, pentru că izbutisem să nu aflu mai nimic despre Bonnie în ultimele nouă luni, în care venea la cămin doar să facă duș și să se schimbe, înainte să se întoarcă în apartamentul surorii ei. Sincer, nici nu eram sigură că știa că sunt din Ohio.

Mă împrietenisem cu alte fete de pe etaj – mâncam cu ele, ne uitam la filme împreună, mergeam cu ele la petreceri –, dar Bonnie exista în afara grupului-de-forță al bobocilor. Ideea că prietenul ei putea fi Alex-din-Linfield nici nu mi-a trecut prin minte atunci când mi-a spus numele și numărul ca să ne aranjăm întâlnirea, dar când cobor la parter și îl găsesc așteptând lângă mașina combi la momentul stabilit, îmi dau seama, după expresia lui neclintită și încurcată, că el pe mine mă aștepta.

Poartă același tricou pe care-l purta în seara în care l-am cunoscut, ori asta, ori și-a cumpărat altele la fel ca să le poarte pe rând. Strig peste drum:

– Tu erai.

Lasă capul în pământ și se înroșește.

– Dap.

Fără nici un alt cuvânt, vine spre mine și îmi ia din brațe coșurile de răchită și una dintre gențile sport, punându-le pe bancheta din spate.

Primele douăzeci și cinci de minute din drum sunt penibile și mute. Cel mai grav este că nu înaintăm prea repede în traficul sinistru din oraș.

– Ai cablu audio? întreb, căutând în consola centrală.

Întoarce brusc ochii spre mine și strâmbă din gură.

– De ce?

– Pentru că vreau să văd dacă pot sări coarda cât port centură, pufnesc, punând la loc șervețelele umede și gelul de igienizare pe care le-am răvășit răscolind. Ce crezi? Ca să putem asculta muzică.

Alex ridică din umeri, ca o țestoasă care se retrage în carapace.

– Cât suntem blocați în trafic?

– Ăăă, da? fac eu.

Ridică și mai tare din umeri.

– E prea mare agitația acum.

– Nici nu ne clintim, subliniez.

– Știu. Se strâmbă. Dar mi-e greu să mă concentrez. Și tot claxonează și...

– Înțeles. Fără muzică. Mă prăvălesc pe scaun și mă holbez iar pe geam. Alex își drege glasul cu un sunet sfios, ca și cum vrea să spună ceva. Mă întorc curioasă spre el. Da?

– Te superi... dacă nu faci asta?

Îmi arată cu bărbia spre geam și îmi dau seama că bat din degete în el. Îmi trag mâinile în poală și mă trezesc că bat din picioare.

– Nu sunt obișnuită cu liniștea! spun în apărarea mea, atunci când se uită la mine.

Puțin spus. Am crescut într-o casă cu trei câini mari, un motan cu plămâni de tenor, doi frați care cântau la trompetă și niște părinți care considerau că fundalul de la Home Shopping Network era „odihnitor“.

Mă adaptasem iute la liniștea din dormitorul lipsit-de-Bonnie, dar asta – să stau în liniște în trafic cu un om pe care abia îl cunosc – nu-mi place.

– Nu vrei să ne cunoaștem sau ceva? întreb.

– Trebuie să mă concentrez la drum, răspunde, încordându-și colțurile gurii.

– Fie.

Alex suspină în timp ce, în față, apare sursa congestiei: o ciocnire. Ambele mașini au tras deja pe dreapta, dar traficul este încă sugrumat aici.

– Bineînțeles că oamenii încetinesc să se holbeze, zice. Deschide consola și răscolește până găsește cablul audio. Poftim, zice. Alege tu.

Ridic din sprânceană.

– Ești sigur? S-ar putea să regreti.

Se încruntă.

– De ce să regret?

Arunc o privire spre bancheta din spate a mașinii cu portierele decorate cu lemn fals. Lucrurile lui sunt aranjate frumos, în cutii cu etichetă, ale mele aruncate peste tot, în sacoșe de rufe murdare. Mașina este veche, dar impecabilă. Cumva, miroase exact ca el, a cedru cu mosc fin.

– Pari cumva obsedat de... control, remarc. Și nu sunt sigură că am genul de muzică să-ți placă. Nu am Chopin aici.

Îmi se adâncesc și mai tare ridurile frunții. Gura îmi se schimonosește într-o încruntătură.

– Poate că nu sunt atât de rigid cum mă crezi.

– Zău? Deci nu te superi dacă pun Mariah Carey cu „All I want for Christmas Is You“?

– Suntem în mai, răspunde.

– O să consider că mi-ai răspuns, zic.

– Nu-i drept, ripostează. Ce barbar ascultă muzică de Crăciun în mai?

– Și dacă era 10 noiembrie? întreb.

Alex își încleștează dinții. Se trage de părul țepos din vârful capului, unde o undă de electricitate statică îl

ține în aer, chiar și după ce pune mâna pe volan. Observ că omul ăsta chiar respectă regula cu ținutul mâinilor la ora zece și la ora două pe volan și, în ciuda faptului că, dacă e în picioare stă super cocoșat, de când suntem în mașină își menține o poziție corectă, rigidă, așa tensionați cum îi sunt umerii.

– Fie, zice. Nu-mi place muzica de Crăciun. Dacă nu pui asta, o să ne înțelegem bine.

Conectez telefonul, dau drumul la casetofon și caut până ajung la „Young Americans” a lui David Bowie.

În câteva clipe, se strâmbă vizibil.

– Ce-i? întreb.

– Nimic, insistă.

– Ai tresărit de parcă a adormit marioneta care îți trage sforile.

Mijește ochii la mine.

– Asta ce mai e?

– Urăști melodia, îl acuz.

– Ba nu, spune neconvingător.

– Nu-ți place David Bowie.

– Nu-i adevărat! protestează. Nu de David Bowie e vorba.

– Atunci ce-i? cer să știu.

Expiră șuierând.

– Saxofonul.

– Saxofonul, repet.

– Mda, zice. Pur și simplu... urăsc cu patimă saxofonul. Saxofonul strică pe loc orice piesă.

– Să-i zică cineva lui Kenny G, spun eu.

– Zi-mi un cântec care este bun mulțumită saxofonului, mă provoacă Alex.

– Va trebui să-mi consult agenda în care notez toate piesele cu saxofon.

– Nici unul, zice.

– Fac pariu că ești de gașcă la petreceri.

– Sunt în regulă la petreceri, spune.

– Mai puțin la concertele trupelor din gimnaziu.

Se uită pieziș la mine.

- Chiar ridici în slăvi saxofonul?
- Nu, dar sunt în stare să mă prefac, în caz că nu ai terminat cu scandalul. Ce nu-ți mai place?
- Nimic, răspunde. Doar muzica de Crăciun și saxofonul. Și *coverurile*.
- *Coverurile*? Te referi la... cărți⁶?
- La *coverurile* de cântece, îmi explică.
- Izbucnesc în râs.
- Urăști *coverurile* de cântece?
- Cu înverșunare, spune.
- Alex. E ca și cum ai spune că nu-ți plac legumele. E prea vag. Nu are nici o noimă.
- Ba are toată noima, insistă. Dacă este un *cover* bun, care nu se abate de la versiunea originală a cântecului, *de ce?* Iar dacă nu seamănă deloc cu originalul, atunci, *de ce dracului?*
- Doamne! exclam. Ești un pensionar care strigă la cer.
- Se încruntă la mine.
- A, și ție îți place orice?
- Cam da, răspund. Da, tind să-mi placă lucrurile.
- Și mie îmi plac lucrurile, zice.
- Cum ar fi machetele de tren și biografiile lui Abraham Lincoln? îmi dau cu presupusul.
- Cu siguranță nu am nici o aversiune față de nici una dintre ele, îmi explică. De ce, astea nu-ți plac ție?
- Ți-am zis. Mie îmi plac lucrurile. Sunt ușor de mulțumit.
- Adică?
- Adică... Mă gândesc o clipă. Bine, deci, în copilărie, mergeam cu Parker și Prince – frații mei – pe biciclete la cinematograful, fără să știm ce film rulează.
- Ai un frate pe nume *Prince*? întreabă Alex, ridicând din sprânceană.
- Nu asta-i ideea, spun.
- E poreclă? întreabă.
- Nu, răspund. L-au botezat după Prince. Mama a fost mare fan al piesei „Purple Rain”.

- Și pe Parker după cine l-au botezat?
- După nimeni, răspund. Le-a plăcut numele, atât. Dar, din nou, nu asta este ideea.
- Toate numele voastre încep cu „P”, remarcă. Cum îi cheamă pe părinții voștri?
- Wanda și Jimmy, spun.
- Deci nu au nume cu P, se lămurește Alex.
- Nu, nu au nume cu P, zic eu. L-au făcut pe Prince, pe urmă pe Parker și cred că erau pe val. Dar, încă o dată, nu asta este ideea.

- Scuze, continuă, spune Alex.

- Și mergeam cu biciclete la cinema și ne cumpăram câte un bilet la orice începea în următoarea jumătate de oră, și fiecare se ducea la alt film.

Acum se încruntă.

- Pentru că...?
- Nici asta nu-i ideea.
- Păi, doar nu o să mă abțin să întreb de ce te-ai duce să vezi un film pe care nici măcar nu voiai să-l vezi, de una singură.

Pufnesc.

- Era un joc.
- Joc?
- *Shark Jumping*⁷, îi explic în grabă. Aveai practic Două Adevăruri și o Minciună, doar că descriam pe rând filmele pe care le văzuserăm de la început la sfârșit și, dacă filmul se fâsâia la un moment dat sau dacă lua o turnură complet ridicolă, trebuia să spui care era de fapt acțiunea. Dacă nu, însă, trebuia să minți în privința acțiunii. Pe urmă, trebuia să ghicești dacă intriga era reală sau inventată, iar dacă ghiceai că mințeau și tu aveai dreptate, câștigai cinci dolari.

Le plăcea mai mult fraților mei, pe mine doar mă lăsau să-i însoțesc.

Alex se uită la mine lung o secundă. Mi se încinge fața. Nu știu de ce i-am povestit despre *Shark Jumping*. E genul de tradiție a familiei Wright, pe care nu mă obosesc să o împărtășesc altora, care nu ar pricepe, dar

bănuiesc că sunt atât de puțin implicată în acest joc, încât ideea că Alex Nilsen se uită impasibil la mine sau că face mișto de jocul preferat al fraților mei nu mă afectează.

– Mă rog, continui, nu asta este ideea. Ideea este că nu mă pricepeam deloc la joc, fiindcă practic îmi plac lucrurile. Mă duc oriunde vrea să mă ducă un film, chiar dacă asta presupune să mă uit la un spion la costum, care face șpagatul între două bărci cu motor, în timp ce trage cu pistolul în oamenii răi.

Privirea lui Alex oscilează de câteva ori între mine și drum.

– La Linfield Cineplex? întreabă, fie șocat, fie scârbit.

– Uau, fac, tu chiar nu ții pasul cu povestea. Da. La Linfield Cineplex.

– Cel la care sălile sunt – gen – mereu inundate în mod misterios? întreabă înspăimântat. Ultima oară când am fost acolo, n-am ajuns nici la jumătatea culoarului înainte să aud pleosc.

– Da, dar e *ieftin*, spun, iar eu am cizme de cauciuc.

– Poppy, nici măcar nu știm ce lichid este ăla, zice strâmbându-se. Puteai să te fi îmbolnăvit.

Îmi arunc brațele în lături.

– Sunt în viață, nu?

Mijește ochii.

– Și mai ce?

– Ce?

– ...îți mai place? mă lămurește. În afară de a vedea *orice* film, singură, într-o mlaștină de cinematograf.

– Nu mă crezi?

– Nu-i vorba de asta, răspunde. Sunt doar fascinat. Curios din punct de vedere științific.

– Fie. Stai să mă gândesc. Mă uit pe geam tocmai când trecem pe lângă o ieșire care are un bistro P.F. Chang. Lanțurile de restaurante. Ador familiaritatea. Îmi place că sunt la fel peste tot și că multe dintre ele au grisine cu nemiluita – ooo! Mă opresc când mă prind. Știu ce nu-mi place. Să alerg! *Urăsc* să alerg. La liceu aveam nota

șapte la sport, pentru că „uitam“ echipamentul acasă prea des.

Colțul gurii lui Alex se curbează discret și mi se încing obrajii.

– N-ai decât. Râzi de mine că am luat șapte la sport. Se vede că abia aștepți.

– Nu-i vorba de asta, zice.

– Atunci?

Surâsul slab prinde puteri.

– E doar interesant. Mie îmi place la nebunie să alerg.

– Serios? Țip. Urăști însuși conceptul de *cover* și totuși *îți place* senzația de a lovi asfaltul cu picioarele și a-ți zgudui întreg scheletul, în timp ce îți bubuie inima în piept și plămânii se chinuie să respire?

– Dacă te consolează cu ceva, zice încet, cu zâmbetul încă ascuns în mare parte în colțul gurii, nu-mi place când oamenii dau nume de femei bărcilor.

Izbucnesc în râs de mirare.

– Știi ce, îi spun, cred că nici mie nu-mi place asta.

– Am stabilit, așadar, zice.

Încuviințez.

– Am stabilit. Feminizarea bărcilor este astfel înfrântă.

– Mă bucur că am rezolvat-o pe asta, spune.

– Da, am scăpat de o mare povară. Ce mai eradicăm?

– Am ceva idei, zice. Dar mai spune-mi ce-ți place.

– De ce, mă studiezi? Întreb în glumă.

I se înroșesc ușor urechile.

– Sunt fascinat să cunosc pe cineva care se luptă prin canale, ca să vadă un film de care nu a auzit, așa că n-ai decât să mă pui la zid.

Următoarele două ore, povestim ce ne pasionează și ce nu ne pasionează, ca niște copii care fac schimb de cartonașe de baseball, în vreme ce playlistul meu își vede de treabă în fundal. În caz că mai apare câte un saxofon în piese, nu observă nici unul dintre noi.

Îi spun că îmi place să mă uit la filmulețe cu prietenii între animale diferite. El îmi spune că nu-i place să

vadă șlapi și afecțiune în public.

- Picioarele nu ar trebui arătate altora, insistă.

- Ai nevoie de ajutor, îi zic, dar râd fără să vreau și, chiar și în timp ce-și exploatează gusturile ciudat de specifice pentru a mă amuza, acea urmă de umor continuă să i se pitească în colțul gurii.

Ca și cum știe că este ridicol. Ca și cum nu-l deranjează că mă încântă ciudățenia lui. Recunosc că detest atât Linfield, cât și pantalonii kaki, pentru că de ce nu? Știm amândoi deja măsura lucrurilor: suntem doi oameni care nu au de ce să petreacă timp împreună, darămite să stea așa mult într-o mașină pricăjită și burdușită. Suntem doi oameni fundamental incompatibili, care nu au absolut nici un interes să-l impresioneze pe celălalt.

Așa că n-am nici o problemă să spun:

- Pantalonii kaki te fac să pari că n-ai nici pantaloni, nici personalitate.

- Sunt rezistenți la uzură și se asortează cu orice, mă contrazice Alex.

- Știi, uneori, când vine vorba de haine, nu se pune problema dacă ceva se *poate* purta, ci dacă *ar trebui* purtat.

Alex alungă ideea cu un gest.

- Și în ce privește Linfield, care-i problema ta? E super tare să crești în locul ăla.

Asta este o întrebare mai complicată, cu un răspuns pe care nu am chef să-l dau, nici măcar cuiva care urmează să mă lase în câteva ore cu mașina și să nu se mai gândească la mine vreodată.

- Linfield reprezintă pantalonii kaki al orașelor din Midwest, spun.

- Comod, zice, rezistent.

- Gol de la brâu în jos.

Alex îmi spune că urăște petrecerile tematice. Brățările late de piele și pantofii ascuțiți cu vârful tăiat. Când te duci undeva și un amic sau un unchi face gluma: „Ăștia cheamă pe oricine!” Când îl strigă

ospătării amice, șefu' sau șefulică. Bărbații care merg de parcă tocmai au descălecat. Vestele, pe oricine, în orice context. Momentul în care un grup de oameni face poze și cineva zice: „Facem și una trăsniță?”

– Mie-mi plac petrecerile tematice, îi spun.

– Evident, zice. Te pricepi la ele.

Mijesc ochii la el, pun picioarele pe bord, după care mi le retrag când observ că i s-au încrețit colțurile gurii de îngrijorare.

– Alex, mă urmărești? îl întreb.

Îmi aruncă o privire îngrozită.

– De ce ai întreba așa ceva?

Mor de râs când îi văd expresia.

– Calm, glumesc. Dar de unde știi că mă „pricep” la petreceri tematice? Te-am văzut la o singură petrecere și *nu* era tematică.

– Nu-i vorba de asta, spune. Dar ești... parcă porți mereu o costumație. Se grăbește să adauge: Nu zic că-i de rău. Doar că ești mereu îmbrăcată destul de...

– Superb? adaug.

– Încrezător, răspunde.

– Ce încărcătură surprinzătoare are complimentul ăsta...

Suspină.

– Intenționat înțelegi altceva decât zic?

– Nu, cred că asta vine de la sine la amândoi.

– Vreau să spun că pentru tine, o petrecere tematică este o nimica toată. Dar pentru mine, înseamnă să stau în fața dulapului vreo două ore, încercând să-mi dau seama cum să arăt ca o vedetă moartă, punându-mi unul din cele zece tricouri identice și cinci pantaloni identici.

– Ai putea încerca... să nu cumperi haine la fel, îi sugerez. Sau poți purta pantalonii kaki și să pretinzi că te-ai costumat în exhibiționist.

Face o grimasă plină de repulsie, dar altfel îmi ignoră comentariul.

- Pur și simplu nu-mi place decizia în sine, spune, respingând-o cu un gest al mâinii. Și este mai rău dacă mă duc să-mi *cumpăr* costum. Mallurile mă copleșesc. E prea mult. Nu știu nici cum să aleg un magazin, darămite un raft. Trebuie să-mi cumpăr toate hainele online și, odată ce găsesc ceva ce-mi place, comand pe loc încă cinci identice.

- Păi, dacă o să fii vreodată invitat la o petrecere tematică la care ești sigur că nu vor fi șlapi, afecțiune în public sau saxofon și vei putea astfel participa, mi-ar face plăcere să te scot la cumpărături.

- Vorbești serios?

Își ia ochii de la drum și se uită la mine. A început să se întunece la un moment dat, fără să-mi dau seama, iar jelania din vocea lui Joni Mitchell susură în boxe, cântând „A Case of You”.

- Bineînțeles că vorbesc serios, răspund.

N-om avea noi nimic în comun, dar încep să mă distrez. Tot anul am simțit că trebuie să mă port cât mai frumos, de parcă dădeam concurs pentru noi prietenii, noi identități, o nouă viață.

Dar, în mod ciudat, aici nu mai simt nimic din toate astea. În plus... îmi place la cumpărături.

- Ar fi super tare, continui. Ai fi păpușa mea Ken, în carne și oase. Mă aplec în față și dau volumul mai tare. Apropo de chestii care îmi plac: cântecul ăsta.

- ăsta este unul dintre cântecele mele de karaoke, spune Alex.

Izbucnesc în hohote de râs, dar după expresia lui mahnită, îmi dau seama imediat că nu glumește, ceea ce e și mai tare.

- Nu râd *de* tine, îi promit repede. De fapt, mi se pare adorabil.

- Adorabil?

Nu-mi dau seama dacă este confuz sau jignit.

- Nu, vreau să spun... Tac, deschid geamul puțin să intre aer în mașină. Îmi ridic părul de pe ceafa

transpirată și îl bag între cap și tetieră. Ești... Caut o cale să-i explic. Cred că nu ești cum credeam.

Se încruntă.

– Cum credeai că sunt?

– Nu știu, răspund. Un oarecare din Linfield.

– Sunt un oarecare din Linfield, zice.

– Un tip din Linfield care cântă „A Case of You“ la karaoke, îl corectez, după care mă pufnește din nou râsul la gândul ăsta.

Alex zâmbește la volan, scuturând din cap.

– Și tu ești o tipă din Linfield care cântă... Se gândește puțin. „Dancing Queen“ la karaoke?

– Vom vedea în timp, zic. Nu am fost niciodată la karaoke.

– Serios?

Se uită la mine cu mare și nefiltrată mirare.

– Barurile de karaoke nu sunt toate cu limită de vârstă peste 21 de ani? întreb.

– Nu-i o regulă, zice. Ar trebui să mergem. Vara asta cândva.

– Bine, zic, la fel de mirată de invitație pe cât că o primesc. Ar fi haios.

– Bine, zice. Mișto.

Așa că avem deja două planuri. Cred că înseamnă că suntem prieteni. Într-un fel. Din senin, se apropie în viteză o mașină de noi. Alex, aparent netulburat, semnalizează să se dea din cale. De câte ori m-am uitat la vitezometru, o menținea exact la limita permisă și asta nu o să se schimbe pentru un nenorocit care-i stă în fund.

Trebuia să-mi dau seama că este un șofer precaut. Dar na, uneori, când îți dai cu presupusul despre oameni, te poți înșela amarnic.

În timp ce ultimele dăre lipicioase și orbitoare ale orașului Chicago se fac nevăzute în urmă și câmpurile însetate din Indiana se ridică de o parte și de alta a mașinii, playlistul meu de condus trece fără sens de la

Beyoncé la Neil Young, de la Sheryl Crow, la LCD Soundsystem.

– Ție chiar îți place totul! mă tachinează Alex.

– Mai puțin alergatul, Linfield și pantalonii kaki, zic.

Își ține geamul închis, eu pe al meu deschis și părul mi se face vâlvoi în timp ce zburăm pe drumurile rurale întinse, iar vântul bate așa tare, că abia deslușesc vocea stridentă a lui Alex care cântă „Alone“ a trupei Heart, până ajunge la notele înalte ale refrenului și cântăm împreună atât de fals, dând din brațe, cu mutrele contorsionate în bâzâitul boxelor vechi ale mașinii.

În acel moment, este atât de teatral, de înfocat, de absurd, că parcă mă uit la cineva întru totul diferit de băiatul blând și manierat pe care l-am cunoscut sub globurile luminoase în prima săptămână.

Mă gândesc că poate Tăcutul Alex este un soi de haină pe care o îmbracă înainte să iasă pe ușă. Poate asta este Alex cel Gol-Goluț.

Bine, o să gădesc altă poreclă. Ideea este că începe să-mi placă versiunea asta.

– Și călătoritul? întreb în pauza dintre piese.

– Ce-i cu el?

– Îți place sau nu-ți place?

Închide gura și linia buzelor i se îndreaptă în timp ce cumpănește.

– Greu de zis, răspunde. Nu prea am fost nicăieri. Am citit mult despre tot felul de locuri, dar încă nu am văzut nici unul.

– Nici eu, spun. Nu încă.

Se mai gândește puțin.

– Îmi place, zice. Cred că-mi place.

– Mda. Încuviințez. Și mie.

„Cover“ în original, copertă, dar și versiunea unei piese cântate de altă trupă decât cea originală

Jargon audiovizual american care indică declinul unei emisiuni

CAPITOLUL 6

Vara asta

Intru hotărâtă în biroul Swapnei a doua zi, plină de energie, în pofida nopții lungi pe care am petrecut-o făcând schimb de mesaje cu Alex. Îi așez cafeaua pe birou, Americano cu gheață, iar ea ridică privirea speriată din versiunile de *layout* pe care le aprobă pentru numărul din toamnă.

– Palm Springs, zic.

Preț de o clipă, mirarea îi rămâne pe chip, înainte să-și ridice colțurile buzelor ascuțite într-un zâmbet. Se reazemă de spătar, încrucișându-și brațele perfect tonificate la pieptul rochiei negre de comandă, iar lumina din plafon se reflectă în inelul ei de logodnă, astfel încât rubinul titanice din centrul său sclipește fantastic.

– Palm Springs, repetă ea. Peren. Se gândește o clipă, apoi dă din mână. Adică este deșert, sigur, dar în ce privește $R + R$, nu prea există loc mai recreativ sau mai relaxant decât în Statele Unite continentale.

– Exact, confirm eu, de parcă exact la asta mă gândisem și eu.

În realitate, alegerea mea nu are nimic de-a face cu ce și-ar dori $R + R$, ci doar cu David Nilsen, fratele mai mic al lui Alex, respectiv omul care urmează să se căsătorească pe vremea asta, săptămâna următoare, cu dragostea vieții lui.

În Palm Springs, California.

M-a încurcat puțin, pentru că nu mă așteptasem ca Alex să *aibă* programată deja o excursie săptămâna

următoare: locul în care se va ține nunta fratelui său. Mi-a căzut cerul în cap când mi-a spus, dar i-am zis că înțeleg și l-am rugat să-l felicite pe David, după care am lăsat telefonul din mână bănuind că discuția s-a încheiat.

Dar nu, după încă două ore în care am schimbat mesaje, am tras aer adânc în piept și i-am propus să-și prelungească șederea de trei zile cu alte câteva, cu mine, într-o vacanță finanțată de $R + R$. Nu numai că a fost de acord, ci m-a invitat să rămân și la nuntă după aceea.

Se așezau toate cap la cap.

– Palm Springs, repetă Swapna, iar ochii îi scapără în timp ce se afundă în gânduri și cântărește ideea. Revine brusc cu picioarele pe pământ și se întinde spre tastatură. Scrie un minut, după care se scarpină în bărbie, citind pe monitor. Sigur, va trebui să așteptăm să o folosim pentru ediția de iarnă. Vara în extrasezon.

– Tocmai de-aia este perfect, fabulez eu, puțin panicată. Vara se întâmplă tot soiul de lucruri în Springs și este mai puțin aglomerat și mai ieftin. Ar fi un mijloc bun să mă întorc cumva la rădăcini – cum să faci o astfel de excursie cu buget redus, știi?

Swapna cumpănește cu buzele țuguiate.

– Dar avem o marcă aspirațională.

– Iar Palm Springs reprezintă o ditamai aspirația. Le oferim cititorilor noștri viziunea – și apoi le arătăm cum o pot atinge.

Ochii negri ai Swapnei se aprind în timp ce chibzuiește și îmi crește inima de speranță. Apoi, clipește și se întoarce spre monitor.

– Nu.

– Poftim? fac, nici măcar intenționat, doar că al meu creier nu poate asimila reacția asta.

Sub nici o formă nu accept că asta, slujba mea, este locul în care deraiază totul. Swapna oftează în semn de regret și se apleacă peste biroul de sticlă sclipitor.

– Uite, Poppy, apreciez ideea pe care ai avut-o, dar nu reprezintă marca noastră. Este un risc de confuzie între

mărci.

– Risc de confuzie între mărci, spun, aparent prea șocată să dau glas propriilor cuvinte.

– M-am gândit tot weekendul și te trimit la Santorini.

Își plimbă privirea spre versiunile de *layout* la care se uita înainte, schimbându-și expresia de Manager Swapna, Empatică, dar Profesionistă, în Swapna, Geniul Revistelor, concentrându-se. Își vede de treabă, atât de evident, încât mă trezesc că stau în picioare deși, în sinea mea, creierul se învâрте în jurul refrenului „dar, dar, dar!”

„Dar asta este șansa noastră să remediem relația.”

„Dar nu poți renunța așa ușor.”

„Dar *asta* este ceea ce îți dorești.” Nu superbe plaje albe din Santorini, cu marea sa sclipitoare.

Alex în deșert, în extrasezon. Rătăcind în locuri pe care le-a cercetat înainte pe Tripadvisor, zile neplanificate și nopți lungi, lungi, ore întregi de soare pierdute într-o librărie prăfuită, pe lângă care nu putea doar să treacă sau într-un magazin de vechituri, în care dezordinea și germenii îl fac să stea drept, rigid și totuși răbdător lângă ușă, în timp ce eu probez pălăriile morților. Asta îmi doresc.

Rămân în ușa biroului, ținându-mă cu mâna de inimă să nu-mi sară din piept, până când Swapna ridică privirea din *layout*-uri, arcuind întrebător sprânceana, de parcă ar zice: *Da, Poppy?*

– Dă-i Santorini lui Garrett, spun.

Swapna clipește la mine, evident nedumerită.

– Cred că am nevoie de niște timp pentru mine, izbucnesc, înainte s-o lămuresc. O vacanță – una adevărată.

Swapna își încleștează dinții. Este nedumerită, dar nu are de gând să mai ceară detalii, ceea ce e bine, pentru că oricum nu aș ști cum să-i explic.

Încuviințează lent.

– Atunci trimite-mi datele.

Mă întorc și mă duc la biroul meu, mai calmă decât am fost în ultimele luni. Până mă așez și revin cu picioarele pe pământ.

Am ceva bani puși deoparte, dar să fac o excursie pe care mi-o permit la standardele $R + R$ – și pe banii lor – este *extrem* de diferit de a face o excursie pe care mi-o permit pe banii *mei*. Iar ca profesor de engleză la liceu, cu doctorat și toate datoriile aferente, nici vorbă să-și permită Alex să împartă costurile cu mine. Mă îndoiesc că ar fi de acord să accepte cu totul excursia dacă ar ști că o fac pe banii mei.

Dar poate este mai bine așa. Întotdeauna ne-am distrat de minune în excursiile făcute pe bani puțini. Totul a început s-o ia razna după ce și-a băgat coada $R + R$ în vacanțele noastre de vară. Sunt în stare: sunt în stare să pun la cale vacanța perfectă, ca pe vremuri, îi pot reaminti lui Alex ce bine era atunci. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât prinde mai multă noimă. Ba chiar mă entuziasmează ideea de a face una din vacanțele noastre ca înainte, mizere și ieftine. Totul era mult mai simplu atunci și întotdeauna a fost de senzație.

Scot telefonul și încerc, fără grabă, să compun mesajul perfect:

O idee năstrușnică: Hai să facem excursia asta ca pe vremuri. Ieftină rău, fără fotografii profe pe urmele noastre, fără restaurante de cinci stele, vedem Palm Springs în propriile roluri de profesor sărac și jurnalist al erei digitale ce suntem.

În câteva clipe răspunde: **Și $R + R$ nu are nici o problemă cu asta? Să nu trimită fotograf?**

Inconștient, încep să dau din cap înainte și înapoi, ca și cum mă distrag pe rând îngerașul și drăcușorul de pe umeri. Nu-mi vine să-l mint pur și simplu.

Numai că, într-adevăr, nu are o problemă cu asta. Îmi iau liber o săptămână, așa că sunt liberă.

Da. E totul stabilit, dacă îți convine și ție, răspund.

Sigur. Sună bine, zice el.

Chiar sună bine. O să fie bine. Sunt capabilă să fac să
fie bine.

CAPITOLUL 7

Vara asta

Cum aterizează avionul pe pistă, cei patru bebeluși care au urlat toate cele șase ore de zbor tac dintr-odată.

Iau telefonul din geantă și îl scot din modul avion, așteptându-mă la torentul de mesaje de la Rachel, Garrett, mama, David Nilsen și – nu în ultimul rând – Alex.

Rachel îmi cere în trei feluri diferite să o anunț cum aterizez, ca să știe că nu s-a prăbușit avionul sau nu a fost aspirat de Triunghiul Bermudelor, că se roagă și că va invoca o aterizare fără probleme.

Perfect în siguranță, deja îmi e dor de tine, îi scriu, înainte să deschid mesajul de la Garrett.

Mulțumesc DIN SUFLET că nu ai acceptat Santorini, zice, apoi, în alt mesaj: **Și... Cam bizară decizia IMHO[®]. Sper că ești OK...**

Sunt OK, îi răspund. A apărut o nuntă în ultima clipă și Santorini era ideea ta. Să-mi trimiți multe poze ca să-mi regret alegerile în viață.

Pe urmă deschid mesajul de la David: **CE MĂ BUCUR că vii cu Al! Tham e super încântat să te cunoască și, evident, ești invitată la TOATE evenimentele.**

Dintre toți frații lui Alex, David a fost dintotdeauna preferatul meu, dar greu de crezut că este destul de matur să se însoare. Mă rog, când i-am spus asta lui Alex, mi-a scris: **Are 24 de ani. Nu mă văd luând o astfel de decizie la vârsta aia, dar toți frații mei s-au căsătorit tineri, iar Tham e super mișto. Până și tata e de acord.**

Și-a pus un autocolant pe mașină cu: SUNT UN CREȘTIN MÂNDRU CARE-ȘI IUBEȘTE FIUL GAY.

Am pufnit în râs în cafea când am citit asta. Perfect caracteristic domnului Nilsen și se asortează impecabil cu gluma mea recurentă cu Alex despre faptul că David este preferatul familiei. Alex n-a avut voie nici să asculte muzică laică până la liceu, iar când a decis să studieze la o universitate laică, s-a lăsat cu lacrimi amare.

Până la urmă însă, domnul Nilsen chiar își iubea fiii, așa că se cam răzgândea tot timpul când venea vorba de chestiuni care priveau fericirea lor.

Dacă te-ai fi căsătorit la 24 de ani, ai fi însurat cu Sarah acum, i-am scris lui Alex.

Și tu măritată cu Guillermo, a răspuns.

Îi trimit unul din *selfie*-urile lui de cuțu trist.

Spune-mi, te rog, că nu-l mai ții pe soclu pe nemernicul ăla, a scris Alex.

Nu s-au înțeles niciodată ăștia doi.

Evident că nu, am răspuns. **Dar nu eu și Gui eram într-o relație covârșitoare care ba era, ba nu era. Ci tu cu Sarah.**

Alex a început să răspundă și s-a oprit de atâtea ori, că începusem să mă întreb dacă o făcea doar ca să mă enerveze. Numai că aici s-a încheiat conversația. Următorul lui mesaj, a doua zi, conținea un *non-sequitur*, o imagine cu robe negre BeDazzled, pe spatele cărora scria SPA BITCH.

Uniforma Vacanței de vară? scrisese, iar de-atunci am lăsat-o baltă cu Sarah, ceea ce mi se pare al naibii de evident că încă mai este ceva între ei. Din nou.

Acum, în avionul aglomerat, rulând pe pistă în liniștea de după zbierătele copiilor, încă mi se face puțin rău când mă gândesc. Eu și Sarah nu ne-am plăcut mai deloc. Dacă s-au împăcat, mă îndoiesc că s-ar bucura ca Alex să meargă cu mine în vacanță, iar dacă încă nu au făcut-o, dar încolo se îndreaptă, atunci este foarte posibil ca asta să fie ultima vacanță de vară.

S-ar căsători, ar începe să toarne copii, s-ar duce cu toată familia la Disney World, iar noi două nu ne-am împrietenii atât de tare încât să mai joc un rol real în viața lui Alex.

Alung gândul și îi răspund lui David: **SUNT SUPER ENTUZIASMATĂ ȘI ONORATĂ SĂ PARTICIP!**

Îmi răspunde printr-un *gif* cu un urs dansând și deschid mesajul de la mama.

O mare îmbrățișare și o pupătură de la mine pentru Alex :), scrie, fără să folosească emoticonul pentru *smiley*. Uită mereu cum se folosesc emoticoanele și își pierde imediat răbdarea când încerc să-i arăt.

– Pot să le scriu ca atare! insistă.

Ai mei? Nu se dau în vânt după schimbare.

Să-i pun și mâna pe fund? îi răspund.

Doar dacă ești de părere că ajută, zice ea. **M-am săturat să tot aștept nepoți.**

Îmi dau ochii peste cap și ies din mesagerie. Mama l-a adorat din prima zi pe Alex, cel puțin pentru că s-a întors în Linfield și ea speră că ne vom trezi într-o bună zi și ne vom da seama că suntem îndrăgostiți unul de altul și mă voi întoarce și eu acasă și o să rămân una-două însărcinată. Tata, pe de altă parte, este om iubitor, dar care îl intimidează și îl îngrozește pe Alex atât de mult, încât niciodată nu și-a trădat adevărata personalitate dacă era în aceeași cameră cu tata.

Este robust și are o voce puternică, oarecum îndemânatic, la fel ca mulți bărbați din generația lui, și are tendința să pună întrebări directe, așa de nepotrivite, că sunt aproape deplasate. Nu pentru că așteaptă un anume răspuns, ci fiindcă este curios și nu prea conștientizează.

Nu este totodată, asemenea tuturor membrilor familiei Wright, deloc *priceput* să-și moduleze vocea. Când strigă mama: „Ai gustat strugurii ăștia care zici că-s vată de zahăr? O, ce-o să-ți mai placă! Stai să-ți spăl! A, stai să spăl un castron mai întâi. O, nu, toate castroanele noastre sunt la frigider cu resturi acoperite

cu celofan – na, ia și tu cu mâna!“ un străin ar fi oarecum copleșit, dar când i se zbârcește fruntea tatei și aruncă în aer o întrebare de genul „Ai votat la ultimele alegeri locale?“, ai toate șansele să simți că tocmai ai fost îmbrâncit în camera de interogare, cu un criminal tocmnit pe sub masă de FBI.

Prima dată când m-a luat Alex de la ai mei, ca să mergem la karaoke, în prima vară a prieteniei noastre, am încercat să-l protejiez de familie și casă, atât de dragul lui, cât și de-al meu.

Până la sfârșitul primului drum împreună spre casă, știam destule despre el cât să înțeleg că dacă intra în căsuța noastră ticsită cu bibelouri, rame de tablouri prăfuite și păr de câine, ar fi fost ca un vegetarian în vizită la abator.

Nu voiam să se simtă stânjenit, firește, dar în aceeași măsură nu voiam să-mi judece familia. Așa dezordonați, bizari, zgomotoși și direcți cum erau, părinții mei erau grozavi și învățasem în moduri neplăcute că *nu asta* vedeau oamenii când intrau în casa noastră.

Așa că i-am spus lui Alex că ne vedem în fața casei, dar nu-i dădusem de înțeles că este important, iar Alex – doar era Alex Nilsen – venise oricum la ușă, ca un fotbalist care ieșea cu o fată în anii '50, hotărât să se prezinte părinților mei, ca să „nu își facă griji“ că plec în lume cu un străin.

Am auzit soneria și am luat-o la fugă să împiedic dezastrul, dar în papucii mei de modă veche, cu pene roz, nu am fost suficient de rapidă. Până să ajung la parter, Alex stătea în holul de la intrare între două turnuri de containere de depozitare unul peste altul, lovit constant de cozile a doi husky corciți, foarte bătrâni și prost crescuți, timp în care era urmărit din toate părțile de privirile familiei în poze penibile.

În clipa în care am virat în viteză pe lângă scară, deja răsună vocea tatei:

– De ce ne-am face griji că umblă cu tine? Și apoi: Și când zici că „umblați împreună”, vrei să zici că vă...?

– Nu! l-am întrerupt, trăgându-l de zgardă pe Rupert, câinele mai pătimăș, înainte să înceapă să și-o tragă cu piciorul lui Alex. Nu „umblăm împreună”. Nu în felul ăsta. Și sigur nu-i cazul să vă faceți griji. Alex conduce *foarte* încet.

– Asta voiam să zic, s-a bâlbâit el. Adică, nu de viteză. Conduc... la limita legală. Voiam să zic că nu *este cazul* să vă faceți griji.

Tata s-a încruntat. Alex a pălit pe loc și nu știam dacă era mai intimidat de tata sau de stratul de praf vizibil pe plintele din hol, pe care, sincer, nu-l remarcasem până atunci.

– Tată, ai văzut mașina lui Alex? am întrebat iute, ca să-i distrag atenția. E *foarte* veche. Ca și telefonul lui. Alex nu și-a schimbat telefonul de... cam șapte ani.

Alex s-a făcut ca sfecla, în timp ce tata s-a relaxat, curios și mulțumit.

– Zău?

Totuși, și după atâția ani, îmi amintesc extrem de clar privirea pe care mi-a aruncat-o Alex, sperând să găsească răspunsul corect. L-am încurajat, încuviințând subtil.

– Da... a răspuns, iar tata i-a tras o palmă peste umăr, atât de tare, încât Alex a tresărit.

Tata a rânjit fără să se abțină, cu toată gura.

– Mai bine repari decât să înlocuiești!

– Ce să înlocuiești? a strigat mama din bucătărie. S-a stricat ceva? Cu cine vorbești? Poppy? Vrea cineva covrigi în sos de ciocolată? Fir-ar să fie, stați să caut o farfurie curată...

După ce ne-am luat la revedere timp de douăzeci de minute și am izbutit în sfârșit să ajungem la mașina lui Alex, n-a zis despre tărășenie decât: „Par mișto ai tăi”.

Am reacționat, fără să vreau, cu brutalitate.

– Chiar *sunt*, ca și cum îl provocam să aducă vorba de praf sau de câinele excitat sau de cele două miliarde de

desene din copilărie prinse în continuare cu magneti de frigiderul nostru și de orice altceva, dar evident că nu a făcut-o.

Doar era Alex, cu toate că, pe vremea aceea, încă nu știam tot ce presupune asta.

De-atunci și până acum, nu a suflat o vorbă urâtă despre toate astea. Ba chiar mi-a trimis flori la cămin când a murit câinele. „După seara petrecută împreună am simțit o conexiune specială cu el”, a glumit în bilet. „Îi vom simți lipsa. Dacă ai nevoie de orice, P, aici sunt. Veșnic.”

Nu că aș fi învățat biletul pe dinafară.

Nu că, în cutia de pantofi singuratică, menită să conțină felicitări, scrisori și bilețele puse la păstrare, pe care îmi îngădui să o țin în apartamentul meu, tocmai asta a fost câștigătorul.

Nu că au fost zile întregi în prietenia noastră suspendată, în care m-am torturat singură cu gândul că poate ar trebui să arunc oricum biletul, dacă tot s-a dovedit că *veșnicia* s-a terminat.

Undeva în spatele avionului, unul dintre bebeluși începe să urle din nou, dar deja tragem la poartă. Mai am un pic și scap.

Și pe urmă o să-l văd pe Alex.

Mă trece un fior pe șira spinării și emoția îmi coboară ca un fluture ce mi se zbate în stomac.

Deschid ultimul mesaj necitit, cel de la el: **Tocmai am aterizat.**

Și eu, răspund.

După aceea, nu știu ce să mai zic. Ne tot scriem de o săptămână, fără să aducem vorba de nefasta excursie din Croația și, până acum, totul a părut foarte flesc. Apoi îmi amintesc: nu l-am văzut pe Alex în carne și oase de peste doi ani.

Nu l-am atins, nici nu i-am auzit vocea. Chestia asta poate fi penibilă în multe feluri. Aproape sigur o să trecem prin câteva din ele.

Sunt entuziasmată să-l văd, firește, dar îmi dau seama că mai mult sunt îngrozită.

Trebuie să alegem un loc de întâlnire. Unul din noi trebuie să facă o sugestie. Scot harta mentală a aeroportului LAX din ciorba de vagi amintiri, cu fiecare mochetă banală la poartă și bandă rulantă văzute în ultimii patru ani și jumătate, de când lucrez la *R + R*.

Dacă-i propun să ne vedem la bagaje, înseamnă că o să mergem o grămadă unul spre celălalt în tăcere, până ajungem destul de aproape cât să vorbim? Ar trebui să-l iau în brațe?

Cei din familia Nilsen nu se prea îmbrățișează între ei, spre deosebire de cei din familia Wright, celebri pentru faptul că te înșfacă, îți dau coate, te plesnesc, te ciufulesc, te storcesc și te înghiontesc, ca să își întărească explicația în orice conversație, oricât de banală ar fi ea. Atinsul îmi vine atât de firesc, încât la un moment dat, după ce l-am condus la ușă, l-am luat în brațe pe instalatorul care mi-a reparat mașina de spălat vase, clipă în care mi-a mărturisit elegant că este căsătorit, așa că l-am felicitat.

Pe vremea când eu și Alex eram foarte apropiați, ne luam mereu în brațe, dar asta se întâmpla atunci, când îl cunoșteam. Când se simțea în apele lui cu mine.

Trag valiza din compartimentul de bagaje și o împing în față, timp în care transpir pe sub puloverul subțire și sub așa-zisa codiță de cal de la ceafă.

Zborul a durat o veșnicie. De câte ori m-am uitat la ceas, aveam impresia că orele se condensaseră într-un minut, două. Mă bâțaiam pe scaunul minuscul, dornică să mă ridic, dar acum, parcă timpul compensează pentru dilatarea din timpul zborului, comprimându-se ca eu să ies într-o clipă din avion.

Am un nod în gât. Creierul parcă mi se hâțână în craniu. Intru pe poartă, mă dau din calea tuturor celor care ies din avion în urma mea și scot telefonul din buzunar. Am mâinile transpirate când încep să scriu: „Ne vedem la bag...”

– Hei!

Mă întorc spre voce, în clipa în care posesorul ei ocolește căruciorul parcat între noi. Zâmbind. Alex zâmbește, cu ochii lui adormiți, cu geanta de laptop atârnată peste un umăr și cu căștile atârându-i la gât, cu părul complet vraște, dacă e să-l compari cu pantalonii gri-închis, cămașa și bocancii de piele desăvârșiți. În timp ce se apropie de mine, lasă valiza pe role în spate și mă ia în brațe.

Și e normal, atât de natural să mă ridic pe vârfuri și să-l cuprind cu brațele de mijloc, să-mi îngrop fața în pieptul lui și să-l adulesc. Cedru, mosc, lime. Nu există ființă mai imuabilă ca Alex Nilsen.

Aceeași tunsoare bizară, același miros îngrijit și plăcut, aceeași garderobă simplă (un pic îmbunătățită totuși în timp, cu o croială și pantofi mai potriviți), același mod de a mă apăsa pe omoplați și a mă trage în sus când ne îmbrățișăm, aproape ridicându-mă de la sol, dar fără să strângă vreodată cât să se considere că *îmi sfărâmă oasele*. Mai degrabă *modelare* s-ar numi. O apăsare delicată din toate părțile, care ne comprimă într-o singură ființă vie, în care bat de două ori mai multe inimi decât ar trebui.

– Salut, zic, radiind la pieptul lui, iar el coboară brațele mai jos, pe mijlocul meu, strângându-mă.

– Salut, zice și sper că mi-a simțit zâmbetul din glas, cum îl aud și eu pe al lui.

În ciuda aversiunii lui față de orice manifestare afectuoasă în public, nici unul dintre noi nu-i dă drumul celuilalt prea repede și am senzația că avem același gând: este perfect în regulă să nu ne dăm drumul necuviincios de mult timp, după ce nu ne-am îmbrățișat doi ani.

Închid ochii strâns, ca să lupt cu emoția care mă încearcă, lipindu-mi fruntea de pieptul lui. Îi alunecă brațele pe mijlocul meu și le ține acolo câteva secunde.

– Cum a fost zborul? întreabă.

Mă desprind de el doar cât să mă uit în ochii lui.

- Cred că am avut la bord niște viitori cântăreți de operă de talie mondială. La tine cum a fost?

Pierde controlul asupra delicatului zâmbet și rânjește cu toată gura.

- Era s-o sperii de moarte pe vecina mea în timpul unei turbulențe, zice. Am prins-o de mână din greșeală.

Mă apucă un râs isteric și rânjește și mai larg, strângându-mă mai bine.

„Alex cel Gol-Goluț“, îmi spun, înainte să alung gândul. Chiar ar fi trebuit să-i găsesc mai demult o descriere mai adecvată acestei versiuni a lui.

Ca și cum mi-ar citi gândurile și s-ar îngrozi pe măsură, își înfrânează zâmbetul și îmi dă drumul, făcând și un pas înapoi.

- Ai de luat vreun bagaj? întreabă, apucând și mânerul valizei mele cu a lui.

- O iau eu, spun.

- Nu mă deranjează, zice el.

În timp ce ne îndepărtăm de poartă și mă țin după el, nu mă pot abține să nu-l privesc. Fascinată că e aici. Fascinată că arată la fel. Fascinată că totul este real.

Îmi aruncă o privire din mers, schimonosindu-și gura. Unul din lucrurile mele preferate la moaca lui Alex este dintotdeauna felul în care îngăduie existența a două trăiri diferite în același timp și cât de lizibile mi-au devenit aceste trăiri.

Chiar acum, acea grimasă a gurii se traduce atât prin „amuzat“, cât și prin „oarecum precaut“.

- Ce-i? întreabă, cu un ton care confirmă.

- Ești așa... înalt, răspund.

Este și bine-făcut, dar orice comentariu în acest sens îl stânjenește, de parcă un corp de atlet ar fi cine știe ce hibă la personalitate. Pentru el o fi. Vanitatea este unul dintre lucrurile pe care a învățat din familie să le ocolească. În vreme ce mama lăsa mesaje cu carioca lavabilă pe oglinda băii: „Bună dimineața, zâmbet frumos. Salutare, brațe și picioare puternice. O zi bună, superbă burtică ce-mi hrănește iubita fiică“. Parcă încă

mai aud câteodată cuvintele acelea când ies din duș și stau în fața oglinzii, pieptănându-mă: „Bună dimineața, zâmbet frumos. Salutare, brațe și picioare puternice. O zi bună superbă burtică ce mă hrănește”.

– Te holbezi la mine pentru că sunt înalt? întreabă Alex.

– *Foarte* înalt, răspund, ca și cum de data asta l-am lămurit.

Îmi vine mai ușor decât să spun „Mi-a fost dor de tine, zâmbet frumos. Mă bucur să vă văd, brațe și picioare puternice. Mulțumesc, abdomen înfricoșător de plat că o hrănești pe ființa asta pe care o iubesc așa de mult”.

Alex rânjește de zici că o să-i plesnească gura în timp ce-mi susține privirea.

– Și eu mă bucur să te văd, Poppy.

In my humble opinion (după umila mea părere)

CAPITOLUL 8

Acum zece veri

Acum un an, când l-am cunoscut pe Alex Nilsen în fața căminului meu, cu șase sacoșe de rufe murdare în mână, n-aș fi zis că o să mergem vreodată în vacanță împreună.

Totul a început cu mesaje sporadice în urma drumului cu mașina spre orașul de baștină – poze neclare cu cinematograful din Linfield, în timp ce trecea cu mașina pe lângă el, însoțite de textul „nu uita să te vaccinezi” sau un cadru cu un teanc de zece tricouri pe care le găsisem la supermarket, sub care scriam „cadou de ziua ta” –, dar, după trei săptămâni, am trecut la telefoane și întâlniri. Ba chiar l-am convins să vadă un film la Cineplex, cu toate că a stat tot timpul suspendat deasupra scaunului, ca să nu se atingă de nimic.

Până la sfârșitul verii, ne înscriaserăm împreună la două cursuri de bază, unul de mate și unul de științe, iar în majoritatea serilor, Alex venea la căminul meu sau mă duceam eu la al lui, ca să ne batem capul cu temele. Bonnie, fosta mea colegă de cameră, se mutase oficial cu sora ei și eu împărțeam camera cu Isabel, studentă la Medicină, care câteodată se uita peste umărul meu și al lui Alex și ne corecta lucrările, în timp ce ronțăia țelină, mâncarea ei preferată.

Alex ura matematica pe cât o uram și eu, dar ținea la orele de engleză și consacra câteva ore pe seară lecturilor, timp în care, pe jos, lângă el, eu răsfoiam bloguri de călătorie și fițuici cu bârfe despre celebrități. Cursurile mele erau toate la fel de plictisitoare, dar în

serile în care mă plimbam cu Alex prin campus cu câștile de ciocolată fierbinte sau în weekenduri, când rătăceam prin oraș în căutarea celui mai bun hotdog, cafea sau falafel, eram mai fericită ca oricând. Îmi plăcea la oraș, înconjurată de artă, mâncare, zgomot și oameni noi, destul cât să fie suportabilă partea cu școala.

Într-o seară târziu, când se aduna zăpada pe pervaz și stăteam cu Alex întinși pe covor și învățam pentru examen, am început să enumerăm locuri în care am fi vrut să fim de fapt.

- Paris, am spus eu.

- Aș lucra la examenul de an pentru literatură americană, a spus Alex.

- Seul, am spus eu.

- Aș lucra la examenul de an pentru introducere în nonficțiune, a spus Alex.

- Sofia, Bulgaria, am spus eu.

- Canada, a spus Alex.

M-am uitat la el și am izbucnit într-un râs binedispus și extenuat, care i-a declanșat tipica mâhnire.

- Primele trei destinații de vacanță la tine, am spus, întinsă pe covor, sunt două eseuri și cea mai apropiată țară de noi.

- E mai convenabilă decât Parisul, a spus serios.

- Păi, tocmai asta contează când visezi cu ochii deschiși.

A suspinat.

- Și izvorul termal despre care citeai? Cel din pădurea tropicală? În Canada se află.

- Vancouver Island, am spus, încuviințând. De fapt, pe o insulă mai mică.

- Acolo aș merge, a spus, dacă partenera mea de călătorie nu ar fi așa nesuferită.

- Alex, aș merge bucuroasă cu tine la Vancouver Island. Mai ales dacă restul opțiunilor presupun să mă uit la tine cum îți faci temele. Mergem vara viitoare.

Alex s-a întins lângă mine.

– Și Parisul?

– Parisul poate aștepta, am răspuns. Nici măcar nu ne permitem Parisul.

A surâs.

– Poppy, abia ne permitem hotdogul săptămânal.

Dar acum, câteva luni mai târziu, după un semestru în care am preluat fiecare tură posibilă la slujbele din campus – Alex la bibliotecă, eu la mesagerie –, am pus deoparte suficient pentru această cursă foarte ieftină (cu tot cu două escale) și mor de nerăbdare în timp ce ne imbarcăm în sfârșit.

Numai că, în clipa în care decolăm și se sting luminile, intervine oboseala și mă trezesc moțâind cu capul pe umărul lui Alex, lăsând bale pe cămașa lui și trezindu-mă brusc când survine o turbulență care face avionul să cadă ușor în gol, iar ca atare, Alex îmi trage un cot în față, din greșeală.

– Futu-i! icnește, în timp ce mă îndrept brusc, ținându-mă de obraz. Futu-i!

I s-au albit articulațiile pe cotiere și respiră superficial.

– Ți-e frică de avion? îl întreb.

– Nu! șoptește, atent la confortul pasagerilor care dorm, chiar și când este cuprins de panică. Mi-e frică de moarte.

– N-o să mori, îi promit.

Avionul își intră în ritm, dar se aprinde lumina pentru centura de siguranță și Alex strânge brațul scaunului de zici că a sucit cineva avionul cu susul în jos ca să ne scuture din el.

– Nu-i a bună, zice. A sunat de parcă s-a rupt avionul în două.

– Așa face cotul tău când mă lovește în față.

– Ce?

Se uită la mine. Cele două expresii pe care le afișează sunt de mirare și dezorientare.

– M-ai lovit în față! îi zic.

- Futu-i! Scuze. Pot să văd? Îmi iau mâna de pe obrazul care-mi pulsează și Alex se apleacă, cu degetele suspendate deasupra pielii. Își retrage mâna fără să mă atingă. N-arată rău. Să vedem dacă poate să ne aducă o însoțitoare de zbor niște gheață.

- Bună idee, zic. O chemăm și îi spunem că mi-ai tras una în față, dar sunt sigură că a fost din greșeală și că nu e vina ta – ai fost luat prin surprindere și...

- Aoleu, Poppy, chiar îmi pare rău, adaugă.

- Nu-i nimic. Nu doare așa tare. Îi dau un cot în cot. De ce nu mi-ai zis că ți-e frică de avion?

- Nu știam.

- Adică?

Își sprijină capul de tetieră.

- E prima dată când zbor.

- Ah... Mi se strânge stomacul de vinovăție. Aș vrea să-mi fi spus.

- N-am vrut să faci nici o tevatură.

- N-aș fi făcut tevatură.

Se uită sceptic la mine.

- Și asta cum o numești?

- Da, bine, fie, am făcut tevatură. Dar uite. Îmi strecur mâna sub a lui și îmi întrepătrund degetele timid în ale sale. Sunt aici, cu tine, iar dacă vrei să dormi puțin, rămân trează ca să mă asigur că nu pică avionul. Ceea ce nu se va întâmpla. Că e mai sigur decât mașina.

- Nici să conduc nu-mi place, zice.

- Știu. Dar ideea este că avionul e mai sigur. Mult mai sigur. Iar eu sunt cu tine și am mai zburat, așa că dacă avem motive de panică, o să știu. Și îți promit că în situația aia, eu o să intru în panică și tu vei ști că e ceva în neregulă. Până atunci, te poți relaxa.

Se uită lung la mine în beznă cabinei, după care își relaxează mâna într-a mea și degetele calde și zdravene se liniștesc. În mod surprinzător, mă emoționează să-l țin de mână. Nouăzeci și cinci la sută din timp, îl văd pe Alex Nilsen cât se poate de platonice și bănuiesc că

procentul la el față de mine este mai mare, însă acel 5% care rămâne este un „cum ar fi dacă“.

Nu durează prea mult, nici nu zgândăre prea tare. Planează undeva între mâinile noastre, un gând tandru, fără prea multă greutate: Cum ar fi să-l sărut? Cum m-ar atinge? Gustul i-ar fi similar cu mirosul? Nu există om cu igienă dentară mai bună ca a lui Alex, nicidecum un gând sexy, dar sigur mai sexy decât celălalt capăt al spectrului.

Și cam până aici ajunge gândul, adică perfect, pentru că îmi place Alex mult prea mult ca să fiu cu el. În plus, suntem perfect incompatibili.

Avionul se zgâlțâie din cauza turbulențelor care trec repede și Alex mă strânge tare.

– A venit momentul să intru în panică? întreabă.

– Nu încă, răspund. Încearcă să dormi.

– Pentru că trebuie să fiu odihnit când dau ochii cu Moartea.

– Pentru că trebuie să fii odihnit când obolesc în Butchart Gardens și te pun să mă cari restul drumului.

– Știam eu că ai un motiv să mă aduci cu tine.

– Nu te-am adus să-mi fii catâr, protestez. Te-am adus să fii momeala mea. O să crezi o diversiune în timp ce alerg prin salonul hotelului Empress la ora ceaiului și șterpelesc sendvișuri și brățări neprețuite de la oaspeți.

Mă strânge de mână.

– Atunci ar fi bine să dorm.

Îl strâng și eu.

– Așa se pare.

– Trezește-mă când vine momentul să intru în panică.

– Orice-ar fi.

Își pune capul pe umărul meu și se preface că doarme. Când aterizăm, pe el o să-l doară gâtul groaznic, pe mine umărul, din cauză că nu-mi schimb poziția, dar în clipa asta nu-mi pasă. Mă așteaptă cinci zile glorioase de călătorit cu cel mai bun prieten al meu și, în sinea mea, știu: nu se poate întâmpla mai nimic rău.

Nu a venit momentul de intrat în panică.

CAPITOLUL 9

Vara asta

– Am închiriat mașină? întreabă Alex, în timp ce ieșim din aeroport în arșiță și vânt.

– Un fel de-a zice. Îmi rod buza în timp ce scot telefonul să chem un taxi. Am făcut rost de mașină de pe un grup pe Facebook.

Alex mijește ochii și brizele induse de jetul de aer în zona de sosiri fac să i se zbată părul pe frunte.

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Ai uitat? întreb. Ce am făcut în prima noastră excursie? La Vancouver? Când eram prea tineri ca să închiriem legal o mașină?

Se uită lung la mine.

– Mai știi grupul online de femei care călătoresc, din care fac parte de aproximativ cincisprezece ani? În care oamenii își pun apartamentele la bătaie și își închiriază mașinile? Ai uitat? A trebuit să luăm un autobuz până la marginea orașului ca să luăm mașina și să mergem cam opt kilometri pe jos cu bagajele după noi.

– Îmi aduc aminte, zice. Doar că până acum n-am stat să mă întreb de ce și-ar închiria cineva mașina unui străin.

– Pentru că foarte mulți oameni în New York vor să plece iarna și mulți oameni din Los Angeles vor să se ducă în altă parte vara. Ridic din umeri. Mașina acestei fete ar fi stat nefolosită o lună, așa că o închiriez o săptămână la șaptezeci de dolari. Trebuie doar să luăm un taxi până la ea.

– Tare, zice Alex.

– Da.

Iată primul moment de tăcere penibilă al excursiei. Nu contează că în ultima săptămână ne-am scris mesaje non-stop – ori poate că asta a înrăutățit situația. Am mintea neiertător de goală. Nu pot decât să mă uit la aplicația din telefon, unde urmăresc iconița mașinii care se apropie.

– A noastră e.

Înclin bărbia spre microbuzul care se apropie.

– Tare, repetă Alex.

Șoferul ne ia bagajele și ne înghesuim cu alți doi oameni cu care împărțim mașina, un cuplu între două vârste cu șepci cu cozoroc de la BeDazzled. Pe cea roz scrie NEVESTICA. Pe cea verzuie scrie BĂRBĂȚELUL. Amândoi poartă tricouri cu flamingo și sunt atât de bronzăți încât seamănă cu încălțările lui Alex. Bărbățul este ras în cap, iar Nevestica are părul vopsit în roșu aprins.

– Sal'tare! zice tărăgănat Nevestica, în timp ce eu și Alex ne așezăm pe bancheta din mijloc.

– Salut.

Alex se sucește pe loc și le zâmbește aproape convingător.

– În luna de miere, zice Nevestica, arătând spre ea și Bărbățul. Voi?

– A, face Alex. Ăăă...

– Și noi!

Îl iau de mână și mă întorc zâmbind la ei.

– Ooo! chiuie Nevestica. Ce zici, Bob? O mașină plină de îndrăgostiți.

Bărbățul Bob încuviințează.

– Felicitări, copii!

– Cum v-ați cunoscut? vrea să știe Nevestica.

Îi arunc o privire lui Alex. Cele două expresii pe care le afișează mutra lui sunt (1) de groază și (2) de exaltare. Pentru noi este deja un joc obișnuit și, cu toate că este ceva mai penibil decât de obicei să îmi țin mâna în

mâna lui mare, avem și o senzație plăcută să ne ieșim din rol astfel și să ne jucăm cum o facem mereu.

– La Disneyland, zice Alex și se întoarce spre cuplul din spate.

Nevestica face ochii cât cepele.

– Ce magic!

– Așa a fost, știi? Îi trimit inimioare în zbor cu privirea și îl împung în nas cu mâna liberă. Lucra ca GV – așa le zicem gunoierilor de vomă. Treaba lor este să zăbovească pe lângă toate noile atracții 3D și să curețe în urma bunicilor care au rău de mișcare.

– Iar Poppy făcea pe Mike Wazowski, adaugă Alex sec, ridicând miza.

– Mike Wazowski? întreabă Bărbățulul.

– Din *Compania monștrilor*, iubi, îi explică Nevestica. Este unul dintre monștrii principali.

– Care dintre ei? întreabă Bărbățulul.

– Ăla scund, răspunde Alex, după care se întoarce spre mine cu cea mai tâmpă și exagerată privire de adulație pe care am văzut-o vreodată. A fost dragoste la prima vedere.

– Ooo! face Nevestica, cu mâna la inimă.

Bărbățulul se încruntă.

– Când era costumată?

Alex se îmbujorează ușor la privirea Bărbățulului, dar intervin eu:

– Am picioare *super* mișto.

Șoferul ne lasă pe o stradă cu case de stuc înconjurată de iasomie în Highland Park și, când coborâm pe asfaltul încins, Nevestica și Bărbățulul ne fac cu mâna, luându-și la revedere cu drag. În clipa în care dispare taxiul din fața ochilor noștri, Alex îmi dă drumul la mână și eu caut numărul casei, dând din cap spre un gard vopsit în roșu, pătat de vreme.

– Aici.

Alex deschide poarta și intrăm în curte, unde găsim o mașină break albă pe alee, cu vopseaua luată și ruginită toată.

– Așa, zice Alex, uitându-se lung la ea. Șaptezeci de dolari.

– Poate am dat cam mult pe ea.

Plec capul pe lângă roata din stânga față, pipăind să găsesc cutia magnetică în care Sasha, ceramista, zicea că pune cheia. Ăsta-i primul loc în care aș căuta cheia de rezervă dacă aș fura mașina.

– Cred că nu merită să te apleci atât ca să furi mașina asta, zice Alex în timp ce scot cheia și mă îndrept de spate. Ocolește mașina prin spate și citește pe portbagaj: Ford Aspire.

Râd și descui portierele.

– În fond, „aspirațional” este marca $R + R$.

– Ia! Alex scoate telefonul și face un pas în spate. Să-ți fac o poză cu ea.

Deschid portiera și îmi sprijin piciorul pozând. Atunci, Alex dă să se așeze pe vine.

– Nu, Alex! Nu de jos.

– Scuze, zice. Am uitat ce ciudată ești la poze.

– *Eu* sunt ciudată? Faci poze ca un tată cu iPadul. Dacă ai purta ochelari pe vârful nasului și tricou cu UC Bearcats, n-ar fi nici o diferență.

Se dă în spectacol ridicând telefonul cât poate de sus.

– Ce? Acum tragem cadrul din unghiul emo, care era la modă la începutul anilor 2000? Găsește și tu o cale de mijloc, îi spun.

Alex își dă ochii peste cap și bombăne, dar face câteva poze de la o înălțime seminormală, după care vine să mi le arate. Icnesc pe bună dreptate când văd ultima poză și îl apuc de braț la fel cum o fi făcut el cu vecina octogenară din avion.

– Ce-i? face.

– Ai modul portret.

– Da, confirmă.

– Și l-ai și folosit, subliniez.

– Da.

– Deci știi *cum* se folosește modul portret, spun, încă șocată.

– Ha-ha.

– Cum de știi să folosești modul portret? Te-a învățat nepotul tău, când a venit acasă de Ziua Recunoștinței?

– Uau, face impasibil. Cât mi-a lipsit asta!

– Îmi pare rău, îmi pare rău, spun. Sunt impresionată. Te-ai schimbat. Mă grăbesc să adaug: Nu e de rău! Adică, nu ești genul căruia-i place schimbarea.

– Poate că acum sunt, spune.

Îmi încrucișez brațele.

– Te mai scoli zilnic la cinci și jumătate să faci sport?

Ridică din umeri.

– Asta-i disciplină, nu frică de schimbare.

– La aceeași sală? întreb.

– Da.

– Cea care crește prețurile la fiecare șase luni? Și de fiecare dată pune același CD cu muzică de meditație New Age? Sala de care te plângeai acum doi ani?

– Nu mă plângeam, răspunde. Doar că nu văd cum ar trebui să te motiveze pe banda de alergat. Mă *gândeam*. Cumpăneam.

– Oricum îți iei muzica ta – ce contează ce muzică pun ei în boxe?

Ridică din umeri și îmi ia cheia mașinii din mână, ocolind Fordul să deschidă hayonul.

– E o chestiune de principiu.

Azvârle bagajele noastre în spate și trânteste portbagajul. Credeam că glumim, dar nu mai sunt așa sigură.

– Hei...

Mă întind spre cotul lui când trece pe lângă mine. Se oprește, ridicând din sprâncene. Am un nod orgolios în gât, care mă oprește să dau glas cuvintelor care stau să-mi iasă pe gură. Numai că orgoliul a fost cel care ne-a distrămat prima oară prietenia și nu mai am de gând să repet greșeala. Nu am de gând să *nu* spun ce trebuie spus, doar pentru că vrea să o spună el primul.

– Ce-i? întreabă Alex.

Înghit în sec.

– Mă bucur că nu te-ai schimbat prea mult.

Se uită o clipă la mine și apoi – mi se pare mie sau înghite și el în sec?

– Asemenea, spune și îmi atinge capătul unei bucle care mi-a scăpat din coada de cal pe lângă obraz, atât de delicat că abia simt, iar senzația plăpândă mă curentează pe gât. Și îmi place tunsoarea.

Mi se încălzește fața. Și stomacul. Și picioarele par să mi se încingă puțin.

– Tu ai învățat să folosești o nouă opțiune la telefon, iar eu m-am tuns, spun. Pârtieeee!

– Transformare radicală, zice Alex.

– De mare seducție.

– Întrebarea este dacă ai învățat să conduci mai bine.

Îmi arcuiesc o sprânceană și îmi încrucișez brațele.

– Dar tu?

– Aspiră să aibă aer condiționat funcțional, zice Alex.

– Aspiră să *nu* miroasă ca un cur care fumează iarbă, spun eu.

Jucăm jocul ăsta de când am intrat pe autostrada care duce în deșert. Sascha Ceramista a menționat în postul ei despre mașină că aerul condiționat merge când vrea, dar a omis să ne spună că a folosit mașina ca să fumeze iarbă în ea, timp de cinci ani la rând.

– Aspiră să trăiască destul cât să vadă sfârșitul tuturor suferințelor umane, adaug.

– Mașina asta, zice Alex, nu o să apuce să vadă sfârșitul francizei *Star Wars*.

– Păi, cine o să apuce?

Alex a ajuns să conducă de fiecare dată din pricina faptului că i se face rău când conduc eu. Este îngrozit. Sincer, oricum nu-mi place să conduc, așa că de obicei îi cedez locul.

Traficul din Los Angeles s-a dovedit o provocare pentru un precaut ca el: am stat la un stop ca să facem dreapta pe un drum aglomerat aproximativ zece

minute, până ne-au alungat cei trei șoferi din spate care nu-și mai luau mâinile de pe claxoane.

Acum că am ieșit din oraș însă, se descurcă de minune. Nici măcar lipsa aerului condiționat nu mai pare o problemă așa mare cu geamurile coborâte, în vântul dulceag de flori care ne învăluie. Mai rău e că nu avem mufă de cablu audio, drept care ne rămâne numai radioul.

– S-a mai întâmplat vreodată să circule Billy Joel atât de mult pe calea undelor? întreabă Alex a treia oară, când schimbăm canalul în toiul unei reclame, doar ca să nimerim încă o dată în toiul piesei „Piano Man“.

– De când lumea, cred. Când au construit oamenii cavernelor primul radio, îl difuzau deja.

– Nu știam că ești istoric, zice impasibil. Ar trebui să vii să ții un discurs în clasa mea.

Pufnesc în râs.

– N-ai reuși să mă târăști pe holurile liceului East Linfield nici dacă aduci laolaltă fiecare tractor pe o rază de zece kilometri de clădirea aia, Alex.

– Știi, zice el, cel mai probabil, hărțuitorii tăi au terminat deja liceul.

– N-ai de unde ști, răspund eu.

Se uita spre mine sobru și cu gura încordată.

– Vrei să le tăbăcesc fundul?

Oftez.

– Nu, este prea târziu. Adică, acum au toți copii cu ochelari din cei simpatici, gigantici, de bebeluș și majoritatea l-au găsit pe Iisus sau au început o afacere din cele ciudate, piramidale și vând strugurel.

Se uită la mine, rumen de la soare.

– Dacă te răzgândești, nu trebuie decât să-mi spui.

Sigur că Alex știe totul despre anii mei dificili la Linfield, dar, pe cât se poate, aleg să nu-mi aduc aminte de ei. Întotdeauna am preferat versiunea pe care o scoate Alex din mine decât cea care eram în orașul de baștină. Această Poppy se simte în siguranță pe lumea

asta pentru că se află și el în ea, iar el, acolo unde chiar contează, seamănă cu mine.

Totuși, a avut parte de o experiență cu totul diferită la West Linfield decât am avut eu la școala geamănă. Cu certitudine, l-a ajutat faptul că făcea sport – baschet, atât pentru școală, cât și în liga extrașcolară a bisericii familiei sale – și era chipeș, dar el a insistat tot timpul că cel mai important era că era destul de tăcut ca să treacă mai degrabă drept misterios decât ciudat.

Poate dacă ai mei nu ar fi încurajat atât de mult fiecare latură a individualismului meu și al fraților mei, aș fi avut mai mult noroc. Erau copii care făceau față respingerii devenind mai agreabili, ca Prince și Parker la gimnaziu, găsind punctele în care se potriveau personalitățile lor cu ale celorlalți.

Și mai erau cei ca mine, care au pățimit din pricina falsei impresii că, în cele din urmă, Colegii Mei nu doar că mă vor tolera, ci mă vor și respecta pentru că sunt eu însămi.

Nimic nu-i deranjează mai mult pe unii decât cineva care pare că nu dă doi bani dacă îl placi sau nu. O fi ranchiuna: „Mă pliez ca să fie bine pentru toată lumea, să respect regulile, tu de ce n-o faci? Ar trebui să-ți pese“.

Sigur, în sinea mea, îmi păsa. Foarte mult. Probabil ar fi fost mai bine dacă plângeam pe față la școală, în loc să ignor insultele și să plâng mai târziu în pernă. Ar fi fost mai bine dacă, după ce și-au bătut joc de mine prima dată, din pricina salopetei evazate pe care cususe mama petice brodate, nu aș fi continuat să o port cu fruntea sus, de zici că eram o Ioana D'Arc la unsprezece ani, dispusă să mor pentru blugii mei.

Ideea era că Alex știuse atunci cum să între în joc, pe când eu mă simțeam de multe ori ca și cum citisem invers manualul de instrucțiuni, care mai era și în flăcări.

Când eram împreună însă, jocul nici nu exista. Restul lumii se pierdea până credeam că așa stăteau lucrurile

de fapt. Ca și cum nu fusesem nicicând fata care se simțise într-un tot singură, neînțeleasă și că doar așa fusesem: cunoscută, iubită, cu totul acceptată de Alex Nilsen.

Când ne-am cunoscut, nu voisem să mă vadă ca fiind Poppy din Linfield – nu eram sigură cum ar schimba asta dinamica lumii noastre în doi, odată ce permitem anumitor elemente să se strecoare în ea. Încă îmi amintesc seara în care i-am povestit în sfârșit totul. Ultima seară de cursuri în primul an, ne întorseserăm pe trei cărări de la o petrecere la căminul lui și remarcaserăm că plecase deja colegul lui de cameră acasă. Așa că am împrumutat un tricou și niște păături de la Alex și am dormit pe patul liber din camera lui.

Cred că de la opt ani nu mai dormisem așa la cineva: genul de noapte în care trăncănești, cu ochii închiși, până adormi în mijlocul propoziției.

Ne-am spus totul atunci, lucruri pe care evitaserăm să le discutăm. Alex mi-a spus că murise mama lui, că tatăl lui nu mai ieșise cu lunile din pijama, că el le făcea fraților lui sendvișuri cu unt de arahide și că învățase să facă lapte praf pentru bebeluși.

Timp de doi ani, ne-am distrat împreună foarte mult, dar, în acea noapte, a fost ca și cum în inima mea s-a deschis un cu totul alt sertar, acolo unde înainte nu existase nimic.

Și, pe urmă, m-a întrebat ce s-a întâmplat la Linfield, de ce eram mereu îngrozită să mă întorc vara și ar fi trebuit să mă simt stânjenită să dau glas micilor mele suferințe după tot ce-mi povestise el, numai că Alex avea un mod de a nu mă face *niciodată* să mă simt mărunță sau meschină.

Era așa de târziu, că se făcuse dimineață, orele acelea când ți se pare că îți poți dezvălui secretele în siguranță. Așa că i-am povestit tot, începând din clasa a șaptea.

Despre neplăcutul aparat dentar, despre guma de mestecat pe care mi-a pus-o Kim Leedle în păr și tunsoarea castron care a urmat. Tensiunile au crescut

când Kim a spus întregii clase că acela care vorbește cu mine nu va fi invitat la petrecerea de ziua ei. Care venea peste mai bine de cinci luni, cu toate că promitea să merite așteptarea, datorită toboganului din piscină și a cinematografului din pivniță.

Apoi, în clasa a noua, odată ce stigma a fost dată uitării și mi-au crescut sâni practic peste noapte, a urmat o perioadă de trei luni în care am fost *O Bunăciune*. Asta până m-a sărutat Jason Stanley din senin și a reacționat la nepăsarea mea spunând tuturor că i-am supt-o în debaraua omului de serviciu fără să mi-o ceară.

Toată echipa de fotbal m-a strigat Porny Poppy timp de un an pe urmă. Nu voia nimeni să fie prieten cu mine. Și a venit clasa a zecea, cea mai nasoală dintre toate.

A început bine, pentru că cel mic dintre cei doi frați ai mei era în ultimul an și dispus să își împartă grupul de prieteni de cinema cu mine, numai că asta a ținut până când am făcut petrecere în pijama de ziua mea și am aflat ce părere jalnică aveau toți despre părinții mei. Mi-am dat seama repede că nu-mi plăceau prietenii mei atât cât credeam.

Îi spuseseam lui Alex și cât de mult țineam la familia mea, cât îmi venea să-i protejez, dar cum și cu ei mă simțeam uneori singură. Toți ceilalți erau favoritul cuiva. Mama și tata. Parker și Prince. Până și câinii husky erau pereche, pe când terrierul corcit și pisica își petreceau zilele ghemuindu-se împreună într-un petic de soare. Înainte de Alex, familia era cea unde-mi găseam locul, dar chiar și cu ei, eram cumva piesa în plus, acel cui de rezervă din pachetele de la IKEA care vine cu biblioteca, doar ca să te treacă toate apele. De când terminasem liceul, nu voiam decât să mă dezbar de senzația aceea, de *persoana* aceea.

Și i-am spus toate astea, mai puțin că simțeam că lângă el îmi era locul, pentru că și după doi ani de prietenie, părea un pic cam mult. Când am terminat,

am crezut că în sfârșit adormise, dar după câteva clipe, s-a întors pe o parte, m-a privit pe întuneric și a spus încet:

– Fac pariu că erai adorabilă tunsă castron.

Nici vorbă, dar cumva, a fost suficient cât să-mi aline suferința în urma amintirilor. M-a văzut cum eram și mă iubea.

– Poppy? zice Alex, trezindu-mă în mașina încinsă și împuțită în deșert. Unde te-ai dus cu gândul?

Scot mâna pe geam, dând să prind vântul.

– Rătăceam pe holurile liceului East Linfield, ascultând cum cântau în cor „Porny Poppy! Porny Poppy!”

– Bine, spune Alex încet. Nu te pun să vii în clasa mea să îi înveți Istoria Radioului cu Billy Joel. Dar să știi că... Se uită la mine serios și zice sec: Dacă te-ar striga vreunul din puștii mei Porny Poppy, l-aș snopi în bătaie.

– Cred că ăsta este cel mai sexy lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, îi zic.

Râde, dar își întoarce privirea.

– Vorbesc serios. Le permit orice, mai puțin hărțuirea. Își înclină capul la gândul ăsta. Mai puțin în ce mă privește. Pe *mine* mă hărțuiesc mereu.

Râd, cu toate că nu-l cred. Alex predă copiilor super calificați și este tânăr, chipeș, amuzant, dar discret și înspăimântător de deștept. N-au cum să nu-l adore.

– Dar te strigă Porny Alex? îl întreb.

Se strâmbă.

– Aoleu, sper că nu.

– Scuze, zic. *Domnul* Porny.

– Te rog... Domnul Porny este tata.

– Fac pariu că multe eleve sunt îndrăgostite de tine.

– Mi-a spus una că seamăn cu Ryan Gosling...

– Cerule...

– ...dacă l-ar înțepa o albină.

– Au...

– Știu, spune Alex. Dur, dar corect.

- Poate că Ryan Gosling seamănă cu *tine*, dacă ar fi lăsat în soare până s-ar deshidrata, te-ai gândit vreodată la asta?

- Mda. Ai auzit, Jessica McIntosh? spune el.

- Scorpie, adaug, după care scutur imediat din cap. Nu. Nu sună bine când spui unui copil că e o scorpie. Glumă proastă.

Alex se strâmbă din nou.

- Dacă te încălzește cu ceva, Jessica nu este preferata mea. Dar o să crească și o să se schimbe, cred.

- Da, adică, din câte știm, poate luptă împotriva unei vieți condamnate la tunsoarea castron din pricina gumei de mestecat. Drăguț din partea ta că-i dai o șansă.

- Tu nu ai fost niciodată o Jessica, spune încrezător.

Ridic din sprânceană.

- De unde știi?

- Știu eu. Se uită drept în față la drumul orbitor în soare. Tu ești Poppy și cu asta, basta!

* * *

Complexul de apartamente Desert Rose este o clădire zugrăvită într-un roz de gumă de mestecat și are numele gofrat cu litere rotunjite, ca pe vremuri. În jurul lui se întinde o grădină plină de cactuși pitici și plante suculente masive, iar prin gardul alb zărim o piscină strălucitoare cu apă verde, presărată cu trupuri bronzate și înconjurată de palmieri și șezlonguri.

Alex oprește mașina.

- Arată bine, zice, de-a dreptul ușurat.

Cobor din mașină și simt asfaltul încins și prin sandale. Având în vedere verile în New York, prinsă între zgârie-norii în care se reflecta soarele la infinit – și, înainte, la cele din Ohio River Valley, o adevărată capcană de umiditate naturală –, aveam impresia că știam ce-i aia arșiță. Dar nu. Îmi freamătă pielea sub soarele nemilos al deșertului și îmi ard tălpile dacă stau nemișcată.

– Vai de mine, gâfâie Alex, dându-și părul de pe frunte.

– Bănuiesc că de-aici și extrasezonul.

– Cum de locuiesc David și Tham aici? întreabă, cu un ton dezgustat.

– La fel cum locuiești tu în Ohio, răspund. Jalnic și cu mult alcool.

O spun ca pe o glumă, dar lui Alex îi pierde orice expresie și se duce spre portbagaj ignorându-mă. Îmi dreg glasul.

– Glumeam. În plus, stau mai mult în L.A., nu? Acolo nu era așa cald.

– Poftim.

Îmi dă prima geantă, simțindu-mă pusă la colț. Să țin minte: gata cu denigrarea statului Ohio.

Până să ne scoatem bagajele – și cele două sacose de hârtie cu mâncare pe care le-am luat când am oprit la CVS – și urcăm trei etaje cu ele spre apartamentul nostru, suntem deja leoarcă de sudoare.

– Simt că mă topesc, zice Alex, în timp ce introduc codul de lângă ușă. Trebuie să fac un duș.

Cutia se deschide și bag cheia în broască, hâțânând-o exact cum mi-a cerut gazda s-o fac.

– Și cum ieșim, ne topim din nou, subliniez eu. Poate mai bine faci dușul înainte de culcare.

Cheia se potrivește în sfârșit și mă izbesc în ușă, târându-mă înăuntru și oprindu-mă brusc în clipa în care îmi sună simultan alarma din două locuri diferite.

Alex intră în mine, ca un zid încins și transpirat.

– Ce...?

Îi pierde glasul. Nu știu exact care dintre gravele probleme le remarcă. Faptul că este dezgustător de cald sau că...

În mijlocului acestui studio (de altfel perfect), se află un singur pat.

– Nu, zice încet, ca și cum nu avea de gând s-o spună cu voce tare.

Sunt sigură de asta.

– Scria că sunt două paturi, izbucnesc, încercând disperată să găsesc rezervarea. Fără doar și poate.

Pentru că este imposibil să o fi dat-o atât de rău în bară. Imposibil. A fost o vreme când nu ar fi părut mare lucru să dormim în același pat, dar *nu* în excursia asta. Nu când totul este fragil și penibil. Avem *o singură șansă* să reparăm ce s-a stricat între noi.

– Ești sigură? întreabă Alex și detest tonul agasat din glasul lui, mai mult decât pe cel suspicios care-l însoțește. Ai văzut poze? Cu două paturi?

Ridic privirea din telefon.

– Evident!

„Sigur am văzut?” Studioul era ridicol de ieftin, în mare parte pentru că fusese anulată o rezervare în ultima clipă. Știam că este studio, dar am văzut poze cu superba piscină turcoaz și veselii palmieri care dansau în briză, iar recenziile spuneau că este curat și chicineta pare mică, dar este șic și...

Oare chiar *am văzut* două paturi?

– Tipul deține o grămadă de apartamente aici, spun năucită. Probabil ne-a trimis alt număr de apartament. Găsesc e-mailul și deschid pozele. Uite! Strig. Uite!

Alex se apropie, uitându-se peste umărul meu la poze – un apartament luminos, alb cu gri, cu câteva ghivece cu ficuși ornamentali cărora le merge foarte bine într-un colț și un pat alb vast în mijlocul camerei, cu altul mai mic alături.

Bun, poate că cineva s-a priceput de minune să facă fotografiile astea, pentru că în cadru patul mai mare pare foarte mare, fără să fie, ceea ce înseamnă că celălalt putea fi cel mult dublu, dar *sigur* ar trebui să fie aici.

– Nu înțeleg.

Alex ia privirea de la poză spre locul în care ar trebui să fie al doilea pat.

– Ah... spunem amândoi în cor, când ne pică fisa.

Se îndreaptă către fotoliul lat fără brațe, din imitație de piele întoarsă corai și smulge pernele decorative,

băgând mâna în cusătura scaunului. Pliază partea inferioară, fundul ducându-se în jos, astfel încât se întinde ca o saltea lungă și subțirică, cu cusăturile lălâi între cele trei secțiuni. Un... fotoliu extensibil.

– Dorm eu pe el! mă ofer.

Alex îmi aruncă o privire.

– N-ai cum, Poppy.

– De ce? Că sunt femeie și o să te lipsească de masculinitatea ta de vestic, dacă nu ești cobaiul la fiecare normă de gen cu care te confrunți?

– Nu, zice. Pentru că dacă dormi pe el, o să te trezești cu dureri de cap.

– S-a mai întâmplat, spun, și nu avem de unde ști că de la dormitul pe salteaua gonflabilă. Poate de la vinul roșu. Dar, în timp ce vorbesc, caut termostatul, că dacă e să-mi bubuie capul dintr-un motiv, acela va fi dacă dorm în toropeala asta. Găsesc telecomanda în chicinetă. Vai de mine, îl ține pe 27 de grade.

– Pe bune? Alex își trece mâna prin păr, tamponându-și sudoarea de pe frunte. Și când te gândești că nu par decât 26 de grade.

Dau termostatul la 21 de grade și aparatul pornește zgomotos, dar nu se simte nici o diferență.

– Cel puțin avem vedere la piscină, spun, traversând camera spre ușile din spate.

Dau la o parte draperia și mă clatin, pierzând ultimă fărâmbă de optimism. Balconul este mult mai mare decât cel pe care îl am acasă, cu o măsuță roșie simpatică și două scaune asortate. Problema este că trei sferturi din el este acoperit cu folii de plastic, deoarece, undeva deasupra, răsună o zarvă sinistră de zdrăngăneli și scârțâieli mecanice.

Alex iese lângă mine.

– Șantier?

– Am senzația că mă aflu într-o pungă cu fermoar, în interiorul unui corp uman.

– Care are febră, adaugă.

– Și care a luat și foc.

Râde puțin. Un sunet nefericit cu care încearcă să pară vesel, dar Alex nu este vesel deloc. Este Alex. Este foarte stresat și îi place curățenia, spațiul lui și își pune perna de-acasă în bagaj, fiindcă „ceafa mea cu asta s-a obișnuit” – cu toate că asta înseamnă să nu-și aducă atât de multe haine cât și-ar dori – și ultimul lucru de care are nevoie excursia asta este orice presiune inutilă asupra zonelor sensibile.

Dintr-odată, cele șase zile care ne așteaptă par imposibil de lungi. Trebuia să fi făcut o excursie de trei zile. Doar cât durau festivitățile nunții, când am fi avut zone tampon cu nemiluita, și băutură gratis, și timp în care Alex ar fi fost ocupat cu petrecerea burlacilor și mai știu eu ce pentru fratele lui.

– Coborâm la piscină? întreb, puțin prea tare, fiindcă îmi bate inima ca la balamuc, motiv pentru care trebuie să zbier ca să mă aud.

– Sigur, răspunde Alex, după care se întoarce spre ușă și încremenește. Stă cu gura căscată, cântărindu-și cuvintele. Mă schimb eu în baie și mă strigi când ești gata?

Mda. E un studio. O singură cameră, fără uși în afară de cea de la baie. Ceea ce nu ar fi penibil, dacă nu am fi amândoi infernal de stingheriți.

– Îhî, răspund. Sigur că da.

CAPITOLUL 10

Acum zece veri

Hoinărim prin orașul Victoria până ne lasă picioarele și începe să ne doară spatele, iar somnul de care *nu* am avut parte cât am zburat cu avionul face să ne simțim corpul greu și creierul ca un fulg în briză. Apoi ne oprim să mâncăm niște găluști într-o firidă de loc, cu ferestrele fumurii și cu pereții zugrăviți în roșu, decorați minuțios cu peisaje muntoase aurii, păduri și râuri sinuos curgătoare printre dealuri joase, cu coame rotunjite.

Numai noi suntem înăuntru – este trei după-amiaza, nu suficient de târziu să luăm cina, dar aerul condiționat este puternic, mâncarea divină, iar noi suntem atât de extenuați, încât râdem din orice.

Vaietul răgușit, cu vocea spartă, pe care l-a scos Alex când a aterizat avionul azi-dimineață.

Bărbatul la costum care trece în mare grabă pe lângă restaurant, cu brațele lipite de corp.

Fata de la galeria hotelului Empress, care a încercat timp de treizeci de minute să ne vândă un urs sculptat, de cincisprezece centimetri și douăzeci și unu de mii de dolari, în timp ce noi ne târam bagajele jerpelite după noi.

– Chiar nu... avem bani pentru... asta, a spus Alex cu un ton diplomat.

Fata a încuviințat energic.

– Nu prea are nimeni. Dar când arta are tâlc, găsești o cale să faci rost.

Cumva, nici unul dintre noi nu avea inima să-i mărturisească fetei că ursul de douăzeci și una de mii de dolari *nu* avea nici un tâlc pentru noi, însă, de-atunci, am petrecut toată ziua luând în mână lucruri – un album Backstreet Boys cu autograf, într-un magazin de discuri vechi, un roman cu titlul *What My G-Spot Is Telling You*² într-o librărie mică și înghesuită pe o stradă pietruită, un costum de pisică din vinilin într-un sex-shop, unde l-am dus pe Alex mai mult ca să-l stânjenesc – întrebând „Are tâlc?”

„– Da, Poppy, parcă zice Paaaaa!”

„– Nu, Alex, cere-i punctului tău G să spună ce are de spus.”

„– Da, îl cumpăr cu douăzeci și unu de mii de dolari, nici un ban mai puțin!”

Ne-am întrebat reciproc și ne-am răspuns pe rând, iar acum stăm prăvăliți la masa lăcuită cu negru și nu ne putem abține să nu ridicăm în neștire linguri și șervete, făcându-le să vorbească între ele.

Fata care ne servește este cam de-o seamă cu noi, plină de piercinguri, ușor sâsăită și cu un bun simț al umorului.

– Dacă devine sosul de soia libidinos, mă anunțați, zice. Și-a făcut o anumită reputație la noi.

Alex îi dă 30% bacșiș și, tot drumul până în stația de autobuz, îl tachinez că se înroșea ori de câte ori se uita fata la el, iar el mă tachinează că flirtam cu casierul din magazinul de discuri, ceea ce e drept, am făcut-o fără doar și poate.

– N-am mai văzut oraș atât de plin de flori, spun.

– Eu n-am mai văzut oraș atât de curat, spune el.

– Ne mutăm în Canada? întreb.

– Știu și eu? Canada *are vreun tâlc* pentru tine?

Cu tot cu autobuze și mers pe jos între stații, ne ia două ore cu totul ca să ajungem la mașina pe care am închiriat-o online prin FCC, Femei Care Călătoresc.

Sunt atât de ușurată că există – și cheile se află sub preș lângă bancheta din spate, așa cum mi-a zis

Esmeralda, proprietara mașinii –, încât încep să bat din palme când o văd.

– Uau, face Alex, mașina este plină de tâlc pentru tine.

– Da, zice: Nu-l lăsa pe Alex să conducă.

Se pleoștește și face ochii mari și sticloși, prefăcându-se rănit.

– Încetează! strig, zburând de lângă el la volan, ca și cum m-aș feri de o grenadă detonată.

– Ce să încetez?

Se apleacă să-mi arate mutra de cuțu trist.

– Nu! țip, împingându-l și agitându-mă să mă așez în dreapta, de parcă încerc să scap de un mușuroi de furnici care se revarsă din el.

Mă arunc pe locul pasagerului și el urcă liniștit la volan.

– Urăsc mutra aia, spun.

– Nu-i adevărat, răspunde Alex.

Are dreptate. Ador mutra aia ridicolă. Pe de altă parte, urăsc șofatul.

– Când o să descoperi psihologia inversă, o să fiu terminată, zic.

– Hm? zice, uitându-se pieziș, în timp ce pornește motorul.

– Nimic.

Mergem două ore spre nord, către motelul pe care l-am găsit în partea estică a insulei. Este un tărâm al minunilor, cu drumuri largi și libere, printre păduri, pe cât de vechi, pe atât de dese. În oraș nu sunt multe de făcut, dar există pădurea de sequoia, trasee de drumeție spre cascade și un Tim Hortons, la doar câțiva kilometri de motelul nostru, un restaurant mic, cât o cabană, cu pietriș în parcare din față și un perete acoperit de frunziș învăluit în ceață în spate.

– Îmi cam place aici, spune Alex.

– Și mie îmi cam place, spun și eu.

Și nu contează că plouă toată săptămâna și că la fiecare sfârșit de drumeție suntem uzi până la piele, că găsim numai două restaurante pe care ni le permitem și

trebuie să mâncăm de trei ori la fiecare dintre ele, că, încet-încet, ne dăm seama că aproape toți cei cu care ne întâlnim au în jur de șaptezeci de ani sau mai mult și este clar că suntem într-un sat de pensionari. Camera noastră de la motel este mereu umedă, nu prea avem ce face și putem tăia frunză la câini o zi întreagă la o librărie Chapters (unde luăm micul dejun și prânzul tăcuți la cafeneaua lor, în timp ce Alex citește Murakami, iar eu iau notițe pentru viitor din teancul de ghiduri Lonely Planet).

Nimic din toate astea nu are vreo relevanță. Mă gândesc toată săptămâna că *toate astea au un tâlc*.

Asta vreau să fac toată viața. Să văd locuri noi. Să cunosc oameni noi. Să încerc lucruri noi. Aici nu mă simt pierdută sau nelalocul meu. Nu trebuie să mă feresc de Linfield sau că trebuie să mă întorc cu groază la cursurile lungi și plictisitoare. Sunt ancorată doar în momentul de față.

– Nu ți-ar plăcea să fie mereu așa? îl întreb pe Alex.

Ridică ochii din carte la mine, zâmbind în colțul gurii.

– N-aș mai avea timp de citit.

– Și dacă îți promit că te duc la librărie în fiecare oraș? O să vrei să te lași de școală și să trăiești într-o dubă cu mine?

Înclină capul într-o parte în timp ce cumpănește.

– Probabil că nu, răspunde, lucru care nu mă surprinde din nenumărate motive, printre care faptul că lui Alex îi plac atât de mult cursurile, încât deja caută programe de specializare în engleză, pe când eu mă zbat să termin numai cu note de opt.

– Ei, trebuia să încerc, oftez.

Alex lasă cartea din mână.

– Uite cum facem. Îți ofer vacanțele mele de vară. Îți țin această ușă larg deschisă și mergem oriunde vrei, numai să ne permitem.

– Pe bune? întreb nesigură.

– Promit.

Întinde mâna și batem palma, după care rânjim câteva clipe, ca și cum am fi semnat un contract semnificativ care ne-ar putea schimba viața.

În penultima zi, mergem prin liniștea din Cathedral Grove chiar în momentul în care răsare soarele, revărsând un soi de ploaie de lumină aurie peste pădure, iar când plecăm, mergem cu mașina drept într-un orașel pe nume Coombs, unde principala atracție este o mână de căsuțe cu acoperiș de iarbă pe care paște o turmă de capre. Le facem poze, ne băgăm mutrele în locul capetelor decupate din corpurile caprelor de carton pictate grosolan și petrecem două ore de lux rătăcind printr-o piață plină de mostre de fursecuri, bomboane și gemuri.

În ultima zi plină a excursiei, traversăm insula până la Tofino, peninsula pe care *am fi stat* dacă nu am fi încercat să economisim fiecare bănuț în parte. Îi fac o surpriză lui Alex și cumpăr bilete (poate îngrijorător de ieftine) pentru hidrotaxiul care ne duce pe insula despre care am citit.

Șoferul bărcii este Buck, cam de vârsta noastră, cu un ciuf de păr blond care-i iese pe sub șapca așezată invers. E chipeș într-un mod complet mizer, cu mirosul specific pielii bronzate amestecat cu paciuli. Ar trebui să fie grețos, dar lui i se potrivește.

Drumul în sine este cumplit, motorul urlă și trebuie să zbier la urechea lui Alex, în timp ce părul meu îl plesnește peste față din pricina vântului:

- CRED CĂ AȘA SE SIMTE O PIATRĂ CÂND FACI BROAȘTE CU EA ÎN APĂ, vocea mea răsunând la fiecare ciocnire ritmică a micii ambarcațiuni cu creasta valurilor întunecate și agitate.

Buck dă din mâini, ca și cum vorbește cu noi pe toată durata (mult prea îndelungată), însă nu-l auzim, ceea ce ne face pe mine și pe Alex să râdem aproape isteric după primele douăzeci de minute de monolog imposibil de auzit.

– ȘI DACĂ TOCMAI MĂRTURISEȘTE CĂ A COMIS O CRIMĂ? strigă Alex.

– RECITĂ DICȚIONARUL. INVERS, DINSPRE COADĂ, sugerez.

– REZOLVĂ ECUAȚII MATEMATICE COMPLEXE, spune Alex.

– VORBEȘTE CU MORȚII, spun eu.

– ASTA-1 MAI NASOL DECÂT... Buck oprește motorul și vocea lui Alex răsună în continuare. Coboară tonul și îmi șoptește la ureche: Mai nasol decât cu avionul.

– Oprește ca să ne omoare? îi șoptesc și eu.

– Asta zicea? șuieră Alex. A venit momentul să intru în panică?

– la uitați, zice Buck, răsucindu-și scaunul spre stânga și arătând cu mâna în față.

– Unde are de gând să ne omoare? murmură Alex, iar eu pretind că nu râd, ci tușesc.

Buck se întoarce cu un rânjel larg, șui, dar cât se poate de atrăgător:

– Familie de vidre.

Scot un chiot foarte strident și sută la sută autentic, în timp ce mă ridic în picioare și mă aplec să văd ghemotoacele de blană care plutesc pe valuri, cu lăbuțele împreunate ca să nu se îndepărteze unul de altul, ca o plasă făcută din adorabile creaturi marine. Alex vine în spatele meu și își așază ușor mâinile pe brațele mele, aplecându-se să vadă și el.

– Bine, zice. A venit momentul să intru în panică. E al dracului de adorabil.

– Putem lua una acasă? îl întreb. Au tâlc!

Pe urmă, drumeția printre ferigile luxuriante ale pădurii tropicale și izvoarele termale naturale fierbinți – oricât de fascinante – nu se compară cu acel drum cu taxiul care ne-a comprimat șira spinării.

Când ne dezbrăcăm în costume de baie și intrăm în piscina caldă și înnegurată dintre stânci, Alex spune:

– Am văzut vidre care se țin de mână.

– Universul ne place, îi zic. A fost o zi perfectă.

- O vacanță perfectă.
- Nu s-a terminat încă. Mai avem o noapte.

Pe seară, după ce Buck ne lasă cu bine în port, ne înghesuim în micuța baracă uitată de timp, pe care compania o folosește ca ghișeu.

- Unde stați? întreabă Buck, în timp ce ia cupoanele tipărite și introduce codul într-un computer.

- Pe cealaltă parte a insulei, răspunde Alex. Lângă Nanoose Bay.

Ochii albaștri ai lui Buck se ridică și se plimbă între mine și Alex, cântărindu-ne din priviri.

- Bunicii mei locuiesc în Nanoose Bay.

- Se pare că toți bunicii din British Columbia locuiesc în Nanoose Bay, spun eu, iar Buck izbucnește într-un hohot de râs grohăitor.

- Ce căutați *acolo*? întreabă. Nu-i cel mai potrivit loc pentru un cuplu tânăr.

- A, nu suntem...

Alex se mută stingherit de pe un picior pe altul.

- Suntem ca niște frați ne-biologici, fără acte.

- Doar prieteni, îi traduce Alex, care pare stingherit pentru mine, ceea ce este de înțeles, având în vedere că simt cum mă fac roșie ca sfecla și mi se pune un nod în stomac atunci când se oprește privirea lui Buck asupra mea.

Se uită din nou la Alex și zâmbește.

- Dacă nu vreți să vă întoarceți în satul pensionarilor în seara asta, eu și colegii mei de apartament avem o curte și un cort de împrumut. Puteți dormi liniștiți acolo. Tot timpul stă câte cineva la noi.

Sunt destul de sigură că Alex *nu* are chef să doarmă pe jos, dar îmi aruncă o privire și este limpede că vede cât îmi surâde ideea – este exact genul de turnură care apare din senin, pe care am sperat să o ia această excursie –, pentru că suspină aproape imperceptibil, după care se întoarce spre Buck cu un zâmbet deja pregătit.

- Da. Ar fi super. Mersi.

– Tare, ați fost ultimii clienți, așa că stați să închid și mergem.

În timp ce ne întoarcem pe doc, Alex cere adresa ca să pună GPS-ul.

– Las', frate, zice Buck. Nu trebuie să mergi cu mașina.

Se pare că Buck locuiește la o aruncătură de băț de doc, pe o alee scurtă și abruptă. O căzătură de casă cenușie, având la etaj un balcon plin cu prosoape și costume de baie întinse la uscat și mobilier pliant de rahat. În curte arde focul și, cu toate că este doar șase seara, s-au adunat zeci de tipi soioși de felul lui Buck, în sandale, bocanci sau în picioarele goale cu crustă de noroi, care beau bere și fac acro-yoga pe iarbă, pe fundalul muzicii care se aude pe verandă din două boxe, lipite între ele cu bandă adezivă. Peste tot duhnește a iarbă, ca la un Burning Man ieftin și în miniatură.

– Oameni buni, strigă Buck urcând panta înaintea noastră, ei sunt Poppy și Alex. Sunt din...

Se uită peste umăr, așteptând răspunsul.

– Chicago, spun eu, în timp ce Alex zice:

– Ohio.

– Ohio și Chicago, repetă Buck.

Ceilalți ne salută și își înclină herile spre noi, iar o fată zveltă și musculoasă, cu bluză din bumbac, ne aduce mie și lui Alex câte o bere, timp în care Alex face eforturi disperate să nu se holbeze la abdomenul ei. Buck dispare într-un cerc de oameni adunați la foc și se bat între ei pe spate.

– Bun venit la Tolfino! zice fata. Eu sunt Daisy¹⁰.

– Încă o floare! exclam. Dar cel puțin cu a ta nu se face opiu¹¹.

– Opiu n-am încercat, spune Daisy cumpănind. Nu prea iau decât LSD și ciupercuțe. Mă rog, și iarbă, evident.

– Ai încercat vreodată sleep gummies¹²? întreb. Sunt absolut fenomenale chestiile alea.

Alex tușește.

– Mersi pentru bere, Daisy.

Ne face cu ochiul.

– Cu multă plăcere. Eu sunt comitetul de primire. Fac și turul casei.

– A, și tu locuiești aici? o întreb.

– Uneori, răspunde.

– Și mai cine? întreabă Alex.

– Hmm... Daisy se întoarce, cercetând mulțimea și arătând oarecum spre câte cineva: Michael, Chip, Tara, Kabir, Lou. Își aduce în față părul negru și îl așază pe lângă gât, înainte să continue: Mo, uneori Quincy, Lita este aici de o lună, dar cred că o să plece în curând. S-a angajat ca instructor de rafting în Colorado – cât de departe este Chicago? Ar trebui să o căutați dacă ajungeți acolo.

– Tare, zice Alex. Poate o facem.

Buck apare din nou între mine și Alex, cu un cui în gură și ne cuprinde prietenos pe amândoi cu câte un braț.

– V-a făcut Daisy turul?

– Acum mă pregăteam, răspunde ea.

Dar, cumva, nu ajung să fac turul casei. Ajung în schimb la foc, pe un scaun pliant de plastic crăpat cu Buck și – cred? – Chip și Lita-viitoarea-instructoare-de-rafting, făcând topul filmelor cu Nicholas Cage pe diverse criterii, în vreme ce albastrul și violetul amurgului se întrepătrund, creând nuanțe și mai profunde de albastru și negru, cerul înstelat al nopții părând să se întindă peste noi asemenea unei păтури gigantice, presărate cu luminițe.

Lita râde din orice, trăsătură pe care o consider dintotdeauna criminal de subestimată, iar Buck este atât de praf, încât ametesc inspirând fum la mâna a doua, doar pentru că stăm pe același scaun, înainte să ametesc trăgând direct din cuiul pe care-l împărțim.

– Nu că-i mișto? întreabă înflăcărat, după ce trag câteva fumuri.

– Super mișto, răspund.

Sincer, cred că este doar decent și, mai mult, dacă aș fi în altă parte, nici nu cred că mi-ar plăcea, dar în seara asta este perfect, pentru că ziua de *astăzi* este perfectă, *vacanța* asta este perfectă.

Alex mă caută după „tur“, moment în care, da, stau ghemuită în poală la Buck, învelită pe umeri cu hanoracul lui.

– Ești OK? murmură buzele lui Alex din cealaltă parte a focului.

Încuviințez.

– Tu?

Încuviințează și el, după care Daisy îl întreabă ceva și el se întoarce, vorbind cu ea. Îmi las capul pe spate și mă uit, pe lângă maxilarul neras al lui Buck, la cerul înstelat.

Cred că aș mai putea duce noaptea asta încă trei zile, numai că, până la urmă, cerul își schimbă încă o dată culoarea, negura dimineții sfârâie pe iarba udă, în vreme ce soarele trage cu ochiul la orizont, undeva în depărtare. Majoritatea oamenilor au plecat, inclusiv Alex, iar focul arde mocnit când mă întreabă Buck dacă vreau să intru, iar eu îi răspund că da, vreau.

Cât pe ce să-i spun că *intratul în casă are tâlc*, înainte să-mi amintesc că nu-i o glumă pentru oricine, doar a mea și a lui Alex și că nu vreau să o împărtășesc deloc cu Buck.

Descopăr ușurată că are camera lui, chiar dacă este cât un șifonier de mică, cu o saltea pe jos, cu doi saci de dormit desfăcuți în loc de așternuturi. Când mă sărută, o face brutal, mă zgârie cu barba și are gust de iarbă și de bere, dar nu am mai sărutat decât doi oameni înainte, și unul dintre ei era Jason Stanley, așa că, din punctul meu de vedere, merge foarte bine. Are mâinile încrezătoare, poate doar ușor leneșe, cum este în orice privință și, curând, ne urcăm pe saltea, băgându-ne unul altuia mâinile în părul încâlcit de sare de mare și lipindu-ne soldurile.

„Are corp mișto“, îmi spun, genul mai mult viguros pe seama unui stil de viață activă, cu ceva grăsime din pricina viciilor. Nu ca al lui Alex, clădit la sală, de-a lungul unor ani de disciplină și îngrijire. Nu că Alex nu arată super bine. Că arată super bine.

Și nu că nu are rost să-i compar, pe ei sau oricare alte două corpuri. Mi se pare aiurea și că mi-a trecut ideea asta prin cap.

Asta numai pentru că Alex este trupul masculin cu care sunt cel mai obișnuită să-l am în preajmă și mai este și genul de la care nu mă aștept să mă ating. Oamenii ca Alex – îngrijiți, conștienți de sine, atletici, rezervați – tind să se combine cu cei ca Sarah Torval –, pasiunea lui Alex de la bibliotecă: îngrijită, conștientă de sine...

În timp ce oamenii ca mine ajung mai degrabă să se smotocească cu oameni ca Buck, pe saltele și saci de dormit deschise.

Mă pipăie și mă sărută fără încetare, dar chiar și așa e mișto să sărut acest străin, să am permisiunea lui arzătoare și mulțumită de a-l atinge. Este un exercițiu. Un exercițiu perfect, mișto, cu un tip pe care l-am cunoscut în vacanță, care nu are nici o importanță în viața mea reală. Care o cunoaște doar pe Această Poppy și mai mult n-are nevoie.

Ne sărutăm până mi se învinețesc buzele și am rămas fără bluze pe noi, după care mă ridic în capul oaselor în lumina slabă a zorilor, gâfâind.

– Nu am chef să fac sex, bine?

– A, bine, zice încet, sprijinindu-se de perete. Nu-i nimic. Nu te stresa.

Și nu pare deloc stingherit din pricina asta, dar nici nu mă trage spre el să mă sărute. Rămâne pe loc un minut, ca și cum ar aștepta ceva.

– Ce-i? întreb.

– A... Se uită spre ușă, apoi din nou la mine. Mă întrebam, dacă tot n-ai chef să ne-o tragem...

Și apoi îmi pică fisa.

– Vrei să plec?

– Păi... Râde ușor timid (cel puțin, timid pentru el) cu același ton lătrat. Vreau să zic, dacă tot nu facem sex, aş putea să...

Îi pierde glasul, clipă în care mă pufnește râsul din senin.

– Ai de gând să ți-o tragi cu altcineva?

Pare sincer îngrijorat când spune:

– Nu-ți pică bine? Mă uit preț de trei secunde la el. Uite, dacă aveai chef de sex, ai fi gen... Eu aş vrea. Adică chiar vreau. Dar, cum tu nu vrei... Te superi?

Izbucnesc în râs.

– Nu, zic, punându-mi tricoul pe mine. Chiar nu mă supăr. Apreciez sinceritatea.

Și vorbesc serios. Pentru că vorbim de Buck, un tip pe care l-am cunoscut în vacanță și, din toate punctele de vedere, a fost cât de cât un domn.

– Bine, nici o problemă, zice, afișând acel rânjet cu toată gura, că aproape îi sclipesc dinții. Mă bucur că nu avem nici o problemă.

– Nu avem nici o problemă, îi confirm. Dar... ziceai ceva de un cort?

– A, da. Își dă una peste frunte. Cel roșu cu negru din față al tău e, fată.

– Mersi, Buck, îi spun și mă ridic. Pentru tot.

– Hei, stai așa. Se apleacă și ridică o revistă de lângă saltea, caută o cariocă și scrie ceva pe marginea albă a paginii, înainte s-o rupă. Dacă te mai întorci pe insulă, zice, să nu stai în cartierul bunicilor mei, bine? Vino să stai aici. Avem întotdeauna loc.

Ies încet din casă, trec pe lângă camerele în care deja – sau încă – se aude muzica și pe lângă uși prin care răzbat suspine și gemete delicate.

Afară, cobor cu grijă treptele verandei și mă îndrept către cortul roșu cu negru. Sunt destul de sigură că l-am văzut pe Alex dispărând cu Daisy acum câteva ore, dar, când deschid cortul, doarme tun. Mă târăsc încetișor și,

când mă întind lângă el, abia deschide ochii lipiți de somn și zice răgușit:

– Hei.

– Hei. Îmi pare rău că te-am trezit, îi spun.

– Nu-i nimic. Cum a fost?

– Bine, îi răspund. M-am smotocit cu Buck.

Face ochii mari o clipă, înainte să ascundă sub pleoapele adormite irisul căprui.

– Uau, croncăne, după care încearcă să râdă somnoros pe înfundate. Și? E la fel de blond și sus, și jos?

Râzând, îl lovesc în fluierul piciorului.

– Nu ți-am zis asta ca să faci mișto de mine.

– Ți-a mărturisit ce ne povestea pe barcă? întreabă Alex izbucnind iar în râs. Câți mai erau cu voi în hamac?

Încep să râd așa tare, că-mi dau lacrimile în coada ochiului.

– M-a... dat... Îmi vine greu să vorbesc între hohote, dar izbutesc în cele din urmă... M-a dat afară când i-am spus că nu vreau să fac sex cu el.

– Aoleu, exclamă Alex, ridicându-se într-un cot, moment în care îi cade sacul de dormit de pe pieptul gol și părul i se electrizează. Ce javră!

– Nu, protestez. A fost în regulă. Voia una mică și dacă nu primea de la mine, mai găsește lejer patru sute de fete în bucățica asta de pădure mlăștinoasă.

Alex se lasă cu spatele pe pernă.

– Mda, mă rog, eu tot zic că-i de rahat.

– Apropo de fete, rânjesc.

– Nu despre fete vorbeam..., zice Alex.

– Te-ai combinat cu Daisy?

Își dă ochii peste cap.

– Crezi că m-am combinat cu Daisy?

– Până ți-am auzit tonul, da.

Alex își potrivește brațul sub pernă.

– Daisy nu-i genul meu.

– Așa-i, confirm. Nu seamănă deloc cu Sarah Torval.

Alex își dă iar ochii peste cap și îi închide de tot.

- Culcă-te, ciudato.
- Somnul are tâlc, răspund în toiul unui căscat.

Ce îți comunică punctul meu G

Margaretă

Poppy, floare de mac

Jeleuri cu melatonină

CAPITOLUL II

Vara asta

La piscina complexului Desert Rose sunt suficiente șezlonguri libere – toată lumea este în apă –, așa că eu și Alex mergem cu prosoapele în colț, către două dintre ele.

Face o grimasă când se așază.

– Plasticul frige.

– Totul frige. Mă așez lângă el și îmi scot bluza. Cam cât din apa piscinei o fi pipi? întreb, înclinând capul spre gașca de bebeluși cu pălării de soare, care se joacă pe trepte cu părinții lor.

Alex se strâmbă.

– Nu spune asta.

– De ce nu?

– Pentru că este atât de cald, încât oricum intru în apă și nu vreau să mă gândesc la asta.

Își ia privirea de la mine în timp ce își trage tricoul alb peste cap, îl împăturește și se răsuțește ca să-l așeze pe jos în spatele lui, timp în care i se încordează mușchii pe piept și pe abdomen.

– Ți-ai mai umflat mușchii? întreb.

– Nu.

Scoate crema de soare din geanta mea de plajă și își pune în palmă. Mă uit la propriul abdomen care-mi atârnă peste bikinii strâmți, de un portocaliu aprins. În ultimii ani, am început să mă împlinesc și să mă pufoșesc din pricina stilului meu de viață, care include cocktailuri în avion și burrito, gyros și tăieței chinezești în toiul nopții.

– Fie, îi spun lui Alex, atunci arăți exact la fel, pe când nouă, celorlalți, ni se lasă pleoapele, țâțele și pielea gâtului și facem din ce în ce mai multe vergeturi și alte semne pe piele.

– Tu chiar ai pretenția să arăți ca la optsprezece ani? întreabă și începe să-și întindă crema pe brațe și piept.

– Da. Iau recipientul de Banana Boat și îmi dau pe umeri. Dar mă mulțumesc și cu douăzeci și cinci.

Alex scutură din cap și îl lasă în jos, în timp ce își dă cu cremă pe ceafă.

– Arăți mai bine ca atunci, Poppy.

– Zău? Că toate comentariile pe Instagram spun altceva, răspund.

– Alea sunt prostii, zice. Jumătate din oamenii de pe Instagram n-au apucat să trăiască într-o lume în care să nu fie modificate pozele. Dacă te-ar vedea în viața reală, ar leșina. Elevii mei sunt obsedați de „modelul Instagram“, care este strict CGI¹³. O fată animată. Arată exact ca un personaj dintr-un joc video și, de fiecare dată când apare un post pe acest cont, se isterizează toți la cât de frumoasă este.

– O, da, o știu, zic. Mă rog, nu o cunosc. Nu este reală. Dar știu contul. Uneori răscolesc în abisul comentariilor. Are o rivală, tot model CGI – vrei să te dau pe spate?

– Ce?

Ridică privirea nedumerit. Ridic crema de soare.

– Pe spate. Stai cu el la soare acum.

– A. Da. Mersi. Se întoarce și își lasă capul în jos, dar tot înalt este și trebuie să mă ridic în genunchi ca să ajung la omoplații lui. În sfârșit. Își drege glasul. Copiii știu că am o adevărată repulsie față de aparențe, așa că mereu încearcă să mă păcălească să mă uit la poze cu fata inexistentă, doar ca să mă enerveze. Cumva mă simt prost că în toți anii ăștia am făcut mutra de cuțu trist la tine.

Îmi sprijin mâinile pe umerii lui calzi și pistruiați și simt un gol în stomac.

– M-ar întrista dacă nu ai mai face-o.

Se uită la mine peste umăr, cu profilul ca o umbră albastruie în contre-jour. Preț de o milisecundă, mă înfioară senzația de apropiere, atingerea umerilor săi musculoși, felul în care se amestecă parfumul lui cu mirosul dulceag de cocos al cremei de soare și felul în care mă fixează ochii lui căprui.

Este o milisecundă din acel procent de 5% – acel „cum ar fi dacă”. Dacă m-aș apleca și l-aș săruta pe umăr, i-aș prinde buza de jos între dinți, mi-aș băga mâinile în părul lui până s-ar întoarce și m-ar strânge la piept.

Dar nu a mai rămas loc pentru „cum ar fi dacă” și sunt conștientă de asta. Cred că o știe și el, fiindcă își drege glasul și își întoarce privirea.

– Vrei să te dau și pe tine pe spate?

– Îhî, îngaim și ne întoarcem amândoi, astfel că acum el se uită la spatele meu și, atât cât îi simt mâinile pe piele, fac eforturi să le ignor.

Asta ca să nu simt în pânțele ceva mai dogoritor decât soarele din Palm Springs, în timp ce palmele lui îmi mângâie ușor pielea.

Nici nu contează că țipă copiii, că râd adulții și că adolescenții se aruncă ghiulea în spațiile mult prea mici ale piscinei. Nu are ce să-mi distragă atenția în piscina aglomerată, așa că trec iute la planul de rezervă.

– Mai vorbești cu Sarah? întreb ceva mai strident decât de obicei.

– Ăăă... Alex își ia mâinile de pe mine. Câteodată. Gata, am terminat.

– Super. Mersi. Mă întorc și mă așez pe șezlong în așa fel încât să fie măcar jumătate de metru între noi. Mai predă la East Linfield?

La cât de competitive erau locurile de muncă în învățământ atunci, părea un vis când au găsit amândoi posturi la aceeași școală și s-au mutat în Ohio. După care s-au despărțit.

– Dap. Bagă mâna în geanta mea și scoate sticlele de apă pe care le-am umplut dinainte cu Margarita

cumpărată de-a gata de la CVS. Îmi dă una dintre ele. Tot acolo este.

– Așadar, vă vedeți destul de des, zic. Nu-i ciudat?

– Neee, nu neapărat, răspunde.

– Nu vă vedeți așa des sau nu-i atât de ciudat?

Bea tihnit din sticla de apă înainte să răspundă.

– Ăăă, cred că nici una, nici alta.

– Se... vede cu cineva? întreb.

– De ce? întreabă Alex. Parcă nu-ți plăcea de ea.

– Mda, spun, simțind stânjeneala curgându-mi în vene ca un drog care acționează rapid. Dar ție da, așa că vreau să știu că ești OK.

– Sunt OK, zice, dar are un ton stingherit, așa că o las baltă.

Să nu denigrez Ohio, să nu vorbesc despre corpul ridicol de athletic al lui Alex, să nu mă uit în ochii lui la mai puțin de cincisprezece centimetri și să nu aduc vorba de Sarah Toval.

Sunt în stare. Cred.

– Intrăm în apă? întreb.

– Sigur.

Numai că în timp ce ne croim drum prin turma de copii ca să ajungem la treptele albe ale piscinei, este din ce în ce mai limpede că nu asta este soluția pentru stângăcia dintre noi. În primul rând, apa, în care stau (și probabil fac pipi) toți oamenii ăștia pare aproape la fel de încinsă ca aerul și oarecum mai neplăcută.

În al doilea rând, este atât de aglomerat încât trebuie să stăm atât de lipiți unul de altul și două treimi din corpurile noastre aproape se ating. Trece un voinic cu pălărie de camuflaj pe lângă mine și mă împinge în Alex, moment în care mă străbate un trăsnet de panică atunci când îi simt abdomenul lipit de al meu. Mă prinde de umeri ca să nu cad și mă împinge ușor la locul meu, zece centimetri mai departe de el.

– Ești OK? întreabă.

– Îhî, zic, pentru că nu pot să mă concentrez la mâinile pe care mi le ține pe umeri.

Mă aștept să se întâmple destul de des în excursia asta. Îhîurile, nu mâinile gigantice ale lui Alex pe șoldurile mele.

Îmi dă drumul și își lungește gâtul peste umăr, uitându-se spre șezlongurile noastre.

– Poate ar trebui să citim până se mai decongestionează, sugerează.

– Bună idee.

Fac slalom după el până la trepte, apoi pe asfaltul încins spre prosoapele prea scurte întinse pe șezlonguri, unde ne întindem și așteptăm. Scoate un roman de Sarah Waters pe care-l termină, după care începe unul de Augustus Everett. Eu scot ultimul număr din *R + R*, cu gândul să răsfoiesc tot ce *nu* am scris eu. Poate găsesc o sursă de inspirație cu care să mă întorc la Swapna, ca să nu fie supărată pe mine.

Mă prefac că citesc două ore în caniculă, fără ca piscina să se decongestioneze.

Imediat ce deschidem ușa apartamentului, știu că de-acum lucrurile se vor complica.

– Ce mama dracului! zice Alex, intrând după mine. S-a făcut *și mai cald*?

Dau fuga la termostat și mă uit la afișaj.

– 28??

– Poate-l forțăm prea tare? sugerează Alex, venind lângă mine. Hai să vedem dacă putem s-o coborâm măcar la 26.

– Știu că 26 este practic mai bine decât 28, Alex, dar tot o să ne ucidem unul pe altul dacă o să dormim în căldura asta.

– Să chemăm pe cineva? întreabă Alex.

– Da! Firește că ar trebui să chemăm pe cineva! Bravo!

Răscolesc în geanta de plajă după telefon și deschid e-mailul să caut numărul de telefon al proprietarului. Sună de trei ori înainte să răspundă o voce țâfnoasă de fumător:

- Da?

- Nikolai?

Două secunde de tăcere.

- Cine e?

- Poppy Wright. Stau la 4B.

- Așa.

- Avem probleme cu termostatul.

Încă trei secunde de tăcere.

- Ai căutat pe Google?

Ignor întrebarea și îi dau înainte.

- Când am ajuns aici era pus pe 26 de grade. Am încercat să coborâm temperatura la 21 acum două ore și acum sunt 28 de grade.

- A, da, zice Nikolai. Îl forțați prea tare.

Se pare că Alex îl aude pe Nikolai, pentru că încuviințează: „Ți-am zis eu”.

- Și... nu poate coborî... mai jos de 25? întreb. Pentru că asta nu scria în postare și nici că este un șantier af...

- Scumpo, merge doar câte un grad pe rând, zice Nikolai suspinând ca un om hărțuit. Nu poți pur și simplu să forțezi termostatul să coboare până la 21 de grade! Cine naiba ține 21 de grade în casă?

Eu și Alex schimbăm o privire.

- 19, șoptește el.

- 18, murmur, făcând semn spre mine. Păi...

- Ia stai așa, scumpo, mă întrerupe din nou Nikolai. Dă-l la loc pe 27. Când ajunge la 27, dai pe 26. pe urmă dai pe 25 și când ajunge la 25, pui pe 24. Când ajunge la 24...

- Pe bune, smulge-ți singur capul, șoptește Alex și îmi iau telefonul de la gură înainte să mă audă Nikolai râzând.

Îl aduc la ureche și Nikolai *încă* mă învață numărătoarea inversă de la 28.

- Înțeles, zic. Mersi.

- Nu-i bai, spune Nikolai suspinând încă o dată. O zi bună să ai, scumpo.

Închid, iar Alex se duce la termostat și îl pune pe 28.

– Și iată că n-am rezolvat nimic.

– Dacă nu-l facem să meargă...

Îmi pierde glasul când mă izbește realitatea. Îmi venea să spun că, dacă nu-l facem să meargă, o să rezerv o cameră la hotel cu cardul $R + R$.

Dar evident că nu se poate. Aș putea plăti cu cartea mea de credit, dar, cum locuiesc la New York, într-un apartament mult prea mișto pentru mine, nu prea am de fapt bani de cheltuielă. Avantajele meseriei sunt, fără doar și poate, cea mai bună formă de venit. Aș putea încerca să obțin o cameră prin intermediul unei agenții de publicitate, dar am neglijat rețelele sociale și blogul și nu sunt sigură că mai am suficiență influență. În plus, sunt o mulțime de locuri care nu fac asta cu *influencerii*. Nu-i ca și cum aș fi George Clooney. Sunt doar o fată care face poze drăguțe – aș putea obține doar o reducere. Puțin probabil o cameră gratis.

– Găsim noi o soluție, spune Alex. Vrei să faci tu duș prima sau mă duc eu?

Văd după cum își ține brațele departe de corp că este disperat să se spele. Iar dacă intră acum în duș, poate izbutesc să cobor temperatura cu câteva grade între timp.

– Du-te, îi zic.

Și se duce. Aud apa curgând, în timp ce mă fâțâi de colo colo. De la așa-zisul pat pliant la balconul înfășurat în plastic, la termostat. În sfârșit, temperatura scade la 27, pun pe 26 și continui să mă fâțâi.

După ce hotărâsc să documentez totul ca să pot raporta la Airbnb și să încerc să-mi recuperez banii, fac poze cu fotoliul în loc de pat, cu veranda – din fericire, șantierul a încetat lucrul pe ziua de azi, așa că măcar este liniște, se aud numai zumzetul discuțiilor și împrășcatul de la piscină – după care mă întorc la termostat, acum la 25 de grade și fac poză și cu el.

Tocmai când schimb temperatura la 24, se oprește apa la duș, așa că ridic valiza pe fotoliul pliant, desfac fermoarul și încep să caut ceva subțire să port la cină.

Alex iese din baie într-un nor de abur, cu prosopul la brâu, ținându-l cu o mână pe șold să nu cadă, trecându-și cealaltă mână prin părul ud, lăsându-l țepos și dezordonat.

– E rândul tău, zice, dar îmi ia o clipă să mă dezmeticesc din pricina corpului său lung, zvelt, cu șoldul stâng proeminent.

De ce este cu totul altfel să vezi pe cineva înfășurat în prosop decât în costum de baie? Acum jumătate de oră, Alex era practic mai dezbrăcat decât acum, dar iată, liniile fine ale trupului său îmi sar mai scandalos în ochi. Parcă îmi bolborosește sângele în vene și dă să mi se reverse prin piele, atât sunt de vigilentă.

Înainte nu mi se întâmpla asta. Doar din pricina întâmplării din Croația. Naiba să te ia, Croația, cu insulele tale splendide!

– Poppy? mă trezește Alex.

– Îhî, zic, dar îmi aduc aminte să adaug măcar un „mda”. Mă întorc spre geantă, iau o rochie, un sutien și o pereche de chiloți la plesneală. Bine. Dormitorul îți aparține.

Intru repede în baia plină de aburi și închid ușa în timp ce-mi scot sutienul doar ca să încremenesc de uimire la vederea unei gigantice capsule de sticlă albastră, care ocupă un întreg perete, cu tot cu loc de stat întins de *fiecare parte*, ca și cum ar fi un soi de duș de grup ca în *The Jetsons*.

– Vai de mine!

Sunt absolut sigură că asta nu era în poze. De fapt, toată încăperea este complet de nerecunoscut față de cea de pe website, transformată din vechile griuri subtile ale plajei în albastru sclipitor și alb steril al imaginii hipermoderne din fața ochilor mei.

Apuc un prosop de pe raft, mă înfășor în el și dau ușa de perete.

– Alex, de ce n-ai zis nimic de...?

Alex își înșfacă prosopul și se acoperă cu el, moment în care trebuie să fac eforturi disperate să continui

propoziția de unde am rămas și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

– Nava spațială din baie.

– Am crezut că știi, răspunde răgușit. Tu ai rezervat apartamentul.

– Sigur au remobilat după ce au fost făcute fotografiile, spun eu. De unde ai știut cum funcționează chestia aia?

– Sincer, răspunde Alex, cel mai dificil a fost să mă lupt cu manșa sistemului de inteligență artificială tip *2001: Odissea spațială*. Pe urmă, cea mai mare problemă a fost doar că tot confundam robinetul celui de-al șaselea cap de duș cu cele pentru masaj la picioare.

E suficient cât să elibereze tensiunea. Mă prăbușesc de răs, ca și el, așa că nu mai contează că suntem înfășurați în prosoape.

– Ăsta-i purgatoriu, zic. Sunt toate suficient de frumoase doar ca să evidențieze și mai mult problemele.

– Nikolai este un sadic, spune Alex.

– Da, dar un sadic cu navă spațială în baie.

Mă aplec din nou spre baie ca să mă uit mai atent la dușul cu mai multe capete și mai multe locuri de stat. Izbucnesc din nou în răs și mă aplec afară, unde-l văd pe Alex rânjind. Și-a pus un tricou peste bustul umed, dar nu a riscat să își scoată prosopul.

Mă întorc din nou în baie.

– Bine, te las să dansezi gol în apartament. Profită cât poți.

– Tu asta faci? strigă Alex. Dansezi goală prin apartament când sunt în cealaltă cameră? Asta faci, nu?

Mă întorc în timp ce închid ușa.

– Ce-ai mai vrea să afli, Porny Alex...

CAPITOLUL 12

Acum nouă veri

În ciuda faptului că Alex a făcut toate turele posibile la bibliotecă în primul an (timp în care eu am stat pe jos în spatele recepției, mâncând Twizzlers și tachinându-l ori de câte ori trecea sfios Sarah Torval pe-acolo), anul ăsta nu avem bani pentru cine știe ce vacanță de vară.

Fratele lui mai mic începe facultatea anul următor, fără prea mult ajutor financiar, iar Alex, un sfânt între oameni, își canalizează toate veniturile în taxele de școlarizare ale lui Bryce.

Când mi-a dat vestea, Alex a zis:

– Înțeleg dacă vrei să mergi la Paris fără mine.

Am răspuns numaidecât:

– Parisul poate aștepta. Hai în schimb să mergem în Parisul american.

A ridicat din sprânceană.

– Adică?

– Cum adică? Nashville.

A râs încântat. Îmi plăcea la nebunie să-l încânt, pentru asta *trăiam*. Creștea inima în mine când făceam acel chip stoic să cedeze, iar în ultimul timp nu prea mai aveam parte de el.

Nashville este la doar patru ore cu mașina de Linfield și, ca prin miracol, mașina lui Alex n-a dat încă ortul popii. Așa că la Nashville mergem.

Când vine să mă ia în dimineața plecării, încă nu am terminat bagajele și, între timp, tata îl pune să stea jos și să răspundă unor întrebări la întâmplare. În acest timp,

mama se strecoară în camera mea cu ceva ascuns la spate, cântând:

– Bunăăăăă, draga mea.

Ridic ochii din geanta plină de haine colorate strident, ca o vomă de păpuși Muppets.

– Bunăăă?

Se cocoată pe pat, cu mâinile la spate.

– Ce faci? întreb. Ai cătușe? Ne jefuiește careva? Clipește de două ori dacă nu poți vorbi.

Îmi arată cutia. Țip numaidecât și îi dau peste mână.

– Poppy! strigă.

– Poppy?! mă stropșesc. Nici o *Poppy!* *Mamă!* De ce ții la spate ditamai cutia cu prezervative?

Se apleacă să o ridice. Este intactă (din fericire?), așa că nu a căzut nici unul.

– Mi-am zis că a venit momentul să avem o discuție.

– Nt! Scutur din cap. Este nouă și jumătate dimineața. Nu este momentul să avem discuția asta.

Suspină și așază cutia peste geanta de voiaj care deja dă pe dinafară.

– Copii, vreau doar să nu pățiți ceva. Vă așteaptă o grămadă de lucruri bune. Vrem să ți se îndeplinească cele mai sălbatice visuri, scumpo!

Îmi stă inima în loc. Nu pentru că mama sugerează că eu și Alex am face sex – acum că mi s-a năzărit, firește că asta crede –, ci pentru că știu că susține importanța terminării facultății, lucru pe care încă nu i-am spus că nu am de gând să-l fac.

Numai lui Alex i-am spus că nu mă mai întorc anul următor. Alor mei voiam să le spun abia după vacanța asta, ca să nu întâmpin probleme în caz de criză.

Ai mei mă susțin foarte mult, dar asta se datorează în parte faptului că amândoi au vrut să facă facultate și nici unul dintre ei nu a avut sprijinul necesar pentru a o face. Au presupus dintotdeauna că orice vis aş avea, s-ar îndeplini dacă aş avea o diplomă.

Numai că, de-a lungul anului școlar, mare parte din visare și energie le-am alocat călătoritului: excursii de

weekend și scurte perioade în vacanțe – de obicei singură, dar uneori cu Alex (cu cortul, pentru că atât ne permitem) sau cu Clarissa, colega mea de cameră, genul de hipiotă bogată, pe care am cunoscut-o la sfârșitul anului trecut, la un curs de informare despre programele de studiu în străinătate (vizite la părinții ei, fiecare având casa lui la lac). Începe anul viitor – *ultimul an* – la Viena și primește credite de istorie a artei pentru asta, dar, cu cât m-am gândit mai mult la oricare dintre aceste programe, cu atât m-au interesat mai puțin.

Nu *vreau* să mă duc în Austria doar ca să petrec toată ziua în sala de curs și nu *vreau* să acumulez alte câteva mii datorie, doar ca să am experiență academică la Berlin. În ce mă privește, călătoritul înseamnă să *cutreieri*, să cunoști oameni la care nu te aștepti, să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut. Și pe lângă toate astea, excursiile din weekenduri au început să dea roade. Scriu pe blog de numai opt luni și am deja câteva mii de urmăritori pe rețelele de socializare.

Când am aflat că am picat testul general de biologie și că, prin urmare, va trebui să mai fac un semestru pentru a absolvi, asta a fost picătura care a umplut paharul.

Și am de gând să le spun părinților despre asta și, cumva, o să găsesc o modalitate de a-i face să priceapă că școala nu este la fel de potrivită pentru mine cum este pentru cei ca Alex. *Astăzi* însă, nu este ziua potrivită. Astăzi mergem la Nashville și, după ultimul semestru, nu *vreau* decât să mă relaxez.

Dar nu așa cum insinuează mama.

– Mamă, *nu* fac sex cu Alex, îi spun.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, răspunde calm, încuviințând, deși atitudinea își pierde rostul când continuă: *Vreau* doar să știu că ești responsabilă. Dumnezeu mare, nu-mi vine să cred ce mare te-ai făcut! Îmi dau lacrimile numai când mă gândesc. Dar tot trebuie să fii responsabilă! Dar sunt sigură că ești.

Ești fată deșteaptă! Și dintotdeauna te-ai cunoscut. Sunt foarte mândră de tine, scumpo.

Sunt mult mai responsabilă decât știe. Cu toate că m-am smotocit cu mai mulți tipi anul ăsta, iar cu unul am făcut ceva mai mult, am rămas cuminte, pe prima bandă. Când i-am mărturisit asta Clarisei, abțiguită fiind într-o excursie la casa mamei ei pe malul îndepărtat al lacului Michigan, a făcut ochii cât cepele, de zici că se uita printr-un portal magic și, cu tonul ei nonșalant, a întrebat:

– Păi, și ce aștepti?

Am ridicat din umeri. Adevărul este că nu sunt sigură. O să mă prind la momentul potrivit. Uneori mă gândesc că sunt prea pragmatică, lucru de care nu m-a acuzat nimeni niciodată, dar în privința asta, simt uneori că aștept circumstanțele perfecte pentru Prima Oară.

Alteori îmi spun că poate are de-a face cu Porny Poppy. Adică după toate cele, sunt incapabilă să mă predau unei clipe, unui om.

Poate ar trebui pur și simplu să iau o decizie, să aleg pe cineva dintr-o succesiune de relații fără obligații cu tipi care îmi cad cu tronc, dintre cei pe care eu și Alex îi întâlnim în mod regulat la petreceri. Colegi de-ai lui de la engleză sau de-ai mei de la comunicații sau oricare dintre personajele care apar recurent în viețile noastre.

Dar, deocamdată, trag nădejde, așteptând acea clipă magică în care simt că este ce trebuie cu o anumită persoană. Iar acea persoană *nu* va fi Alex. De fapt, dacă ar fi să aleg pe cineva, cred că pe el l-aș alege. Aș fi cât se poate de directă cu el, i-aș explica tot ce vreau să fac și de ce și probabil că aș insista să facem un pact de sânge că s-ar întâmpla numai o dată și că nu vom vorbi niciodată despre asta.

Numai că și dacă am ajunge acolo, jur solemn în sinea mea, chiar în clipa asta, că *nu* voi folosi un prezervativ din cutia imensă pe care tocmai mi-a îndesat-o mama în valiză.

– Îți jur că nu am nevoie de ele, îi zic.

Se ridică și bate cutia ușor.

– Poate nu acum, dar ce-ar fi să o păstrezi? Cine știe... Chiar, ți-e foame? Am fursecuri la cuptor și... fir-ar să fie, am uitat să pun mașina de spălat vase.

Iese grăbită din cameră și termin bagajele, după care le târăsc la parter. Mama stă la blatul din mijlocul bucătăriei, unde taie banane maronii pentru desert, în timp ce se răcesc fursecurile, iar Alex a rămas rigid, cum îi stă în fire, lângă tata.

– Gata? întreb, iar el sare de pe scaun zicând parcă „M-am născut pregătit să nu stau lângă tatăl tău care mă intimidează al naibii de tare“.

– Dap. Își freacă palmele de cracii pantalonilor. Da.

În acel moment observă cutia cu prezervative pe care o țin la subsuoară.

– Chestia asta? fac eu. Sunt cele cinci sute de prezervative pe care mi le-a dat mama în caz că ne apucăm să ne ciocănim.

Alex roșește tot.

– Poppy! strigă mama.

Tata se uită șocat peste umăr.

– De când aveți o relație amoroasă?

– Nu am... nu avem... nu facem asta, domnule, se bâlbâie Alex.

– Ia, duci tu astea la mașină, tată? I le arunc peste blat. Mă doare mâna sub greutatea lor. Sper că au la hotel cărucior încăpător pentru bagaje.

Alex tot nu se uită direct la tata.

– Chiar nu ne...

Mama își proptește mâinile în șolduri.

– Trebuia să rămână secret. Uite, îl faci să se simtă prost. Nu-l face să se simtă prost, Poppy. Nu te simți prost, Alex.

– Nu avea cum să rămână secret prea mult, spun eu. Dacă nu încap cutia în portbagaj, va trebui s-o prindem pe capotă.

Tata așază cutia pe măsută și începe să citească încruntat o latură.

– Astea *chiar* sunt făcute din piele de miel? Adică sunt reutilizabile?

Alex nu-și poate masca înfiorarea. Răspunde mama:

– Nu știam dacă nu cumva este vreunul din ei alergic la latex!

– Bine, trebuie să plecăm, zic eu. Hai să ne luăm în brațe, că plecăm. Data viitoare când ne vedeți, s-ar putea să fiți buni... Nu termin cuvântul și încetez să-mi mai mângâi burta când văd privirea lui Alex. Glumesc! Suntem doar prieteni. Pa, mamă. Pa, tată!

– O, ce o să vă distrați! Abia aștept să-mi povestiți tot. Mama vine de după blat să mă strângă în brațe. Să fi cuminte! zice. Și nu uita să-i suni pe frații tăi când ajungi acolo! Ard de nerăbdare să știe de tine!

Peste umăr, murmur „disperați” la Alex, care, în sfârșit, surâde.

– Te iubesc, puștoaico. Tata se ridică de pe scaun să mă strângă la piept. Ai grijă de asta mică a mea, bine? îi spune lui Alex, înainte să-l ia în brațe și să-l plesnească pe spate, lucru care-l ia prin surprindere de fiecare dată. Nu o lăsa să se logodească cu vreun cântăreț country sau să-și frângă gâtul pe un taur mecanic.

– Desigur, spune Alex.

– Mai vedem noi, intervin, înainte să iasă din casă – cutia cu prezervative rămâne cu bine pe blatul insulei din bucătărie – și ne fac cu mâna în timp ce ne îndepărtăm.

Alex rânjește și le face și el cu mână până dispărem din cadrul lor vizual, moment în care se uită la mine și zice sec:

– Sunt foarte supărat pe tine.

– Cum mă pot revanșa?

Clipesc din gene la el ca o pisică sexy din desenele animate. Își dă ochii peste cap, dar tot îi apare un surâs în colțul gurii, când se uită din nou la drumul din față.

– În primul rând, *sigur* o să te dai cu taurul mecanic.

Îmi ridic picioarele pe bord, mândră foc de cizmele de *cow-girl* pe care le-am găsit la un magazin de

chilipiruri acum câteva săptămâni.

– Asta știam deja.

Se uită la mine, la picioarele mele, până la pielea roșie.

– Și cum crezi că te ajută astea să nu cazi de pe taurul mecanic?

Pocnesc din călcâie.

– Nu cred. Nu trebuie decât să ademenească un chipeș cântăreț country în bar, care să mă ridice de pe jos și să mă strângă la pieptul lui clădit la plug.

– Clădit la plug, pufnește Alex, neimpresionat.

– Zice Piept-Clădit-la-Sală, îl tachinez.

Se încruntă.

– Eu fac sport pentru anxietate.

– Da, evident că puțin îți pasă de corpul ăsta superb. Este doar o repercusiune.

Îi zvâcnește maxilarul și își îndreaptă privirea din nou spre drum.

– Îmi place să arăt bine, spune cu un ton care insinuează: „Ce-i așa rău în asta?”

– Și mie. Îmi mișc picioarele pe bord până când ajunge cizma roșie în câmpul lui vizual. Evident.

Îi fug ochii la piciorul meu din mijlocul bordului, unde cablul audio stă încolăcit perfect.

– Ia-l, zice și îmi dă cablul. Ce-ar fi să faci atmosferă?

În perioada asta punem muzică pe rând în mașină, dar Alex mă lasă mereu prima, pentru că este Alex și pentru că este cel mai tare.

Insist să pun un playlist numai cu muzică country până ajungem. Pe lista mea am Shania Twain, Reba McEntire, Carrie Underwood și Dolly Parton. Pe a lui doar Patsy Cline și Willie Nelson, Glen Campbell și Johnny Cash, plus ceva Tammy Wynette și Hank Williams.

Am găsit hotelul pe Groupon în urmă cu câteva luni și este unul dintre locurile alea penibile unde te duci o singură dată, cu neon roz (o pălărie de cowboy din desene animate așezată peste cuvântul CAMERE

LIBERE), care mă ajută în sfârșit să pricep porecla „Nashvegas“.

Ne cazăm și ne ducem bagajele în cameră. Fiecare cameră are oarecum o temă specifică unui celebru muzician din Nashville. Adică sunt poze înrămate cu ei în toată încăperea, la fel și oribilele plăpumi înflorate și pledurile cafenii groase pe toate paturile. Am încercat să cer camera Kitty Wells, dar, se pare că atunci când faci o rezervare prin Groupon, nu poți alege.

Suntem în camera Billy Ray Cyrus.

– Crezi că primește bani pentru asta? îl întreb pe Alex, care trage așternuturile ca să vadă dacă sunt ploșnițe sub saltea.

– Mă îndoiesc, răspunde. Poate-i mai dau din când în când un cupon pentru iaurt înghețat. Dă la o parte draperia și se uită la neonul roz intermitent. Oare închiriază cu ora? Întreabă sceptic.

– Nu prea contează, răspund, dacă tot am lăsat baxul de prezervative acasă.

Se cutremură și se aruncă pe unul dintre paturi, mulțumit că nu a găsit ploșnițe.

– Dacă n-ar fi trebuit să fiu de față, ar fi chiar foarte tare.

– Aș fi fost *eu* de față, Alex. Eu chiar nu contez?

– Ba da, dar tu ești fata ei. În privința discuțiilor despre sex, tata n-a făcut niciodată mai mult decât să ne lase o carte despre castitate pe pat când împlineam treisprezece ani. Până pe la șaisprezece ani, am crezut că faci cancer de la masturbare.

Mi se strânge inima. Uneori uit cât de greu i-a fost lui Alex. Mama lui a murit din pricina complicațiilor la nașterea lui David, domnul Nilsen a rămas văduv, iar cei patru băieți Nilsen, orfani de mamă. Până la urmă, tatăl lui s-a văzut anul trecut cu o femeie de la biserică, dar s-au despărțit după trei luni și, cu toate că domnul Nilsen a fost cel care a încheiat relația, a fost atât de devastat, încât Alex a trebuit să plece de la școală și să se ducă acasă în toiul săptămânii ca să-l aline.

Alex este cel pe care-l cheamă și frații lui când se întâmplă ceva. E reperul lor emoțional. Uneori, cred că de-asta suntem atât de atrași unul de celălalt. Pentru că este obișnuit să fie fratele mai mare, stânca de neclintit, iar eu sunt obișnuită să fiu sora mai mică și enervantă. Este o dinamică pe care o înțelegem amândoi: eu îl tachinez cu drag, el face lumea mai puțin primejdioasă pentru mine.

Săptămâna asta însă, nu o să am nevoie de nimic din partea lui. Misiunea mea este ca Alex să se relaxeze, să-l scot pe Infantilul Alex din Alex cel Suprasolicitat și Mega-Concentrat.

– Știi, zic, așezându-mă pe pat, dacă vrei niște părinți autoritari de împrumut, ai mei sunt obsedați de tine. Doar se vede. Mama vrea să-mi iei virginitatea.

Se sprijină pe palme, înclinând capul.

– Mama ta crede că încă nu ai făcut sex?

– Nu am făcut sex, protestez. Credeam că știi asta.

Vorbim, pare-se, despre orice, dar iată că sunt anumite subiecte pe care nu le-am abordat.

– Nu. Alex tușește. Adică nu știu. Ai plecat însoțită de la unele petreceri.

– Da, dar nu se întâmplă nimic serios. Nu-i ca și cum m-am combinat cu vreunul din ei.

– Am crezut că pur și simplu nu ai chef să fii cu nimeni.

– Păi, nu prea, spun. Cel puțin până acum nu am avut. Nu știu. Probabil vreau să fie ceva special. Nu neapărat sub clar de lună, într-o grădină de trandafiri.

Alex face o grimasă.

– Sexul în aer liber este supraestimat.

– Măi, nebunaticule! exclam. Asta nu mi-ai spus.

Ridică din umeri și i se înroșesc urechile.

– Nu prea vorbesc despre asta. Cu nimeni. Mă simt vinovat dacă o spun, ca și cum i-aș face o nedreptate fetei.

– Nu-i ca și cum i-ai pronunțat numele. Mă aplec în față și cobor vocea. Sarah Torval?

Îmi lovește genunchiul cu al lui, zâmbind delicat.

– Ești obsedată de Sarah Torval.

– Nu, nene. *Tu* ești, zic.

– Nu cu ea, răspunde. Cu altă fată de la bibliotecă. Lydia.

– Vai... de... mine, spun zăpăcită. Cea cu ochi mari de păpușă și cu aceeași tunsoare ca Sarah Torval?

– Înceteeaaază, mormăie Alex, roșind. Ia o pernă și o aruncă în mine. Nu mă mai face să mă simt prost.

– Dar mă distrez de minune!

Face eforturi să își arate mutra de cuțu înlăcrimat, iar eu țin și mă arunc pe spate în pat, leșinată de râs, trăgându-mi perna peste ochi. Patul se lasă sub greutatea lui când se așază lângă mine și îmi ia perna de pe față, aplecându-se peste mine cu mâinile de fiecare parte a capului meu, făcându-mă să mă uit la mutra de cuțu trist.

– Aoleu, icnesc printre lacrimi de râs. De ce are efectul ăsta năucitor asupra mea?

– Nu știu, Poppy, zice, cu o mutră și mai jalnică.

– Are tâlc! strig râzând, iar el zâmbește cu toată gura.

Iată momentul. Atunci. Atunci este prima dată când îmi vine să-l sărut pe Alex Nilsen. Preț de două secunde îmi țin respirația și o simt până în vârful degetelor, dar fac pachet acele secunde, strâng nodul bine și le pitesc în adâncul sufletului, cu promisiunea că acolo vor rămâne, în secret, pe veci.

– Haide, zice blajin. Hai să te urcăm pe taurul mecanic.

CAPITOLUL 13

Vara asta

Dăm termostatul la 26 de grade și apoi la 25, înainte să plecăm la un restaurant mexican numit Casa de Sam, care are mare succes pe Tripadvisor și prețuri mici, spun recenziile.

Mâncarea este super bună, dar aerul condiționat este atracția serii. În separeu, Alex se tot lasă pe spate, închizând ochii și suspinând mulțumit.

– Crezi că ne-ar lăsa Sam să dormim aici? întreb.

– Am putea să ne ascundem în baie până la închidere, sugerează Alex.

– Mi-e teamă să nu beau prea mult și să mă moleșesc de la căldură, spun, sorbind din Margarita cu *jalapeño*, pe care am comandat-o la carafă.

– Mi-e teamă să nu beau prea puțin și să nu cad lat până dimineață.

Gândul în sine vine cu broboane pe gât.

– Îmi pare rău pentru Airbnb, zic. Nici o recenzie nu zicea că nu merge aerul condiționat.

Deși, acum stau și mă întreb câți au stat acolo în toiul verii.

– Nu-i vina ta, spune Alex. Eu pe Nikolai îl consider răspunzător.

Încuviințez și tăcerea devine apăsătoare până întreb:

– Ce face tatăl tău?

– Mda, bine. Face bine. Ți-am zis de autocolant? mă întreabă Alex.

Zâmbesc.

– Da.

Râde stânjenit și își trece mâna prin păr.

– Aoleu, ce plictisitor este să îmbătrânești. Cea mai tare poveste este că și-a luat tata autocolant nou.

– E o poveste foarte tare, insist.

– Ai dreptate. Înclină capul. Acum vrei să-ți povestesc despre mașina mea de spălat vase?

Încnesc cu mâna pe inimă.

– Ai propria ta mașină de spălat vase? Adică e pe numele tău?

– Îhî. De obicei, nu le primești pe numele tău, dar da, am cumpărat-o. Imediat după ce mi-am luat casa.

Mă săgetează cumplit un fior incert.

– Ai... cumpărat o casă?

– Nu ți-am spus?

Clatin din cap. Evident că nu mi-a spus. Când să-mi fi spus? Tot doare. Fiecare lucru de care nu am știut în ultimii doi ani doare.

– Casa bunicilor, zice. După ce a murit bunica. I-a lăsat-o tatei și el a vrut s-o vândă, dar are nevoie de reparații pentru care nu a avut timp sau bani, așa că locuiesc în ea și o restaurez.

– Betty?

Înghit în sec din pricina emoțiilor care mă cuprind. Am văzut-o pe bunica lui Alex de puține ori, dar o adoram. Era mai micuță și mai feroce decât mine, îi plăceau la nebunie romanele cu crime misterioase și să croșeteze, mâncarea iute și arta modernă. Se îndrăgostise de preotul ei, iar acesta se lăsase de preoție ca să se căsătorească („Și uite așa, am devenit protestanți!“), după care („opt luni mai târziu“, îmi spusese, făcându-mi cu ochiul) s-a născut mama lui Alex, cu un ciuf negru ca al ei și un nas „puternic“ precum al bunicului lui Alex, Dumnezeu să-l odihnească.

Avea o casă mișto, de la începutul anilor șaizeci. Avea tapetul original portocaliu cu galben în camera de zi și fusese nevoită să pună un covor maro urât peste

podeaua de lemn și gresie – chiar și în baie – după ce alunecase și își rupsesse un șold cu câțiva ani în urmă.

– A murit Betty? șoptesc.

– Împăcată, spune Alex, fără să se uite la mine. Știi, era foarte, foarte bătrână.

A început să împăturească ambalajele paielor în pătrățele foarte mici. Nu trădează nici o emoție, dar știu că Betty era preferata lui în familie, poate în aceeași măsură cu David.

– Of, ce rău îmi pare. Mă lupt să nu-mi tremure glasul, dar mă emoționez toată. Flannery O'Connor și Betty. Aș vrea să-mi fi spus.

Ochii lui căprui se îndreaptă lent spre mine.

– Nu știam dacă vrei să mai ai de-a face cu mine.

Clipesc să-mi rețin lacrimile, mă uit în altă parte și mă prefac că-mi dau părul din ochi, nu că-mi șterg lacrimile. Când mă uit din nou la el, mă fixează cu privirea.

– Voiam, spun.

Fir-ar să fie, mă apucă tremuraturul. Parcă și cântărețul din spatele camerei cântă în surdina, așa că suntem doar noi în separeul roșu, la masa colorată și sculptată de mână.

– Mda, zice Alex blând. Acum știu.

Îmi vine să întreb dacă a vrut să vorbească atunci cu mine, dacă a scris mesaje pe care nu le-a trimis sau s-a gândit așa de mult să mă sune, încât mai că a format numărul. Dacă simte și el că a fost debusolat doi ani în care nu am vorbit și de ce a permis așa ceva. Vreau să-mi spună că de-acum va fi ca înainte, când ne spuneam absolut totul și a fi împreună sau singur era la fel de simplu și de firesc, fără a ne simți deloc singuri.

Dar vine ospătarul cu nota. Mă întind instinctiv spre ea, înaintea lui Alex.

– Țsta nu-i cardul de la $R + R$? pare că întreabă.

Mint fără să stau pe gânduri.

– Mai nou, ne restituie banii.

Mă mănâncă mâinile de stres că îl mint, dar este prea târziu să-mi retrag cuvintele.

Când ieșim, s-a întunecat și se văd stelele. Arșița zilei s-a domolit și, cu toate că sunt mai mult de 25 de grade, nu se compară cu cele 40 de mai devreme. Ba chiar adie vântul. Nu zicem nimic când traversăm parcare spre mașină. Suntem încordați acum că mai aveam puțin și discutam despre ce s-a întâmplat în Croația.

Eram convinsă că putem da totul uitării, dar, îmi dau seama acum, că de fiecare dată când mai aflu ceva din ultimii doi ani, parcă mă taie în carne vie. Cred că și el este afectat într-un fel sau altul, dar se pricepe foarte bine să-și înăbușe emoțiile când nu vrea să le împărtășească.

Tot drumul spre casă îmi vine să îi spun: „Aș schimba totul. Dacă am putea trece peste asta, aș schimba totul“. Când ajungem la apartament, este evident mai cald decât afară. Ne ducem țintă la termostat.

– 27? Iar a urcat? întreabă.

Îmi masez nasul. Mă apucă o durere în spatele ochilor de la căldură, alcool sau stres.

– Bine. Bine. Trebuie să-l dăm pe 26, da? Și după ce scade temperatura, dăm mai jos?

Alex se uită la termostat de zici că a scăpat înghețata din mână. Fără să vrea, a făcut mutra de cuțu trist.

– Câte un grad pe rând. Așa a zis Nikolai.

Potrivește temperatura la 26, iar eu deschid ușa glisantă a balconului. Numai că folia de plastic nu lasă aerul să intre. Mă duc în chicinetă și răscolesc prin sertare până găsesc o foarfecă.

– Ce faci? întreabă Alex, venind după mine pe balcon.

– Minimum necesar, zic, înfigând foarfeca în folie.

– Oooo, Nikolai o să se supere pe tine, mă tachinează Alex.

– Nici eu nu-l îndrăgesc prea tare, spun și tai o bucată din folie, o dau la parte și îi fac nod, ca să circule aerul.

– O să ne dea în judecată, zice.

– N-ai decât, Nicky.

Alex chicotește și, după câteva clipe de tăcere, spun:

– Mă gândeam să mergem mâine la muzeul de artă cu tramvaiul. Cică este o priveliște superbă.

Alex încuviințează.

– Sună bine.

Iar se lasă liniștea. Este abia zece și jumătate, dar este destul de ciudat și mi se pare că cel mai sănătos ar fi să îi urez noapte bună.

– Vrei să te duci la baie înainte...?

– Nu, răspunde Alex. Du-te tu. Vreau să-mi verific e-mailul.

Nu mi-am verificat contul de e-mail de când am ajuns aici și deja am ignorat câteva mesaje de la Rachel, pe lângă mesajele din grupul pe care comunic cu frații mei. Mai mult discută între ei și dezbate idei care nu duc nicăieri. Ultima oară puneau la cale un *board game* numit Război împotriva Crăciunului, cerându-mi să contribui și eu cu calambururi.

Așa că, cel puțin, am ce face cât zac pe fotoliul pliant, cu ochii în tavan.

Mi se întetește durerea de cap, dar îmi strâng părul scurt în coadă și traversez podeaua zgâriată spre baia futuristă. În bizara lumină albastră, mă spăl pe față, dar, în loc să folosesc unul dintre serurile sofisticate pe care mi le tot dă Rachel, îmi dau cu apă rece la sfârșit, pe tâmpile și pe gât.

În oglindă, mă văd la fel de stresată pe cât mă simt. Trebuie să fac ceva, să-i amintesc lui Alex cum era înainte și mai am doar cinci zile s-o fac, ultimele trei fiind în toiul festivităților de nuntă.

Mâine trebuie să fie super tare. Trebuie să fiu Distractiva Poppy, nu Ciudata, Lezata Poppy, iar Alex se va relaxa și totul va fi bine. Îmi pun șortul de mătase și bluza în care dorm, mă spăl pe dinți și mă întorc în cameră, unde Alex a stins toate luminile în afară de veioza de lângă pat și stă întins pe saltea în șortul sport și tricou, cu aceeași carte de mai devreme în mână.

Întâmplător, știu că Alex Nilsen doarme *întotdeauna* la bustul gol, chiar și atunci când temperatura *nu* este absurd de ridicată, dar nu contează, fiindcă oricum eu o să dorm pe fotoliul pliant.

– Dă-te jos din patul meu! zic.

– Tu ai plătit, spune. Dormi în pat.

– *R + R* a plătit.

Și astfel, mă afund în minciună. Nu-i una gravă, dar totuși.

– Vreau fotoliul, spune Alex. De câte ori apucă un bărbat adult să doarmă pe un fotoliu pufos, *Poppy*?

Mă așez lângă el și mă dau în spectacol dându-l la o parte, dar este prea voinic să-l clintesc. Mă răsucesc, împingându-mă în picioare, cu genunchii lipiți de marginea patului și cu mâinile în șoldul lui drept, strângând din dinți și încercând să-l împing.

– Încetează, ciudato, zice.

– Nu eu sunt ciudata. Mă pun pieziș și încerc să-l împing cu șoldul. Tu ești cel care încearcă să-mi fure singura bucurie în viață, patul ăsta ciudat.

În acel moment, când îi țin toată greutatea mea pe șold, nu se mai împotrivesc și se dă puțin la o parte. Cumva, mă prăvălesc undeva peste fotoliu și peste pieptul lui, făcând să-i zboare cartea pe jos. Râde, râd și eu, dar simt furnicături, îmi simt tot corpul și, sincer, mă excită să stau așa peste el.

Mai grav este că nu izbutesc să mă dau la o parte. M-a cuprins ușor de mijloc și, când nu mai râde, mă uit în ochii lui, cu bărbia sprijinită de pieptul lui.

– M-ai păcălit, murmur. Fac pariu că n-ai avut la ce e-mail să răspunzi.

– Poate că nici nu am cont de e-mail, mă tachinează. Ești supărată?

– Furioasă.

Râsul lui răzbate prin mine și mă înfior toată, căldura din apartament îmbibându-mi-se în piele și adunându-mi-se între picioare.

– Până la urmă te-aș ierta, zic. Sunt foarte iertătoare.

– Aşa-i, zice. Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine.

Abia îi simt mâna pe piele, undeva între partea de jos a bluzei şi cea de sus a şortului şi mă preling pe el, cu senzaţia că ne-am putea topi unul în altul.

„Ce fac?”

Mă ridic brusc în capul oaselor şi îmi desfac părul doar ca să-l prind la loc.

– Sigur vrei să dormi pe fotoliu?

Am un ton cam piţigăiat.

– Normal. Da.

Mă ridic în picioare şi mă duc spre pat.

– Bine, super, atunci... noapte bună!

Sting lumina şi mă urc pe pat. Pe, nu în, că este prea cald să mă învelesc.

CAPITOLUL 14

Vara asta

Tresar la trezire, nu s-a luminat de ziuă și sunt convinsă că suntem jefuiți.

– Futu-i, futu-i, futu-i, face hoțul, nu se știe de ce, de zici că îl doare ceva.

– Am chemat poliția! strig – lucru deloc adevărat sau premeditat – și mă duc pe marginea patului să aprind lumina.

– Ce? șuieră Alex, mijind ochii în lumina orbitoare.

Stă pe întuneric, în șortul negru cu care s-a culcat, dar fără tricou. E ușor aplecat și se ține de spate cu ambele mâini, iar în timp ce mă dezmeticesc, îmi dau seama că *nu* din pricina luminii strâmbă din ochi.

Îl nește de durere, parcă.

– Ce s-a întâmplat? întreb, mai să cad din pat când pornesc spre el. Ai pățit ceva?

– O crampă musculară, zice.

– Ce?

– Am o crampă musculară, repetă cu greu.

Nu știu la ce se referă, dar mi-e limpede că are dureri mari, așa că nu insist să-mi explice, doar întreb:

– Vrei să stai jos?

Încuviințează și îl duc spre pat. Se așază cu greu, strâmbându-se până izbutește să se așeze, moment în care îl mai lasă durerea.

– Vrei să te întinzi? întreb.

Scutură din cap.

– Când pățesc asta, cel mai greu îmi vine să mă scol și să mă așez.

„Când pățește asta?” mă întreb în sinea mea, săgetată de vinovăție. Aparent, s-a mai ales cu ceva în ultimii doi ani fără Poppy.

– Ia, zic. Stai să-ți pun niște perne în spate.

Încuviințează și consider că mi-a confirmat că nu-i fac mai rău. Răscolesc pernele, le așez lângă tăblie și se întinde încet, schimonosit de durere.

– Alex, ce s-a întâmplat?

Arunc o privire la ceasul de pe noptieră. E cinci și jumătate dimineața.

– M-am sculat să alerg, zice. Dar cred că am făcut o mișcare greșită. Poate prea repede sau ceva, că am simțit o crampă în spate și... Își sprijină capul de pernă, strângând din ochi. Fir-ar să fie, Poppy, îmi pare rău.

– Îți pare rău? Păi, de ce *ție* îți pare rău?

– Este vina mea. Nu credeam că este așa jos patul. Trebuia să mă gândesc că asta o să pățesc dacă mă ridic brusc.

– Cum să fi știut? întreb uluită.

Se freacă pe frunte.

– Ar fi trebuit, repetă. Mi se întâmplă deja de un an. Nici nu pot să mă aplec să-mi iau pantofii până nu mă scol și fac mișcare jumătate de oră. Nu mi s-a năzărit. Și nu am vrut să ai vreo migrenă dacă dormi pe fotoliu și...

– *De-asta* nu ar trebui să faci pe eroul, îl tachinez cu blândețe, dar își păstrează expresia chinuită.

– Nu m-am gândit, zice. N-am vrut să-ți stric vacanța.

– Alex, hei! Îl ating ușor pe braț ca să nu-l afecteze mai tare. Nu mi-ai stricat vacanța, da? Nikolai a făcut-o.

Zâmbește neconvingător în colțul gurii.

– Ce să-ți aduc? întreb. Cum pot să te ajut?

Oftează. Alex Nilsen urăște să fie neajutorat. Lucru care merge mână în mână cu a fi servit. În facultate, când a luat streptococ, a dispărut o săptămână (prima oară când m-am supărat cu adevărat pe el). Când mi-a zis colegul lui de cameră că Alex zace la pat cu febră, am făcut o supă oribilă de pui cu tăieței în bucătăria căminului și i-am dus-o în cameră.

A încuiat ușa și nu m-a lăsat să intru ca să nu iau streptococul, așa că am început să strig prin ușă: „Păstrez copilul, să știi!” până a cedat.

Nu-i place deloc să fie cocoloșit. Chestia asta are cam același efect ca formidabila mutră de cuțu trist. Mă copleșește. Iubirea crește mai puțin ca un talaz și mai mult fulgerător, ca un zgârie-nori din oțel, care țâșnește din centrul meu și doboară tot ce-i stă în cale.

– Alex. *Te rog*, lasă-mă să te ajut.

Oftează răpus.

– Am antiinflamatoare în buzunarul din față al genții de laptop.

– În regulă.

Scot flaconul, umplu un pahar cu apă în chicinetă și i le aduc.

– Mersi, spune spăsit și ia pastila.

– Pentru nimic, zic. Ce mai ai nevoie?

– Nu trebuie să faci nimic, spune.

– Uite care-i treaba. Trag aer adânc în piept. Cu cât îmi spui mai repede cum te pot ajuta, cu atât o să îți revii mai repede și se termină mai repede, bine?

Își mușcă buza inferioară cu dinții și sunt fascinată de imagine. Tresar când se uită din nou la mine.

– M-ar ajuta dacă ai găsi niște gheață, recunoaște. De obicei, alternez comprese reci și calde, dar cel mai important este să stau nemișcat.

O spune cu dispreț.

– Înțeleș.

Îmi pun sandalele și îmi iau geanta.

– Ce faci? întreabă.

– Mă duc la farmacie. Frigiderul ăla n-are nici tavă de gheață, darămite gheață și mă îndoiesc că Nicky are pernă electrică.

– Nu trebuie să te duci, zice Alex. Zău, dacă nu mă mișc, nu pătesc nimic. Culcă-te la loc.

– Și tu stai în fund pe întuneric? Nici vorbă. În primul rând, este sinistru, în al doilea rând m-am trezit, așa că măcar să mă fac utilă.

– E vacanța ta.

Mă duc spre ușă, pentru că nu mă poate opri.

– Nu, spun. E vacanța noastră de vară. Să nu dansezi gol până mă întorc, bine?

Suspina din rărunchi.

– Mersi, Poppy. Serios.

– Nu-mi mai mulțumi atâta. În mintea mea, fac deja o listă absurdă cu feluri în care mă poți răsplăti.

În sfârșit, surâde.

– Bine. Îmi place să fiu util.

– Știu. Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine, spun.

CAPITOLUL 15

Acum opt veri

Ne întoarcem în camera de hotel din centru la două și jumătate dimineața, puțin abțiguiți. De obicei, nu bem așa mult, dar întreaga vacanță a fost o sărbătoare.

Sărbătorim faptul că Alex a terminat facultatea și, în curând, va începe masteratul de scriere creativă la Indiana University.

Îmi tot spun că nu-i așa departe. De fapt, am fi mai aproape unul de altul decât suntem de când m-am lăsat eu de școală, dar, adevărul este că, oricât călătoresc, abia aștept să plec din casa părinților din Linfield. Am început să caut apartamente în alte orașe, posturi flexibile ca barmaniță și ospătăriță, unde pot munci până la epuizare, înainte să-mi iau câteva săptămâni libere ca să călătoresc.

A fost foarte bine cu ai mei, dar orice altceva îmi dă claustrofobie când merg acasă, ca și cum suburbiile ar fi un laț care, cu cât mă zbat mai mult, cu atât mă sugrumă mai tare.

Mă întâlnesc cu foștii profesori, iar când mă întreabă și le răspund cu ce mă ocup, strâmbă din gură critic. Văd foști colegi de clasă care mă hărțuiau, alții destul de prietenoși și mă ascund. Lucrez la un bar de lux, la patruzeci de minute spre sud, în Cincinnati, iar când a intrat Jason Stanley, primul cu care m-am sărutat vreodată, cu zâmbetul lui desăvârșit și genul de ținută necesară posturilor cu normă întreagă și salarii mult peste cele medii, m-am ascuns în baie. l-am spus șefei că am vomat.

Câteva săptămâni mai târziu, m-a tot întrebat ce mai fac, cu un ton care sugera foarte clar că mă credea însărcinată.

Nu eram însărcinată. Eu și Julian avem întotdeauna grijă. Cel puțin eu. În general, Julian nu-i atent din fire. Este genul care spune da la orice, indiferent ce presupune. Când mai vine la locul meu de muncă, termină băuturile lăsate pe bar și a încercat o dată majoritatea drogurilor (inclusiv heroină). Este mereu pus să plece în weekend la Red River Gorge sau Hocking Hills – sau în excursii ceva mai lungi la New York, cu autobuzul de noapte, care costă doar șaiszeci de dolari dus-întors, dar rar are toaletă. Are cam același program flexibil ca mine – și el s-a lăsat de școală, dar a plecat de la Universitatea din Cincinnati după numai un an.

Studia designul în arhitectură, dar de fapt vrea să fie artist plătit. Își expune picturile în puncte DIY prin oraș și locuiește cu alți trei pictori într-o veche casă albă care îmi amintește de Buck și pelerinii din Tofino. Uneori, după prea multe beri, stând pe prispă în timp ce toți fumează iarbă sau țigări cu cuișoare și vorbesc despre visurile lor, mă apucă o asemenea nostalgie, că-mi vine să urlu de tristețe și de fericire în același timp, fără să știu care predomină.

Julian este slab mort, are pomeții scobiți și ochii vigilenți, de ai senzația că vede prin tine. După primul nostru sărut, în fața barului său preferat, o bodegă în centru, cu atelier de reparat biciclete în spate, mi-a zis că nu vrea să se căsătorească sau să aibă copii.

– Nu-i nimic, i-am răspuns. Nici eu nu vreau să mă mărit cu tine.

A râs grosolan și m-a sărutat din nou. Are mereu gust de țigări sau bere, iar când nu este la muncă – lucrează la un depozit UPS la periferia orașului – și pictează acasă, se afundă atât de tare în pictură, că uită să mănânce sau să bea. Când ne întâlnim după aceea, este cam arțăgos, dar numai câteva minute, până înghite ceva, moment în care își revine și redevine iubitul dulce

și sensibil care mă sărută și mă atinge atât de senzual, încât îmi tot zic „Fac pariu că ar da bine pe film“.

Îmi vine să-i spun asta, să-i cer să montăm o cameră și să facem niște poze, dar mă simt prost imediat că mi-a trecut așa ceva prin cap.

Este al doilea cu care m-am culcat, dar nu știe asta. Nu m-a întrebat. Primul încă mai vine uneori la bar și flirtează puțin, dar amândoi ne dăm seama că puțină atracție de la începuturile noastre s-a fâșâit după ce ne-am tras-o de două ori pe fugă. A fost cam penibil, dar decent și, până la urmă, mă bucur că am scăpat, pentru că am senzația că Julian ar fi intrat în panică și nu s-ar fi apropiat de mine dacă ar fi știut cât de lipsită de experiență sunt. l-ar fi fost frică să nu mă atașez de el și probabil că asta s-ar fi întâmplat, dar cred că și el s-a atașat, așa că deocamdată nu-i nici o problemă că suntem de nedezipit.

Julian l-a cunoscut pe Alex prima dată când a venit acesta în vacanța de Crăciun la barul *meu*, a doua oară în vacanța de primăvară la bodega cu biciclete a lui Julian și a treia oară la micul dejun la Waffle House, înainte ca eu și Alex să plecăm în vacanța asta.

Îmi dau seama că Julian nu are cea mai bună părere despre Alex, ceea ce mă dezamăgește puțin și, totodată, sunt conștientă că Alex îl disprețuiește pe Julian, lucru care nu ar fi trebuit să mă mire.

Îl consideră pe Julian nesăbuit, nepăsător. Nu-i place că întârzie mereu sau că uneori nu știu nimic de el cu zilele, după care suntem constant împreună următoarele săptămâni sau că nu mi-a cunoscut părinții, cu toate că locuiesc în același oraș.

– Nu-i nimic, am insistat, când mi-a împărtășit Alex aceste păreri în avion, în drum spre San Francisco, acum câteva zile. Nu ne afectează.

Nici *nu vreau* să-mi cunoască familia.

– Se vede că nu înțelege, a spus Alex.

– Ce anume? am întrebat.

– Pe tine. Habar n-are cât de norocos este.

A fost și drăguț, și dureros ce a spus. Felul în care ne vedea Alex relația mă stingherea, chiar dacă nu eram sigură că are dreptate.

– Și eu sunt norocoasă, am spus. Alex, este un tip special.

A oftat.

– Poate trebuie doar să-l cunosc mai bine.

Mi-am dat seama după ton că nu considera asta o soluție. Când visam cu ochii deschiși, mi-i imaginam pe cei doi devenind cei mai buni prieteni, atât de apropiați încât să devină clar că trebuie să-l luăm și pe Julian în vacanțele noastre de vară, dar văzând cum interacționau, mi-am dat seama că nu-i cazul să aduc vorba.

Așa că am plecat doar cu Alex la San Francisco. Cartea mea de credit îmi adusese suficiente puncte cât să obțin unul dintre biletele dus-întors gratis și am împărțit costul celui alt cu Alex.

Am început cu patru zile în ținutul viticol, la o pensiune nouă din Sonoma, care oferea două nopți în schimbul publicității pe care o făceau celor douăzeci și cinci de mii de urmăritori ai mei. Alex s-a oferit să-mi facă fotografii în tot soiul de ipostaze pitorești: pe o bicicletă roșie de modă veche, pe care o închiriază pensiunea oaspeților, cu o pălărie de paie gigantică, flori în coșul de răchită prins de ghidon.

Hoinărind în natură, pe pajiști cu tufăriș și arbori zvelți.

Bând cafea pe terasă și o băutură rece în camera de zi.

Am avut noroc și cu degustările de vin. Prima cramă pe care am vizitat-o oferea degustări în cazul în care cumpărai o sticlă și am căutat pe internet care este cea mai ieftină înainte să mergem. Alex m-a fotografiat între rândurile de viță-de-vie cu un pahar de rosé și cu piciorul ridicat într-o parte ca să mă dau mare cu ridicola salopetă de modă veche, mov cu dungi galbene.

Eram deja abțiguită și când s-a pus în genunchi în țărâna uscată cu pantalonii lui gri-deschis ca să facă

poza, era să mă prăbușesc de răs văzând unghiul ciudat pe care l-a ales pentru încadrare.

– Prea mulți vin, am spus, gâfâind.

– Prea. Mulți. Vin? a repetat, bucuros și uluit, iar când am căzut pe vine în mijlocul rândului, râzând în neștire, mi-a mai făcut câteva poze de foarte jos, poze care mă fac să semăn cu un con de piele îmbrăcat stilat.

Făcea intenționat pe fotograful nepriceput, nu ca formă de protest, ci ca să mă facă să râd. Era cealaltă latură a monedei cuțu trist, spectacol dedicat doar mie.

Până am ajuns la a doua cramă, eram deja adormiți din pricina alcoolului și a soarelui și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Eram înăuntru, din motive tehnice: toată partea din spate a clădirii era o ușă de garaj cu geamuri, care se ridica pentru a te putea plimba de la terasa cu flori de bougainvillea încâlcite pe zăbrele, până la barul deschis, aerisit, cu tavan de șase metri și ventilatoare de mare capacitate, care se învârteau leneș ca pe ritmul unui cântec de leagăn.

– De când sunteți împreună? a întrebat femeia simpatică între două vârste care se ocupa de degustare, când s-a întors cu următorul vin, un Chardonnay ușor și răcoros.

– Ah! a exclamat Alex.

În toiul căscatului, l-am strâns de bicepși și am spus:

– Tocmai ne-am căsătorit.

Barmanița s-a înveselit.

– În cazul ăsta, fac cinste, a spus și ne-a făcut cu ochiul.

O chema Mathilde și era franțuzoaică de fel, dar se mutase în Statele Unite după ce își cunoscuse soția online. Locuiau în Sonoma, dar își făcuseră luna de miere lângă San Francisco.

– Se numește Blue Heron Inn, mi-a spus. Cel mai bucolic loc în care am fost vreodată. Romantic și plăcut, ardea focul, terasa era superbă – la câteva minute de Muir Beach. *Musai* să mergeți acolo. Este *perfect* pentru tineri căsătoriți. Spuneți-le că v-a trimis Mathilde.

Înainte să plecăm i-am dat lui Mathilde bacșiș pentru degustarea gratuită și nu numai. În următoarele zile, am folosit constant faza cu tinerii căsătoriți. Uneori primeam o reducere sau un pahar gratis, alteori doar un zâmbet, dar și acelea erau sincere și pline de semnificație.

– Mă simt cam nasol, mi-a spus Alex când plecam de la una dintre crame.

– Dacă vrei să ne căsătorim, putem.

– Cumva am impresia că nu i-ar plăcea lui Julian.

– Nu i-ar păsa, am spus. Julian nu vrea să se căsătorească.

Alex s-a oprit pe loc și s-a uitat la mine și atunci, numai din pricina vinului, am început să plâng. Mi-a luat fața în mâini și mi-a ridicat-o spre el.

– Hei, nu-i nimic, Poppy. Doar nu vrei să te măriți cu Julian, nu? Ești prea bună pentru acest tip. Nu te merită.

Mi-am tras nasul, dar asta m-a făcut să vărs lacrimi și mai amare. Am început să chițăi:

– Numai părinții o să mă iubească în viața asta, am zis. O să mor singură.

Știam ce stupid și melodramatic sună, dar cu el mi-a fost întotdeauna greu să mă abțin, să spun altceva decât ceea ce simțeam cu adevărat. Mai rău era că, până în acea clipă, nici măcar nu știam că asta simt. Prezența lui Alex scotea pur și simplu adevărul din mine.

A scuturat din cap și m-a tras la piept, strângându-mă în brațe, ridicându-mă și lipindu-mă de el, ca și cum ar fi vrut să mă absoarbă.

– Eu te iubesc, a zis și m-a pupat pe creștet. Și dacă vrei, putem muri singuri împreună.

– Nici nu știu dacă vreau să mă căsătoresc, am spus, ștergându-mi lacrimile și râzând. Cred că-mi vine ciclul.

S-a uitat lung la mine, cu o privire de nepătruns. Nu mă simțeam ca la radiografie, cum era cu Julian. Mă simțeam văzută.

– Prea mulți vin, am spus și, în sfârșit, și-a îngăduit un surâs și am reînceput să mergem ca să ne trezim din beție.

Am plecat de la pensiune cu noaptea în cap și am sunat la Blue Heron Inn, în drum spre San Francisco. Fiind în timpul săptămânii, aveau destule camere.

– Draga mea Mathilde mi-a spus că va suna Poppy, tu ești? a întrebat doamna de la telefon.

Alex mi-a aruncat o privire plină de înțeles și am oftat din rărunchi.

– Da, dar chestia este că i-am spus că suntem proaspăt căsătoriți și era o glumă. Așa că nu vrem nimic pe gratis.

Femeia de la celălalt capăt al firului a tușit convulsiv, dar de fapt râdea.

– O, scumpo, Mathilde nu s-a născut ieri. Oamenii apelează mereu la acest tertip. Dar i-a plăcut de voi.

– Și nouă ne-a plăcut de ea, am spus, rânjind cu toată gura la Alex.

A rânjit și el cu toată gura.

– Nu vă pot oferi o ședere gratuită, a continuat femeia, dar vă pot da niște permise pe care le puteți folosi oricând timp de un an ca să vizitați Muir Woods dacă doriți.

– Ar fi super tare, am spus.

Și așa, am economisit treizeci de dolari.

Era adorabil, o colibă albă stil Tudor, cuibărită pe un drum îngust. Avea acoperiș de șindrilă și ferestre deformat, cu jardiniere și un coș pe care fumul se încolăcea romantic în ceață, ferestrele luminate delicat când am intrat în parcare.

Timp de două zile ne-am mișcat între plajă, pădurea de sequoia, plăcuta bibliotecă a hanului și salonul cu mese de lemn negru și foc aprins în șemineu. Am jucat UNO, Hearts și încă un joc, Quiddler. Am băut bere cu spumă și am luat mic dejun englezesc.

Am făcut poze împreună, dar nu am postat nici una. Poate a fost un gest egoist, dar nu voiam să ajungă cei

douăzeci și cinci de mii de oameni aici. Voiam să rămână exact cum era.

În ultima seară, am rezervat o cameră la un hotel modern, al cărui proprietar era tatăl unuia dintre următorii mei. Când am postat despre următoarea excursie și am cerut sfaturi, mi-a scris un mesaj în care îmi oferea o cameră gratis.

„Îmi place foarte mult blogul tău“, scria „și îmi place să citesc despre Amicul Acela“, cum vorbesc despre Alex dacă îl menționez. În mod normal, încerc să fac abstracție de el, pentru că, asemenea hotelului Blue Heron Inn, nu-i ceva despre care îmi doresc să povestesc miilor de oameni, dar uneori spune lucruri mult prea haioase ca să le omit. Aparent, este mai vizibil decât credeam.

Am decis să fac eforturi mai mari ca să nu-l expun, dar am primit camera gratuită, din motive de Bani. De asemenea, hotelul are parcare gratuită pentru oaspeți, ceea ce la San Francisco este ca și cum hotelul ar oferi transplanturi de rinichi gratuite.

Am lăsat bagajele cum am ajuns în oraș și am ieșit ca să profităm cât mai mult de singura zi în centrul orașului San Francisco. Am lăsat mașina și am mers cu taxiul.

Mai întâi, am traversat Golden Gate Bridge, care a fost foarte tare, dar mai frig decât mă așteptasem și bătea vântul atât de tare, că nu ne auzeam vorbind. Cred că zece minute ne-am prefăcut că avem o conversație, gesticulând exagerat și strigând aiureli, în timp ce traversam în forță pasarela aglomerată.

Mi-am amintit atunci de hidrotaxiul din Vancouver, cum gesticula Buck vag, vorbind pe un ritm similar cu al dentiștilor care îți pun sute de întrebări ambigue în timp ce îți lucrează în gură.

Din fericire, vremea hotărâse să fie însorită, altfel ne-am fi ales cu hipotermie pe pod. Ne-am oprit la jumătate, prefăcându-mă că sar peste balustradă. Alex s-a schimonosit în stilul caracteristic și a scuturat din

cap. M-a apucat de mâini și m-a tras înapoi, aplecându-se să-l aud strigându-mi la ureche:

– Am o mare senzație de diaree.

Am izbucnit în râs și am mers mai departe, el spre interior, eu spre balustradă, făcând eforturi să nu-mi mai râd de el. Probabil că aș cădea și nu doar că aș muri, ci l-aș traumatiza pe bietul Alex Nilsen și numai asta nu vreau.

La capătul podului se află un restaurant, Round House Cafe, o clădire sferică din sticlă. Ne-am adăpostit să bem o cafea și să ne lăsăm auzul să-și revină după vânt.

Erau zeci de librării și magazine de vechituri în San Francisco, dar am hotărât că ne ajung câte două din fiecare.

Mai întâi, am luat taxiul până la City Lights, librărie și editură la pachet, care există de la apogeul perioadei beatnic. Nici unul dintre noi nu era mare amator al generației Beat, dar era exact genul de magazin vechi în care te pierdeai și pentru care trăia Alex. De-acolo ne-am oprit la un magazin pe nume Second Hand Vintage, unde am găsit o poșetă cu paiete din anii '40 la optsprezece dolari.

Plănuiserăm să mergem și în Haight-Ashbury, la Booksmith, dar deja digeraserăm marele mic dejun englezesc de la Blue Heron Inn, iar cafeaua de la Round House ne dădea amândurora trepidații.

– Pare că trebuie să ne întoarcem, i-am spus lui Alex când am ieșit din magazin să căutăm de mâncare.

– Așa pare, a consimțit. Poate la cea de-a cincisprezecea noastră aniversare.

Mi-a zâmbit de la înălțime și mi-a crescut inima atât de mult, că mai aveam puțin și pluteam cu totul.

– Să știi, Alex Nilsen, că m-aș mai mărita o dată cu tine, i-am spus.

Și-a înclinat capul într-o parte. A invocat mutra de cuțu trist.

– Asta pentru că mai vrei vin gratis?

N-a fost simplu să alegem un restaurant într-un oraș atât de ofertant, dar eram prea flămânzi ca să consultăm lista pe care o încropiserăm, așa că am mers pe clasic.

Farallon *nu* este un restaurant ieftin, numai că în cea de-a doua zi de degustare de vinuri, când eram amândoi chercheliți, Alex mai ceruse un pahar strigând „Când ești la Roma!” și de-atunci, ori de câte ori ezitase unul dintre noi să cumpere ceva, celălalt insistase cu „La Roma!”

Până acum, cel mai departe am mers cu o înghețată enormă, cărți de la anticariat și mult vin, însă Farallon este superb, piatră de hotar în San Francisco, iar dacă tot urma să cheltuim o grămadă de bani, puteam foarte bine s-o facem acolo. Imediat ce am intrat în clădirea cu plafoane opulente, sferice, corpuri de iluminat aurite și separeuri cu tăblii aurite, l-am forțat pe Alex să bată palma, zicând:

– Fără regrete!

– Îmi vine să vărs când bat palma cu cineva, a murmurat el.

– Atunci mai bine scapi de o problemă, în caz că urmează să afli că ești alergic la fructele de mare.

Eram atât de fascinată de decorul extravagant, încât m-am împiedicat de trei ori în drum spre masă. Parcă eram în castelul din *Mica Sirenă*, doar că nu era animat, iar oamenii erau îmbrăcați.

Cât timp ne-a lăsat ospătarul să ne uităm la meniu, Alex a făcut ca pe vremuri, când l-a deschis și s-a dat înapoi cu ochii mari, ca un armăsar înspăimântat, la vederea prețurilor.

– Pe bune? Așa rău? am întrebat.

– Depinde. Vrei mai mult de 15 grame de caviar?

Nu era atât de scump să fie ocolit de clasa de mijloc superioară din Linfield, dar pentru noi, da, era scump. Am împărțit un platou de două persoane cu stridii, crab și creveți și un singur cocktail.

Ospătarul ne-a detestat. Când am plecat, am trecut pe lângă el și mi s-a părut că l-am auzit pe Alex șoptind „Ne pare rău, domnule“.

Ne-am dus direct să luăm o pizza la pachet și am înfulecat împreună una întreagă, mare, cu brânză.

– Am mâncat mult prea mult, a spus Alex în timp ce mergeam mai târziu pe stradă. Parcă eram posedat de un demon vestic la restaurant și a venit platoul ăla. Parcă îl și auzeam pe tata zicând „Ei, *asta* nu-i economie“.

– Știu, am confirmat. Pe la jumătate îmi venea să zic ia-mă și du-mă la un hipermarket să-mi cumpăr o pungă cu tăieței de cinci dolari, cu care poți hrăni o familie cu săptămânile.

– Am impresia că nu mă pricep la vacanțe, a spus Alex. Mă simt vinovat să fac excese.

– Nu-i așa, am protestat. Tu oricum te simți vinovat din orice, așa că nu mai da vina pe excese.

– *Touche!* Și totuși. Cred că te-ai fi distrat mai mult dacă veneai cu Julian.

Nu era o întrebare, însă după felul în care a întors ochii la mine și din nou la drum, mi-a dat seama că voia un răspuns.

– M-am gândit să-l chem, am recunoscut.

– Da?

Alex a scos o mână din buzunar și și-a netezit părul. Nu știu cum, luminile stradale care-l scoteau în evidență pe trotuarul întunecat îl făceau să pară și mai înalt. Chiar și aplecat de spate, tot se înălța mult peste mine. Cred că așa a fost întotdeauna. Nu am observat, fiindcă fie cobora la înălțimea mea, fie mă ridica la a lui.

– Da. L-am luat de braț. Dar mă bucur că nu am făcut-o. Mă bucur că suntem doar noi doi.

S-a uitat în josul umărului la mine și a încetinit pasul. Am încetinit și eu.

– Vrei să te desparti de el?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Ca și felul în care mă privea, cu sprâncenele ridicate și gura mică.

Mi-a stat inima în loc preț de o clipă.

Da, mi-am spus pe loc, fără să stau pe gânduri.

– Nu știu. Poate, am spus cu voce tare.

Am mers mai departe. Am dat peste un bar cu tematică Hemingway. Poate pare o temă ambiguă, numai că au scos-o la capăt cu lemnul negru lucios, lumină caldă de chihlimbar și plase (nu ciorapii-plasă, chiar plase de pescuit) suspendate de tavan. Băuturile erau numai cocktailuri cu rom, denumite după cărțile și nuvelele lui Hemingway și, în următoarele două ore, fiecare dintre noi a băut câte trei, plus un shot. Eu tot spuneam: „Sărbătorim! Haide, Alex!“, dar parcă scopul era să dau ceva uitării.

Iar acum, în timp ce intrăm împleticit în camera de hotel, mi se năzărește că nu-mi amintesc ce voiam să uit, așa că probabil a funcționat.

Îmi arunc pantofii din picioare și mă prăbușesc pe primul pat, în timp ce Alex dispare la baie și se întoarce cu două pahare cu apă.

– Bea, zice. Mormăi și încerc să-i dau peste mână. Poppy, spune mai ferm, iar eu mă ridic ca un țânc răsfățat și primesc paharul cu apă.

Stă pe pat lângă mine până termin paharul, după care se duce să le mai umple o dată pe amândouă. Nu știu de câte ori o face – mai am puțin și adorm. Tot ce știu este că în cele din urmă pune paharele deoparte și dă să se ridice, iar eu, pe jumătate adormită și beată, mă întind spre brațul lui și zic:

– Nu pleca.

Se așază la loc pe pat și se întinde lângă mine. Adorm ghemuită lângă el și când mă trezesc a doua zi să opresc alarma, el este deja la duș.

Umilința de a-i fi cerut să doarmă cu mine năvălește peste mine dogoritor. Știu pe loc că nu mă pot despărți de Julian când ajung acasă. Trebuie să mai aștept destul cât să mă asigur că știu ce fac. Destul cât să nu creadă Alex că cele două lucruri au legătură între ele.

„Nu au“, îmi spun. Sunt destul de sigură că nu.

CAPITOLUL 16

Vara asta

Găsesc o farmacie non-stop în Palm Springs și conduc până acolo în razele blânde ale răsăritului. Pe urmă, mă întorc la apartament înainte să se fi deschis magazinele. Parcarea de la Desert Rose a început deja să clocotească, iar răcoarea zorilor rămâne doar o amintire în timp ce urc scara, încărcată de sacoșe.

– Cum te simți? îl întreb pe Alex închizând ușa după mine.

– Mai bine. Zâmbește crispat. Mersi.

Mincinosul. I se citește suferința pe toată fața. Emoțiile le mai poate ascunde, dar asta mai greu. Pun cele două pachete de gheață cumpărate în congelator, mă duc la pat și bag în priză perna electrică.

– Apleacă-te în față, îi cer, iar Alex se mișcă doar cât să-i strecur pernuța pe lângă mormanul de perne de puf ca să-i stea peste mijloc. Îl ating pe umăr, ca să-l ajut să se lase la loc mai ușor. Are pielea foarte caldă. Sunt sigură că perna electrică nu o să fie comodă, dar sper să-l ajute și să-i încălzească mușchii până se relaxează.

În jumătate de oră, îi punem gheața ca să se reducă inflamația. Oi fi citit despre crampele musculare pe culoarele farmaciei, în liniște, la lumina fluorescentă.

– Am și unguent antiinflamator, zic. Te ajută vreodată?

– Poate, răspunde.

– Păi, merită încercat. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să te așezî la loc și să te faci comod.

- Nu-i nimic, zice, strâmbându-se. Orice fac, tot doare. Aștept doar să mă adoarmă pastilele și, până mă trezesc, încep să mă simt mult mai bine.

Mă ridic de pe pat și iau restul sacoșelor să i le duc.

- Cât te ține?

- În mod normal, doar o zi, dacă stau nemișcat, zice. Mâine trebuie să am grijă, dar o să mă pot mișca cât de cât. Ar trebui să te duci să faci ceva ce știi că nu-mi place.

Zâmbește iar forțat. Ignor comentariul și caut în sacoșă până găsesc antiinflamatorul.

- Vrei să te ajut să te apleci?

- Nu, mă descurc.

Numai că expresia lui sugerează contrariul, așa că mă duc lângă el, îl apuc de umeri și îl ajut să se ridice ușor.

- Parcă ești infirmiera mea, zice cu amărăciune.

- Gen super sexy? încerc eu să încălzesc atmosfera.

- Gen bătrânelul-jalnic-care-nu-se-descurcă-singur, răspunde.

- Ai casa ta, spun. Fac pariu că ai smuls carpeta din baie.

- Da, confirmă.

- Deci te descurci singur. Eu nu pot crește o plantă fără s-o omor.

- Asta pentru că nu ești niciodată acasă.

Scot dopul unguentului și pun pe deget.

- Nu prea cred. Am luat plante zdravene, iedera diavolului, Zora și Sansevieria - genul de plante care rezistă cu lunile în mallurile întunecate și nu mor. Pe urmă ajung la mine acasă și dintr-odată nu mai vor să trăiască.

Îl țin cu o mână de cutia toracică să nu-l zgâlțâi prea tare, iar cu cealaltă îl dau ușor cu antiinflamator pe spate.

- Aici e bine? întreb.

- Puțin mai sus și mai la stânga. Stânga mea.

- Aici?

Mă uit la el și încuviințează. Îmi întorc privirea și mă concentrez la spatele lui, masând circular locul dureros.

– Nu-mi place că trebuie să faci asta, zice.

Mă uit în ochii lui și văd că se uită încruntat în jos și foarte serios. Simt că-mi iese inima din piept și îmi intră la loc în zbor.

– Alex, te-ai gândit vreodată că poate îmi place să am grijă de tine? Da, sigur că nu vreau să te văd suferind și nu-mi place că te-am lăsat să dormi pe fotoliul ăla mizerabil, dar, dacă e să te îngrijească cineva, sunt onorată să fiu eu aceea.

Își încleștează dinții și nu mai zicem nimic câteva clipe. Îmi iau mâinile de pe el.

– Ți-e foame?

– Nu neapărat, răspunde.

– Păcat. Mă duc spre bucătărie și mă curăț de gel, iau două pahare și le umplu cu gheață, apoi mă întorc la pat și înșir frumos restul cumpărăturilor. Pentru că... Cu un gest extravagant, scot o cutie cu gogoși, ca un magician care a scos un iepure din joben. Alex este suspicios. Nu se omoară după dulciuri. Cred că de-asta miroase așa bine, adică până și dincolo de igiena obsesivă, respirația și mirosul corpului sunt întotdeauna plăcute cumva și cred că din pricina faptului că *nu* mănâncă precum un copil de zece ani. Sau ca un copil din familia Wright. Și pentru *tine*, adaug și arunc iaurturile, cutia cu cereale și fructe de pădure, laolaltă cu o sticlă de cafea *cold-brew*¹⁴.

– Uau, rânjește. O adevărată eroină.

– Știu. Adică, mulțumesc.

Ne ospătam ca la picnic pe pat. Eu mănânc mai mult gogoși și două lingurițe din iaurtul lui Alex. El mănâncă mai mult iurt, dar devorează și jumătate din gogoșa cu căpsune.

– Nu mănânc asta de fel, zice.

– Știu.

– E destul de bună.

– Are tâlc, spun, însă în cazul în care a prins aluzia la prima noastră vacanță împreună, o ignoră și mi se strânge inima.

Este foarte posibil ca toate acele momente care au însemnat enorm pentru mine să nu fi însemnat la fel de mult pentru el. Este foarte posibil să nu fi luat legătura cu mine în acești doi ani, pentru că atunci când am încetat să mai vorbim, nu a pierdut ceva atât de valoros cum am pierdut eu.

Mai avem cinci zile din excursia asta, cu tot cu ziua de azi – deși azi și mâine sunt ultimele zile înainte nuntă – și, în clipa asta, mă îngrozește altceva decât stângăcia.

Mă gândesc la dezastrul emoțional. Versiunea completă a ceea ce simt acum, dar care se întinde zile în șir fără ușurare, fără scăpare. Cinci zile să pretind că mă simt bine, când în sine mea mă rup în bucăți din ce în ce mai mici, până nu mai rămâne nimic din mine.

Alex își așază cafeaua rece pe noptieră și se uită la mine.

– Ar trebui să ieși din casă.

– Nu vreau, spun.

– Ba vrei, protestează. E vacanța ta, Poppy. Și știu că nu ai tot ce îți trebuie pentru articol.

– Articolul poate să aștepte.

Saltă capul nesigur.

– Te rog, Poppy, zice. O să mă simt îngrozitor dacă stai cu mine în casă toată ziua.

Îmi vine să-i spun că eu m-aș simți îngrozitor dacă aș pleca. Îmi vine să spun „Tot ce am vrut în vacanța asta a fost să fiu oriunde cu tine” sau „Cui îi pasă de Palm Springs pe arșița asta” sau „Te iubesc atât de mult, încât uneori doare”. În schimb, spun:

– Bine.

După care mă ridic și mă duc la baie să mă pregătesc. Înainte să plec, îi aduc lui Alex pachetul cu gheață și îi iau perna electrică.

– Te descurci singur? îl întreb.

– O să dorm după ce pleci, zice. Mă descurc fără tine, Poppy.

Ultimul lucru pe care vreau să-l aud.

Fără supărare, dar puțin îmi pasă de Muzeul de Artă Palm Springs. Poate mi-ar păsa în alte condiții, dar așa, mi-e limpede și mie, și personalului că pierd vremea. N-am știut niciodată cum să privesc arta dacă nu-mi explica cineva.

Primul meu iubit, Julian, zicea: „Ori simți, ori nu simți“, dar nu mă ducea niciodată la MoMA sau la Met (când luam autobuzul de noapte spre New York, săream cu totul peste ele) și nici măcar la Muzeul de Artă din Cincinnati. Mă ducea la galerii DIY, unde artiștii se întindeau goi pe jos, cu organele genitale tăvălite prin smoală și pene și ascultau la maximum înregistrări din restaurantele P.F. Chang.

În acele contexte, era mai ușor să „simți ceva“. Stânjeneală, repulsie, anxietate, amuzament. Aveai enorm de multe de învățat din astfel de extravagante, plus că micile detalii îți mai dădeau câte un indiciu care înclina balanța.

Însă arta vizuală nu-mi declanșează nici o reacție viscerală și habar nu am cât ar trebui să stau în fața unui tablou sau ce față ar trebui să fac ori cum știu dacă am ales cea mai banală operă dintre toate și toți ghizii mă judecă în mintea lor.

Sunt destul de sigură că nu mă uit suficient de mult și de semnificativ la operele de față, pentru că termin tura în mai puțin de o oră. Nu vreau decât să mă întorc la apartament, dar *nu* și dacă nu vrea Alex.

Așa că mai fac o tură. Și apoi pe a treia. De data asta citesc toate plăcuțele. Iau pliantele de la recepție cu mine, ca să am ce studia intens. Un ghid chel, cu piele transparentă, se uită urât la mine.

Probabil are impresia că fac cercetare pentru o spargere. La cât am stat aici, aș fi putut foarte bine s-o fac. Doi iepuri dintr-o lovitură etc, etc, etc.

În sfârșit, accept că trebuie să plec și mă duc pe Palm Canyon Drive, unde ar trebui să fie niște magazine de antichități super tari.

Și sunt. Galerii, expoziții și magazine de antichități înșirate frumos, presărate cu pete moderniste de culoare stridentă, tipică mijlocului de veac – albastrul oului de măcăleandru, portocaliu țipător, verde crud, veioze galben-muștar care par ilustrate, canapele Sputnik și candelabre metalice sofisticate cu spițe în toate direcțiile.

Parcă sunt în vacanță în versiunea anilor 1960 despre viitor. Destul cât să-mi rețină atenția vreo douăzeci de minute. După care strâng din dinți și o sun pe Rachel.

– Heeeeeeeeei! strigă, când răspunde la al doilea țârâit.

– Ești pilită? întreb mirată.

– Nu. Tu?

– Aș vrea eu.

– O-o, face. Și eu care credeam că nu-mi scrii pentru că te distrezi de minune!

– Nu-ți scriu pentru că stăm într-o cutie de pantofi în care sunt un miliard de grade și nu am nici spațiul, nici forța psihică să-ți spun în detaliu cât de prost merge totul.

– Of, draga mea, suspină Rachel. Vrei să te întorci acasă?

– Nu pot, răspund. Mai avem o nuntă, ai uitat?

– Ai putea. Poate am o „urgență”.

– Nu, nu-i cazul. Nu vreau să mă duc acasă – vreau să fie mai bine.

– Fac pariu că ai prefera să fii în Santorini acum, zice.

– Aș vrea mai mult ca Alex să nu zacă în pat cu crampe musculare.

– Ce? exclamă Rachel. Tânărul, atletul Alex, cu trupul lui beton?

– Chiar el. Și nu mă lasă să-l ajut mai deloc. M-a dat afară și am fost la muzeul de artă de patru ori azi.

– De... patru ori?

– Adică nu, mă rog, nu am plecat și m-am întors. Doar că am impresia că am făcut patru excursii complete, la rând, ca în clasa a șaptea. Poți să mă întrebi orice despre Edward Ruscha.

– Ah, zice Rachel. Ce pseudonim avea când lucra la revista *Artforum*?

– Bine, nu mă întreba nimic. Aparent nu am citit pliantul la care m-am holbat tot timpul.

– Eddie Russia, izbucnește Artista Rachel. Nu mai țin minte de ce. Adică, seamănă cu numele lui, dar în cazul ăsta, de ce nu ai folosi numele adevărat, știi?

– Clar, zic, uitându-mă la mașină. Asud la subsuoară și în spatele genunchilor și simt că mă arde soarele prin marchiza cafenelei. Să încep să mă semnez Pop Right, fără W?

– Sau să devii DJ din anii '90, zice Rachel sec. DJ Pop-Right.

– Mă rog. Ce mai faci? Ce se mai întâmplă la New York? Ce fac potăile?

– Bine, zice, foarte cald și bine. Otis a făcut o mică operație azi-dimineață. I-au scos o tumoare – din fericire, benignă. Acum mă duc să-l iau.

– Pupă-l din partea mea.

– Evident, zice. Aproape am ajuns la veterinar, așa că trebuie să închid, dar dă-mi de știre dacă vrei să pățesc ceva sau altă scuză ca să vii acasă mai devreme.

Oftez.

– Mersi. Tu dă-mi de știre dacă ai nevoie de mobilă scumpă.

– Ăăă, sigur.

Închidem și mă uit la ceas. Am reușit să pierd timpul până la patru și jumătate. Asta înseamnă că pot deja să cumpăr sendvișuri și să mă întorc la Desert Rose.

Când intru, ușa balconului este închisă în ciuda arșiței, dar în apartament este la fel de cumplit de cald. Alex și-a pus un tricou gri și stă rezemat unde l-am lăsat, cu cartea deschisă și încă două pe saltea alături.

– Hei, mă întâmpină. Te-ai distrat?

– Dap, mint. Ridic bărbia spre ușa. Te-ai ridicat și ai umblat.

Strâmbă din gură și se încruntă vinovat.

– Doar puțin. Oricum trebuia să fac pipi și să mai iau o pastilă.

Mă așez turcește pe pat și pun punga cu sendvișuri între noi.

– Cum te simți?

– Mult mai bine, zice. Adică tot în pat trebuie să stau, dar doare mai puțin.

– Bun. Ți-am adus un sendviș.

Întorc punga cu susul în jos și sendvișul ambalat alunecă din ea. Îl ia și surâde în timp ce-l desface.

– Reuben?

– Știu că nu-i ca și cum l-aș fi furat de la Delallo, zic. Dar dacă vrei, îl pun în frigider și mă duc la baie destul cât să te târăști până acolo să ți-l iei singur.

– E în regulă.

În sufletul meu, este furat de la Delallo și unii ar zice că asta contează cel mai mult.

– Învățăm multe lecții importante în vacanța asta, spun. P.S. i-am lăsat lui Nikolai un mesaj vocal în drum spre casă și i-am zis despre situația aerului condiționat. Sunt sigură că mă evită.

– O! exclamă Alex luminându-se. Am uitat să-ți zic! L-am dat pe 25.

– Pe bune? Sar din pat să mă uit. Uimitor, Alex!

Râde.

– Cam vrednic de milă ca să sărbătorim.

– Tema vacanței este Profităm De Tot Ce Putem, spun în timp ce mă așez lângă el.

– Parcă era Aspiră, zice Alex.

– Aspiră la 23 de grade.

– Aspiră să încapi în piscină la un moment dat.

– Aspiră să scapi după ce-l ucizi pe Nikolai.

– Aspiră să te dai jos din pat.

– Bietul de tineeeeeeeee, mormăi. Legat de pat cu o carte – iadul în care trăiești! –, în timp ce eu îți fac

masaj și îți aduc micul dejun și prânzul ideal.

Alex face mutra de cuțu trist.

– Nu-i drept! exclam. Știi că nu-i momentul să mă pun cu tine!

– Bine. Nu mai fac până nu mă poți ataca din nou.

– Când s-a întâmplat prima dată? îl întreb.

– Nu știu, zice. Cred că la câteva luni după Croația.

Cuvântul îmi explodează ca artificiile în piept. Încerc să nu o arăt, dar habar nu am dacă izbutesc. El în schimb nu dă dovadă de disconfort.

– Știi de ce? întreb după ce-mi revin.

– Că stau mereu cocoșat? Mai ales când citesc sau la computer. Mi-a spus un maseur că probabil mi se scurtează mușchii șoldului și trag de spate. Nu știu. Doctorul mi-a prescris antiinflamatoare și a plecat înainte să apuc să-i pun întrebări.

– Și se întâmplă des?

– Nu, zice. E a patra sau a cincea oară. Se întâmplă mai rar dacă fac sport regulat. Cred că statul în avion și în mașină și... și pe urmă fotoliul pliant.

– De înțeles.

După o clipă, întreabă:

– Ești OK?

– Cred că... Mă pierd, nu prea știu cât să-i dezvălui. Am senzația că am pierdut multe.

Își lasă capul pe perne și se uită la mine.

– Și eu.

Râd neconvinsă.

– Nu-i adevărat. Viața mea nu s-a schimbat deloc.

– Nu-i adevărat, zice. Te-ai tuns.

De data asta, râd mai sincer și Alex zâmbește reținut.

– Mda, păi... Încerc să nu roșesc cât îmi simt privirea pe umărul meu gol, în josul brațului, unde țin mâna pe pat, lângă genunchiul lui. Eu nu mi-am luat nici casă, nici mașină de spălat vase, nici nimic. Mă îndoiesc că voi fi în stare vreodată.

Se miră și se uită din nou în ochii mei.

– Dar tu nu vrei, zice încet.

– Da, probabil că ai dreptate, răspund, dar sincer, nu am certitudinea.

Asta este problema. Nu am vrut lucrurile pe care le voiam înainte, cele pe care le voiam atunci când luam orice decizie importantă în viață. Încă plătesc în rate împrumutul pentru facultatea pe care nu am terminat-o și, chiar dacă am economisit banii pentru un an și jumătate de școlarizare, în ultima vreme mă întreb dacă a fost alegerea corectă.

Am fugit în Linfield. Am fugit de la Universitatea din Chicago și, dacă sunt sinceră, am cam fugit de Alex când s-a întâmplat pocinogul. Și el a fugit de mine, dar nu-l pot învinovăți doar pe el.

Eram înspăimântată. Am fugit. Și l-am lăsat pe el s-o dreagă.

– Ții minte când am fost la San Francisco și tot ziceam „La Roma” când voiam să cumpărăm ceva? îl întreb.

– Poate, zice, nesigur. Probabil par devastată, că își cere scuze adăugând: Nu am memorie bună.

– Da. De înțeleș.

Tușește.

– Vrei să te uiți la ceva sau ieși în oraș?

– Nu, hai să ne uităm la ceva, răspund. Dacă mă întorc la Muzeul de Artă Palm Springs, cred că o să mă aștepte FBI-ul.

– De ce, ai furat ceva neprețuit? întreabă Alex.

– Nu știu până nu-l evaluez, glumesc. Sper că acest Claude Monel este bun de ceva.

Alex râde și clatină din cap și pare că până și această mică mișcare vine cu o durere cumplită.

– Spanac! zice. Nu mă mai face să râd.

– Iar tu nu mai presupune că glumesc când vorbesc despre jafuri la muzeul de artă.

Închide ochii și își îndreaptă buzele, abținându-se să râdă. Deschide ochii după o clipă.

– Bine, mă duc să fac pipi pentru – sper – ultima oară pe ziua de azi și să mai iau o pastilă. Scoate tu laptopul din geantă și deschide Netflixul dacă vrei.

Se întoarce lent, pune picioarele jos și se ridică.

– Așa fac, zic. Vrei să las revistele porno sau le scot?

– Poppy, mormăie, fără să se uite în spate. Fără glume.

Mă ridic de pe pat și trag geanta pe scaun, caut laptopul și îl duc pe pat, deschizându-l pe drum. Nu era închis și, atunci când îl ating, ecranul se trezește la viață și îmi cere să mă loghez.

– Parola? strig spre baie.

– Flannery O'Connor, strigă, înainte să tragă apa și să deschidă robinetul.

Nu întreb nimic de spații, majuscule sau semne de punctuație. Alex este puritan. Scriu parola. Până să-mi dau seama, trag cu ochiul ca nesocotita. Îmi bubuie inima.

Apa se oprește. Ușa se deschide. Alex iese și, cu toate că ar fi mult mai bine să mă prefac că nu am văzut anunțul pus de Alex, nu știu ce mă apucă, dar este ceva ce vine dintr-o zonă a creierului care – cel puțin *din când în când* – filtrează lucruri pe care nu ar trebui să le spun.

– Candidezi ca profesor la Berkeley Carroll?

Nedumerirea din expresia lui se preschimbă repede într-una soră cu vinovăția.

– Ah, da.

– Adică în New York, zic.

– Așa indică site-ul, zice Alex.

– New York City, zic mai pe șleau.

– Stai, *ace*/New York? zice impasibil.

– Te muți la New York?

Știu că vorbesc tare, dar adrenalina mă face să simt că întreaga lume este căptușită și reduce toate sunetele la un bâzâit surd.

– Probabil că nu, răspunde. Abia am văzut anunțul.

– Dar ți-ar plăcea la nebunie, zic. Adică, gândește-te la librării.

Acum zâmbeste și amuzat, și trist. Se întoarce la pat și se lasă încet lângă mine.

– Nu știu, zice. Mă uitam și eu.

– Eu nu o să te deranjez, îi spun. Dacă de asta ți-e teamă, că o să te trezești cu mine la ușă de câte ori am o criză, îți promit că nu o voi face.

Ridică din sprâncene sceptic.

– Și dacă aflu că am o crampă musculară, o să intri prin efracție în apartamentul meu, cu gogoși și cu gel antiinflamator?

– Nu? răspund întrebător, cu un ton vinovat. Zâmbește mai larg, dar tot cu o urmă de tristețe. Ce-i?

Se uită în ochii mei o vreme, ca și cum am juca „Cine cedează primul“, după care suspină și își trece mâna peste față.

– Nu știu, spune. Mai am lucruri de lămurit. În Linfield. Înainte să iau o astfel de decizie.

– Casa? îmi dau eu cu presupusul.

– Asta-i doar o parte. Ador casa aia. Nu știu dacă am inima s-o vând.

– O poți închiria! îi sugerez, iar Alex îmi aruncă o uitătură. Mda. Ești mult prea stresat ca să fii proprietar.

– Vrei să zici că toți ceilalți sunt prea indolenți ca să fie chiriași.

– O poți închiria unuia dintre frați, zic. Sau o păstrezi și gata. Doar bunica ta era proprietară, nu? Ai datorii?

– Doar impozitele pe proprietate. Îmi ia laptopul și închide fereastra cu anunțul. Dar nu-i vorba doar de casă. Și nici de tata și de frații mei, adaugă atunci când vede că deschid gura. Adică, sigur mi-ar fi dor de nepoate și de nepoți. Dar mai sunt și alte lucruri care mă țin acolo. Sau ar putea fi, nu știu. Cam... aștept să văd ce se întâmplă.

– Ah... fac atunci când îmi pică fisa. Gen o... femeie.

Se uită din nou în ochii mei, provocându-mă într-o câțva să insist, dar nici nu clilesc, așa că el cedează.

– Nu trebuie să vorbim despre asta.

– Ah... Iar acum, toată această energie vibrantă și înflăcărată pare să înghețe și să mi se afunde în stomac. Despre Sarah este vorba. Vă împăcați, așadar.

Pleacă privirea și se freacă pe frunte.

- Nu știu.
- Ea vrea? Sau tu? întreb.
- Nu știu, repetă.
- Alex.

- Nu face asta. Ridică privirea. Nu mă osândi. E cumplit în lumea întâlnirilor amoroase, iar eu și Sarah avem o poveste lungă.

- Mda, una sordidă, zic. Există un motiv pentru care v-ați despărțit. De două ori.

- Și un motiv pentru care am fost împreună, ripostează. Nu toată lumea trece așa ușor peste trecut, ca tine.

- Ce vrei să spui? întreb vehement.

- Nimic, răspunde repede. Suntem diferiți și cu asta, basta!

- Știu că suntem diferiți, spun în apărarea mea. Și mai știu și că este cumplită lumea aia. Și eu sunt singură, Alex. Sunt membru de seamă în Grupul de Sprijin pentru Poze cu Nuduri Nesolicitate. Asta nu înseamnă că dau fuga la foștii mei.

- E altceva, insistă.

- În ce fel? mă răstesc.

- Pentru că tu nu vrei ce vreau eu, spune cu un ton ușor mai ridicat, poate cel mai ridicat de până acum și, cu toate că nu este furios, sigur este frustrat. Când mă îndepărtez de el, îl văd dezumflându-se stânjenit. Continuă încet și cu un ton controlat: Vreau tot ce au frații mei, zice. Vreau să mă căsătoresc și să am copii și nepoți, și să îmbătrânesc dracului alături de soția mea, și să trăim în casa noastră până începe să prindă mirosul nostru. Adică, vreau să aleg mobila aia nenorocită și culorile de zugrăvit și să fac toate lucrurile alea din Linfield care ție ți se par insuportabile, da? Asta vreau. Și nu vreau să aștept. Nu știi niciodată cât ai de trăit și nu vreau să mai las să treacă zece ani ca să aflu că am dracului cancer la penis și că mi se termină viața. Asta contează pentru mine.

Orice mai mocnește în el se stinge, dar eu încă tremur de nervi, durere și rușine și, cel mai mult, sunt furioasă pe mine că nu am înțeles ce se petrecea ori de câte ori apăra orașul natal sau schimba subiectul de la Sarah sau orice altceva.

– Alex, spun aproape în lacrimi. Scutur din cap, încercând să alung norii de furtună stârniți de emoții. Nu mi se par insuportabile. Nu cred că este ceva din toate astea insuportabil.

Ridică privirea greoi la mine și se uită brusc în altă parte. Atentă să nu-l lovesc, mă apropii și îl iau de mână, întrepătrunzându-ne degetele.

– Alex?

Se uită la mine.

– Îmi pare rău, murmură. Îmi pare rău, Poppy.

Clatin din cap.

– Ador casa lui Betty, îi spun. Și este minunat când mă gândesc că îți aparține și, oricât am urât școala, îmi place să mă gândesc că predai acolo și cât de norocoși sunt copiii aceia. Și îmi place că ești un frate și un fiu bun și... Mi se pune un nod în gât, motiv pentru care mă bâlbâi printre lacrimi. Și nu vreau să te însori cu Sarah, pentru că nu știe ce are. Nu s-ar fi despărțit de tine dacă ar fi știut. Și sincer, dincolo de asta, nu vreau să te însori cu ea pentru că nu m-a plăcut niciodată, iar dacă te căsătorești cu ea... Mă opresc înainte să încep să plâng în hohote. „Dacă te căsătorești cu ea, o să te pierd pentru totdeauna”, îmi spun în gând. Și apoi, „Probabil că indiferent cu cine te-ai căsători, te-aș pierde pentru totdeauna”. Știu că-i egoist din partea mea, dar nu-i numai asta. Chiar cred că poți găsi pe cineva mai potrivit. Sarah se va potrivi de minune cu altcineva, dar nu cu tine. Alex, nu-i place la karaoke.

Ultima parte o spun atât de jalnic și de gătit, că se uită la mine și face tot posibilul să-și mascheze zâmbetul care-i vine pe buze. Își retrage mâna și mă cuprinde cu brațul, lipindu-mă ușor de el, dar nu mă afund în el cum aș vrea, de teamă să nu-l doară.

Durerea asta, deși nefericită pentru el, se dovedește o bună frână, pentru că orice loc în care ne atingem parcă zbârnâie, de parcă nervii mei se luptă să-l atingă și mai mult. Mă pupă pe creștet și simt ca și cum mi-a spart un ou în cap, căci mă învăluie o senzație erotică, o căldură.

Alung orice vagă amintire a mai rămas despre ce a făcut gura lui în Croația.

– Nu sunt așa sigur că pot găsi pe cineva mai potrivit, îmi spune Alex, trezindu-mă din episodul demn de roșit. Cum deschid Tinderul, îmi arată degetul.

– Pe bune? Mă ridic în șezut. Ai cont de Tinder?

Își dă ochii peste cap.

– Da, Poppy. Bunicul are Tinder.

– Să văd.

Îmi se înroșesc urechile.

– Nu, mersi. Nu am chef de șicane brutale.

– Alex, te pot ajuta. Sunt femeie hetero. Știu cum sunt percepute profilurile bărbaților pe Tinder. Pot să-mi dau seama unde greșești.

– Greșesc pentru că încerc să găsesc o conexiune reală pe o aplicație de *dating*.

– Asta clar. Dar hai să vedem ce altceva.

Oftează.

– Fie. Scoate telefonul din buzunar și mi-l dă. Dar nu fi rea cu mine, Poppy. Sunt fragil în clipa asta.

După care face mutra cu pricina.

Tip de cafea infuzată la rece

CAPITOLUL 17

Acum șapte veri

New Orleans.

Alex este pasionat de arhitectură – clădirile acelea vechi într-o explozie de culori, cu balcoane din fier forjat și arborii seculari care faultează trotuarele, lungindu-și rădăcinile în toate direcțiile, sfărâmând cimentul ca pe o nimica toată. Arborii l-au precedat și tot ei vor dăinui.

Abia aștept să beau cocktailuri cu gheață și să intru în magazine de prost gust cu tematică supranaturală. Din fericire, sunt peste tot.

Sunt încântată că am găsit un studio mare, nu departe de Bourbon Street. Pardoselile sunt vopsite în negru și mobilierul este din lemn masiv, iar pe zidurile de cărămidă atârnă tablouri colorate cu cântăreți de jazz. Paturile arată ieftin, la fel și lenjeria, dar sunt matrimoniale și studioul este curat, iar aerul condiționat atât de puternic, încât trebuie să-l dăm mai încet ca să nu ne clănțâne dinții când intrăm după o zi petrecută în căldură.

Se pare că tot ce poți face în New Orleans este să te plimbi, să mănânci, să bei, să te uiți și să asculți. Practic, asta facem în orice excursie, dar aici lucrul ăsta este evidențiat de sutele de restaurante și baruri așezate unul lângă altul pe fiecare străduță în parte și de miile de oameni care se revarsă în oraș cu pahare înalte fosforescente și paie neasortate. La fiecare două străzi, mirosurile orașului se schimbă de la prăjit și delicios, la

puturos și stricat, umiditatea reținând duhoarea de canalizare și ridicând-o în stradă.

În comparație cu majoritatea orașelor americane, totul pare atât de vechi, încât îmi imaginez că adulmecăm reziduuri de la 1700, ceea ce, ca prin miracol, face totul mai suportabil.

– Am senzația că ne plimbăm în gura cuiva, zice Alex, nu doar o dată, despre umiditate și, din acel moment, ori de câte ori ne izbește miasma, mă gândesc la mâncare rămasă între dinți.

Chestia este totuși că nu persistă. Fie vine o briză care schimbă aerul, fie trecem pe lângă alt restaurant cu ușile deschise, fie cotim și nimerim pe o străduță frumoasă, unde, de la fiecare balcon, se revarsă flori violet.

Și apoi, sunt deja de cinci luni în New York, iar în ultimele două luni de vară nu-i ca și cum stația mea de metrou miroase a trandafiri. Am văzut trei oameni urinând pe treptele din interior și pe unul dintre *aceștia* l-am văzut repetând scena o săptămână mai târziu.

Îmi place la nebunie New Yorkul, dar, rătăcind prin New Orleans, mă întreb dacă aș fi fericită aici. Dacă aș putea fi mai fericită. Dacă m-ar vizita Alex mai des.

Până acum, a venit o singură dată la New York, la câteva săptămâni după ce a absolvit facultatea. Mi-a adus un portbagaj plin de lucruri de la părinți la apartamentul meu din Brooklyn, iar în ultima lui zi ne-am comparat calendarele și am stabilit când urma să ne revedem.

Evident, în Vacanța de vară. Poate (deși improbabil) de Ziua Recunoștinței. De Crăciun, dacă am liber de la restaurantul la care lucrez, dar toată lumea vrea să aibă liber de Crăciun, așa că, în schimb, am sugerat Revelionul și am căzut de acord să stabilim mai târziu cum facem.

În excursia asta, nu am apucat să discutăm subiectul. Nu vreau să mă gândesc că o să-mi lipsească Alex când sunt cu el. Pare pierdere de timp.

– Cel puțin, a glumit, ne rămâne oricând Vacanța de vară.

A trebuit să hotărăsc că este în sine un lucru încurajator.

Cutreierăm de dimineața până seara târziu. Pe Bourbon Street, Frenchmen, Canal și Esplanade (Alex este deosebit de amoretat de casele vechi și impunătoare de pe această stradă, cu straturi de flori peste tot și palmieri albiți de soare, care se înalță printre stejarii vâjnoși).

Mâncăm *beignets*⁴⁵ pufoase cu zahăr pudră la o cafenea în aer liber și petrecem ore în șir răscolind printre fleacurile care se vând în față la French Market (brelocuri cu cap de aligator și inele de argint încrustate cu piatra lunii), pâinea proaspăt coaptă, produsele locale refrigerate și tartele cu kiwi, căpșuni, cireșe îmbibate în *bourbon* și praline (în toate felurile imaginabile) fiind la vânzare în chioșcurile din interior.

Bem cocktailuri Sazerac, Hurricane și Daquiri peste tot unde mergem, pentru că „Este important să avem o temă”, cum zice Alex teatral când dau să comand un gin tonic, iar de-aici, avem atât mantra noastră, cât și alter ego-urile să ne ajungă o săptămână.

Hotărâm amândoi că Gladys și Keith Vivant sunt un mare cuplu pe Broadway. Adevărați artiști, până în măduva oaselor și, după cum spun tatuajele lor identice, *Lumea-ntreagă e o scenă!*

Încep zilnic cu aceleași exerciții de actorie, se țin de un text câte o săptămână întreagă, lăsându-l să le dirijeze fiecare interacțiune ca să poată intra mai bine în pielea Personajului.

Iar tema, este desigur vitală. Sau, ai putea spune, este importantă.

– Tema este importantă! strigăm cu orice ocazie, bătând din picior atunci când vrem să facă celălalt ceva de care nu este încântat.

Sunt multe magazine de vechituri care par să nu fi fost curățate vreodată, iar Alex nu este încântat să

probeze pantalonii din piele întoarsă pe care îi aleg într-unul dintre ele, la fel cum eu nu sunt încântată când vrea să petrecem șase ore într-un muzeu de artă.

– Tema este importantă! strig atunci când refuză să intre într-un bar în care cântă o trupă doar – nu glumesc – la saxofon în toiul zilei.

– Tema este importantă! strigă atunci când spun că nu vreau să cumpărăm tricouri pe care scrie *Drunk Bitch 1* și *Drunk Bitch 2^{le}*, cum sunt toate cele cu 1 și 2 care se vând în parcuri tematice și ieșim din magazin cu tricourile peste hainele cu care suntem deja îmbrăcați.

– Îmi place când ești ciudat, îi spun.

Mijește ochii amețit la mine în timp ce mergem.

– Din pricina ta sunt ciudat. Nu mă port așa cu nimeni.

– Din pricina ta sunt și eu ciudată. Ne facem tatuaje identice cu „Lumea-ntreagă e o scenă”? adaug.

– Gladys și Keith și-ar face, spune Alex, gâlgâind din sticla de apă.

Apoi mi-o pasează și dau pe gât jumătate din ea.

– Deci da?

– Te rog, nu mă pune s-o fac, zice.

– Dar Alex, strig. Tema este...

Îmi bagă sticla la loc în gură.

– Odată ce te trezești, îți jur că nu o să ți se mai pară amuzant.

– Întotdeauna o să consider că toate glumele pe care le fac sunt hilare, dar înțeleg ce spui.

Profităm de fiecare *happy-hour* cu rezultate diferite. Uneori, băuturile sunt slabe și proaste, alteori tari și bune, de multe ori tari și proaste. Mergem la barul unui hotel în vârful unui carusel și ne cumpărăm câte un cocktail de cincisprezece dolari. Mergem la așa-zisul al doilea cel mai vechi bar care funcționează dintotdeauna în Louisiana. Este o fierărie veche, cu podele lipicioase, ca arată ca un muzeu.

Eu și Alex bem lent din același pahar cât așteptăm să ne vină rândul. Nu spargem recordul, dar ajungem pe

tabela de marcaj.

În cea de-a cincea seară, ajungem într-un bar de karaoke tipic unui colegiu, cu o scenă extravagantă și spectacol de lasere. După două shoturi de Fireball, Alex este de acord să cântăm pe scenă piesa lui Sonny și Cher, „I Got You Babe“, în rolul cuplului Vivant.

La jumătatea cântecului, ne certăm la microfon din pricina faptului că *știu* că se culcă cu Shelly de la machiaj.

– Nu îți ia o oră să îți pui blestemata aia de barbă falsă, Keith! strig la el.

Aplauzele de la sfârșit sunt slabe și neplăcute. Mai bem un shot și mergem într-un loc recomandat de Guillermo, unde servesc cocktail cu cafea și gheață.

Jumătate dintre locurile în care ne-am dus erau recomandate de Guillermo și mi-au plăcut toate, mai ales gaura în perete cu sendvișuri Po'Boy. Ai niște avantaje când iubitul tău este bucătar.

Când i-am spus unde mă duc cu Alex, a scos o bucată de hârtie și a început să noteze tot ce își aducea aminte din ultima lui excursie, cu tot cu prețuri și ce să comandăm. A notat toate locurile bune de mâncat, dar nu aveau cum să le bifăm pe toate.

Pe Guillermo l-am cunoscut la câteva luni după ce m-am mutat la New York. Noua (și prima) mea prietenă la New York, Rachel, a fost invitată să mănânce la noul lui restaurant, ca în schimb să pună câteva poze cu el pe rețelele sociale. Se ocupă destul de mult cu asta și, cum suntem colege de internet, facem genul ăsta de lucruri împreună.

– E mai puțin stânjenitor, insistă ea. Plus că ne facem reclamă una alteia.

De câte ori pune o poză cu mine, îmi urcă numărul sabonaților cu sutele. De vreo șase luni, aveam treizeci și șase de mii, după care au urcat vertiginos până la cincizeci și cinci de mii prin simpla asociere cu Marca Ei.

Așa că m-am dus cu ea la acest restaurant și, după ce am mâncat, a venit bucătarul să vorbim și era superb și dulce, cu ochi căprui blajini, păr negru dat pe spate. Râdea blând și modest și, până la înserat, mi-a scris un mesaj pe Instagram, înainte să apuc să pun pozele pe care le făcusem pentru contul meu.

M-a găsit prin intermediul lui Rachel și mi-a plăcut că mi-a spus asta direct, fără nici o jenă. Lucrează aproape în fiecare seară, așa că la prima noastră întâlnire am fost la micul dejun și m-a sărutat când a venit să mă ia în loc să aștepte până mă lăsa pe urmă acasă.

La început, și eu, și el ne vedeam cu alți oameni, dar după câteva săptămâni, am decis că nu vrem să mai fim și cu alții. A râs când mi-a zis, am râs și eu, doar pentru că mă obișnuisem să râd încurajator când eram cu el.

Este altfel decât cu Julian, deloc omniprezent și imprevizibil. Ne vedem de două-trei ori pe săptămână și îmi place că îmi rămâne timp și pentru alte lucruri.

Orele la sală cu Rachel și plimbările lungi în Central Park cu o înghețată care se topește în mână, vernisaje și seri speciale de film în baruri din cartier. Oamenii din New York sunt mai prietenoși decât mă avertizase restul lumii. Când îi spun asta lui Rachel, zice:

– Ceii mai mulți nu sunt bădărani. Sunt doar ocupați.

Dar, când îi spun asta lui Guillermo, îmi ia fața în mână blajin și spune:

– Ce dulce ești! Sper să nu te schimbi din pricina orașului.

Mă emoționează, dar mă și îngrijorează. Ca și cum ceea ce îi place lui Gui la mine nu este o trăsătură de bază, ci una maleabilă, ceva care se poate schimba în câțiva ani în contextul potrivit.

În timp ce rătăcim pe străzile din New Orleans, mă gândesc de mai mult ori să-i spun lui Alex ce a zis Guillermo, dar de fiecare dată mă abțin. Vreau ca Alex să-l placă pe Guillermo și mă tem că ar fi jignit în numele meu.

Așa că îi spun alte lucruri. Cât de calm este Guillermo, că râde una-două, că este pasionat de meseria lui și de mâncare în general.

– O să-l placi, spun și chiar cred asta.

– Nu mă îndoiesc, insistă Alex. Dacă îți place ție, o să-mi placă și mie.

– Foarte bine.

Și pe urmă îmi povestește de Sarah, dragostea lui neîmpărtășită din facultate. A dat peste ea când își vizita niște prieteni la Chicago cu câteva săptămâni în urmă. S-au întâlnit la un pahar.

– Și?

– Și nimic, zice. Stă în Chicago.

– Nu e Marte. Nici măcar nu-i așa departe de Indiana University.

– Mi-a mai dat câte un mesaj, recunoaște.

– Evident. Ești o partidă bună.

Zâmbește sfios și adorabil.

– Nu știu, zice. Poate data viitoare când ajung în oraș, ne vedem din nou.

– Așa ar trebui, insist.

Sunt fericită cu Guillermo, iar Alex merită să fie și el fericit. Orice tensiune din procentul infim – acel „cum ar fi dacă” – pare să fi trecut.

În vreme ce șederea în Cartierul Francez părase ideală atunci când am rezervat Airbnb-ul, se dovedește că noaptea este foarte mult zgomot. Muzica se aude până la trei-patru dimineața și începe surprinzător de devreme în zori. Ne trezim urcând pe acoperiș la piscina de la Ace Hotel, gratuită în timpul săptămânii, ca să dormim pe două șezlonguri la soare.

Cred că este cel mai bun somn săptămâna asta, așa că până facem turul cimitirului în ultima zi a excursiei, sunt amețită de oboseală. Și eu, și Alex ne așteptam la povești cu fantome care bântuie. În schimb, primim informații despre faptul că Biserica Catolică îngrijește anumite morminte – pentru care, cu generații în urmă,

unii au plătit să fie „veșnic îngrijite” – și pe altele le lasă de izbeliște.

Este cât se poate de plictisitor, ne coacem la soare, mă doare spatele de la umblat în sandale toată săptămâna, sunt extenuată de nesomn, iar la jumătatea turului, când Alex își dă seama cât de nefericită sunt, începe să ridice mâna de câte ori ne oprim la alt mormânt să ascultăm alte aberații și întreabă:

– Și mormântul *ăsta* este bântuit?

La început, ghidul ignoră întrebarea râzând, dar este din ce în ce mai puțin amuzat pe măsură ce apare alta. În cele din urmă, Alex întreabă despre o mare piramidă albă din marmură, care nu se potrivește cu restul mormintelor dreptunghiulare în stil franțuzesc și spaniol, iar ghidul pufnește:

– Eu sper că nu! Este al lui Nicholas Cage!

Eu și Alex ne prăbușim de râs. Se pare că nu glumește. Asta trebuia să fie marea revelație, probabil dezvăluită cu o glumă căutată și i-am stricat jocul.

– Scuze, zice Alex și îi dă bacșiș când plecăm.

Eu sunt cea care lucrează într-un bar, dar el este cel care are mereu bani gheață la el.

– Ești stripper în secret? îl întreb. De-asta ai mereu bani la tine?

– Dansator exotic, răspunde.

– Ești dansator exotic?

– Nu, dar e bine să ai mereu bani gheață la tine.

Apune soarele și suntem epuizați, dar este ultima seară și decidem să ne spălăm și să o luăm din loc. În timp ce stau pe jos în fața oglinzii mari și mă machiez, mă uit pe lista lui Guillermo și strig la Alex.

– Meh, face la fiecare din ele. După câteva, vine în spatele meu și se uită prin oglindă în ochii mei. Nu putem merge aiurea?

– Mi-ar plăcea, recunosc.

Ajungem în câteva locuri dubioase înainte să sfârșim la Dungeon, un băruleț, obscur, goth, la capătul unei alei mici. Aflăm că este interzisă orice formă de

fotografiere, înainte să ne lase bodyguardul să intrăm în antreul cu lumină roșie. Este atât de aglomerat, că trebuie să mă țin de cotul lui Alex în timp ce urcăm. De pereți atârnă schelete de plastic, iar un sicriu cu căptușeală din satin roșu stă în picioare pregătit pentru o ședință foto pe care nu ai voie să o faci.

În ciuda mantrei noastre pentru această vacanță și a cumpărăturilor personale gratuite pe care le-am făcut pentru el, Alex continuă să deteste petrecerile, evenimentele și aparent și barurile tematice.

- E oribil locul ăsta, zice. Ție îți place, așa-i?

Încuviințez și rânjește. Trebuie să stăm unul lângă altul, astfel că trebuie să-mi dau capul pe spate ca să-l văd. Îmi dă părul din ochi și îmi pune mâna pe ceafă, parcă să mă țină să nu cad.

- Îmi pare rău că sunt așa înalt, zice, acoperind muzica metal care duduie în bar.

- Îmi pare rău că sunt așa scundă, spun eu.

- Îmi place că ești scundă, zice. Nu-ți cere scuze că ești scundă.

Mă sprijin de el, ca o îmbrățișare fără brațe.

- Hei, spun.

- Hei, ce?

- Putem să mergem în barul ăla country-western pe lângă care am trecut?

Sunt sigură că nu vrea. Sunt sigură că toate astea i se par umiltoare, dar ce spune este:

- Trebuie. Tema este importantă, Poppy.

Așa că mergem acolo și este complet opusul barului Dungeon, mare și deschis, cu șei în loc de scaune și Kenny Chesney care răsună în boxe doar pentru noi.

Alex este mâhnit la ideea de a sta pe o șa, dar eu mă cocoț și încerc să fac mutra de cuțu trist la el.

- Ce-i? Ești OK? mă întreabă.

- Sunt doar vrednică de milă, zic. Ca să îmi faci plăcerea și să mă faci cea mai fericită femeie din Louisiana și să stai pe șa.

– Nu-mi dau seama dacă ești prea ușor sau prea greu de mulțumit, zice și încalecă cu un picior, ridicându-se pe șa lângă mine. Scuze, îi spune barmanului voinic cu vestă neagră de piele. Dați-mi ceva să uit că mi se întâmplă asta.

Încă lustruind un pahar, acesta se întoarce și se uită urât la el.

– Nu citesc gânduri, puștiule. Ce vrei?

Alex roșește. Își drege glasul.

– O bere. Orice aveți.

– Două, adaug. Două cu alcool, vă rog.

În timp ce barmanul se întoarce să ne dea băuturile, mă aplec spre Alex și aproape cad din șa. Mă prinde și mă ține, în timp ce șoptesc:

– *Se asortează perfect cu tema!*

Este abia unsprezece și jumătate când plecăm, dar sunt varză și mai neînsetată ca oricând. Așa că mergem pe mijlocul străzii laolaltă cu restul petrecăreților: familii cu tricouri identice, mirese în rochii albe cu banderole de mătase roz de BURLĂCIȚE și tocuri cât casa, bărbați între două vârste piliți, care se dau la BURLĂCIȚE, îndesându-le bancnote sub bretelele rochiilor când trec pe lângă ei.

La etaj, oamenii ocupă balcoanele barurilor și ale restaurantelor fluturând șiraguri de mărgele violet, aurii și verzi, iar când fluieră unul admirativ și scutură câteva coliere la mine, ridic brațele să le prind. El clatină din cap și îmi sugerează prin mimă să-mi ridic tricoul.

– Îl urăsc, îi spun lui Alex.

– Și eu, spune Alex.

– Dar, trebuie să recunosc, el *este* în temă.

Alex râde și mergem mai departe, fără nici o destinație în minte. Treptat, traficul pietonal se rărește pe măsură ce ne apropiem de o fanfară (fără saxofon și alte suflători) care s-a instalat în mijlocul străzii trâmbițând și bătând la tobe. Ne oprim să ne uităm și câteva perechi încep să danseze. Răsturnarea de situație

a secolului este că Alex îmi întinde mâna, iar când i-o întind, mă învârt leneș și mă trage lângă el, cu o mână pe spate, cealaltă ținând-o pe a mea. Mă leagănă înainte și înapoi și chicotim adormiți. Nu dansăm pe ritm, dar nu contează. Suntem doar noi.

Poate că asta este motivul pentru care nu are o problemă cu afecțiunea în public. Poate, ca și mine, când suntem împreună, simte că nu mai este nimeni de față, că restul sunt fantome pe care ni le imaginăm ca decor.

Și dacă Jason Stanley și orice alt tartor din trecutul meu ar fi aici, făcând mișto de mine la megafon, nu cred că aș întrerupe dansul stângaci cu Alex pe stradă. Mă răsuțește și mă aduce înapoi, încearcă să mă lase pe spate și aproape mă scapă. Atunci țip și râd atât de tare că grohăi când mă prinde și mă ridică din nou, legănându-mă în continuare.

Când se termină cântecul, ne desprindem și ne alăturăm mulțimii care aplaudă. Alex se ghemuiește o clipă și, când se ridică, îmi întinde un șirag de mărgеле mov ciobite de Mardi Gras.

– Erau pe jos, spun.

– Nu le vrei?

– Ba da, zic. Dar erau pe jos.

– Da.

– Unde este murdar, insist. Și plin de alcool. Posibil vomă.

Se strâmbă și coboară lent mâna în care ține mărgелеle. Îl apuc de încheietură, oprindu-l.

– Mulțumesc. Mulțumesc că ai atins aceste mărgеле murdare pentru mine, Alex. Le ador.

Își dă ochii peste cap, zâmbește, pleacă capul și îmi pune mărgелеle la gât. Când ridic ochii la el, mă privește radios și îmi spun „În clipa asta, te iubesc mai mult ca oricând”. Cum de se tot întâmplă asta când sunt cu el?

– Putem face o poză împreună? întreb.

Dar în sinea mea mă gândesc că „Aș vrea să păstrez clipa asta într-o sticlută și s-o port ca un parfum”. Să fie

mereu cu mine. Oriunde merg, ar fi și el și aș putea fi oricând eu însămi.

Scoate telefonul și ne lipim unul de altul ca să fac poza. Când ne uităm la ea, scoate un sunet găuit de mirare. Probabil ca să nu pară atât de adormit, a făcut ochii mari în ultima clipă.

– Zici că ai văzut ceva sinistru tocmai când s-a declanșat blițul, zic.

Vrea să-mi ia telefonul din mână, dar mă întorc cu spatele și fug ca să nu ajungă la el și să-mi trimit și mie poza. Vine după mine, străduindu-se să nu zâmbească, iar când i-l dau înapoi, zic:

– Așa, acum că am și eu poza, o poți șterge.

– Nu aș șterge-o niciodată, spune Alex. Doar că o să mă uit la ea când sunt singur, încuiat în casă, ca să nu-mi vadă nimeni mutra din poza asta.

– O s-o văd eu, spun.

– Asta nu se pune.

– Știu.

Îmi place la nebunie că nu se pune. Că sunt cea care are voie să-l vadă pe Alex așa cum este. Cea care îl face să se poarte ciudat.

Când ne întoarcem la apartament, îl întreb când o să mă lase să citesc nuvelele pe care le scrie. Zice că nu poate – dacă nu-mi plac, s-ar simți penibil.

– Faci un super masterat, spun. E limpede că te pricepi. În cazul în care nu îmi par bune, este evident că nu mă pricep.

Zice că dacă eu nu consider că sunt bune, universitatea nu se pricepe.

– Te rog.

– Bine, zice și scoate laptopul. Stai numai până intru la duș, bine? Nu vreau să te văd citindu-le.

– Bine, spun. Aș putea să citesc un roman, dacă ai, având în vedere că am timp cât face Alex Nilsen duș.

Aruncă o pernă în mine și intră în baie.

Nuvela este scurtă. Nouă pagini, despre un băiat care s-a născut cu aripi. Toată viața, i se spune că ar trebui să

zboare. Lui îi este frică. Iar atunci când o face în sfârșit, sare de pe acoperișul unei clădiri cu etaj și cade. Își rupe picioarele și își frânge aripile. Nu le recuperează. Când se face bine, osul se vindecă strâmb. Până la urmă, nu-i mai spune nimeni că menirea lui era să zboare. Până la urmă, este fericit.

Când iese Alex din baie, mă găsește plângând. Mă întreabă ce s-a întâmplat.

– Nu știu, răspund. Are tâlc.

Crede că fac o glumă și chicotește, dar, de data asta, nu avea legătură cu ursul de douăzeci și una de mii de dolari pe care încerca să ni-l vândă fata de la galerie. Mă gândeam la ce zicea Julian despre artă. Că fie simți ceva, fie nu simți nimic. Când am citit nuvela lui, am început să plâng și nu pot explica de ce, nici măcar lui Alex.

Când eram mică, intram în panică gândindu-mă că nu voi fi niciodată altcineva. Nu puteam fi mama sau tata și toată viața urma să umblu într-un corp care nu mă lăsa să cunosc pe nimeni altcineva. Din pricina asta, mă simțeam singură, nefericită, aproape deznădăjduită. Când le-am mărturisit părinților, mă așteptam să cunoscă senzația despre care vorbeam, dar nu a fost așa.

– Scumpo, asta nu înseamnă că nu-i bine să simți așa! a insistat mama.

– Cine ai vrea să fii? a întrebat tata direct, cu fascinația tipică.

Teama s-a estompat, dar senzația nu a dispărut. Din când în când, o scot la iveală și îi dau ghes. Mă întreb cum să nu mă mai simt singură când nu o să mă cunoscă nimeni întru totul. Când nu o să pot în veci să trag cu ochiul în mintea altcuiva și să văd totul.

Iar acum plâng, pentru că această poveste mă face să simt pentru prima oară că mă aflu în corpul altcuiva. Ca și cum mă aflu cu Alex într-o bulă care se mărește și ne face să fim două picături de culoare aparte, care se îmbină și dansează una cu alta într-o lampă cu lavă, nestânjenite.

Plâng, pentru că sunt ușurată. Pentru că nu o să mă mai simt niciodată atât de singură ca în nopțile acelea lungi din copilărie. Atât timp cât îl am pe el, nu voi mai fi niciodată singură.

Gogoși pătrate prăjite
Târâtură beată

CAPITOLUL 18

Vara asta

– Alex! strig la vederea profilului de Tinder. Nu!

– Ce-i? Ce-i? Doar n-ai citit deja tot!

– Ăăă, în primul rând, nu crezi că asta este o problemă? întreb, vânturând telefonul lui în față. Te prezinți ca într-un CV. Habar n-aveam că poți scrie atât de mult într-un profil pe Tinder! Nu există o limită de cuvinte? Doar nu citește nimeni toată chestia asta.

– Cine este interesat citește, zice, luându-mi telefonul din mână.

– Poate dacă le interesează să îți preleve organele, ajung până la capăt doar ca să se asigure că nu menționezi grupa de sânge – ai făcut-o??

– Nu, răspunde, cu un ton jignit, înainte să adauge: Doar greutatea, înălțimea, IMC¹⁷ și CNP-ul. Măcar am scris bine ce am scris?

– O, n-am ajuns încă acolo. Îi iau din nou telefonul din mână, inclin ecranul spre el și măresc poza de profil. Mai întâi trebuie să discutăm despre asta.

Se încruntă.

– Îmi place poza asta.

– Alex... spun calm. Sunt patru oameni în ea.

– Și?

– Și asta este prima și cea mai mare problemă.

– Că am *prieteni*? Am zis că ajută.

– Bietul de tine, o scumpete nevinovată, picată acum din cer, gânguresc.

– Femeile nu vor să cunoască bărbați care au prieteni? întreabă sec, uluit.

– Ba bineînțeles că da, spun. Doar că nu vor să joace la ruletă. De unde să știe care dintre ei ești tu? Tipul din stânga cred că are optzeci de ani.

– Proful de biologie, zice el. Se încruntă și mai tare. Nu prea fac poze singur.

– Mie mi-ai trimis *selfie*-urile cu cuțu trist, subliniez.

– Aia-i altceva, spune. Erau pentru tine... Crezi că ar trebui să folosesc una din ele?

– O, Doamne, nu! Dar ai putea face o poză fără mutra aia sau să selectezi doar fața ta din poza cu tine și cu trei profi de biologie în vârstă.

– Mă strâmb în poza aia, zice. Tot timpul mă strâmb în poze.

Râd, dar mă învăluie o senzație de afecțiune.

– Ai figură de film, nu de fotografie, spun.

– Adică?

– Adică ești extrem de chipeș în realitate, când ți se schimbă expresia firesc, dar atunci când surprinzi o milisecundă, da, uneori ai o mutră stranie.

– Deci practic ar trebui să șterg contul de Tinder și să îmi arunc telefonul în mare.

– Stai! Sar din pat și îmi iau telefonul de pe blat unde îl lăsase, după care mă urc la loc lângă Alex, cu picioarele sub mine. Știu pe care ar trebui s-o folosești.

Se uită sceptic la mine în timp ce răscolesc prin poze. Caut una din Toscana, ultima excursie înainte de Croația. Stăteam pe o terasă și luam o cină târziu, iar el a dispărut pe nesimțite. M-am prins că se dusesse la baie, dar când am intrat să iau desertul, era în bucătărie, mușcându-și buza și citind un e-mail pe telefon.

Părea îngrijorat și nu m-a observat până nu i-am atins brațul și i-am pronunțat numele. Când a ridicat ochii, îi picase fața.

– Ce-i? am întrebat, iar primul lucru care mi-a venit în minte a fost bunica Betty!

Era bătrână. De fapt, de când o știam era bătrână, dar ultima oară când merseserăm la ea împreună, abia se

ridicase din fotoliul în care tricota. Până atunci, fusese o *forfotitoare*. Forfotea în bucătărie să ne facă limonadă. Forfotea la canapea să înfoaie pernele înainte să ne așezăm.

Numai că gândul nu a apucat să se așeze, căci am zărit surâsul delicat și reprimat al lui Alex.

– Tin House, a spus. Îmi publică una dintre povestiri.

Imediat ce a spus-o, a râs mirat și i-am sărit de gât, l-am lăsat să mă ridice și să mă strângă în brațe. L-am pupat pe obraz fără să mă gândesc și, în cazul în care i s-a părut și mai puțin firesc decât mie, nu s-a văzut. M-a învățit, m-a lăsat jos rânjind și a început să se holbeze din nou la telefon. Uitase să-și mascheze emoțiile. Le-a dat frâu liber. Am scos telefonul din buzunar, am deschis camera și l-am strigat. Când a ridicat ochii, am surprins poza mea preferată cu Alex Nilsen.

Fericire nefiltrată. Alex cel Gol-Goluț.

– Poftim, spun și îi arăt poza. El, în Toscana, în bucătăria cu lumină caldă, cu părul în sus ca de obicei, cu telefonul în mână și cu ochii la mine, zâmbind cu gura întredeschisă. Pe asta ar trebui să o folosești.

Se întoarce cu privirea de la telefon la mine, cu fața aproape de a mea, ca de obicei mai sus, gura moale, cu o urmă de zâmbet.

– Uitasem de asta, zice.

– Este preferata mea. O vreme, nu se clintește nici unul. Rămânem așa, aproape, tăcuți. Ți-o trimit, spun cu un ton fragil și îmi iau ochii de la el, ca să-i trimit poza.

Mesajul ajunge cu un bâzâit în poală la el, unde am aruncat telefonul. Îl ia și își drege glasul, un tic.

– Mersi.

– Așa, spun. Profilul.

– O scoatem la imprimantă și o corectăm cu roșu? glumește.

– Nici vorbă, dom'le. Moare planeta. Nu irosim atâta hârtie.

- Ha, ha, ha, face. Încercam să fiu meticulos.
- Meticulos ca Dostoievski.
- O zici de parcă ar fi de rău.
- Sst. Citesc.

Cunoscându-l deja pe Alex, prezentarea chiar mi se pare fermecătoare. Mai mult pentru că vorbește latura lui adorabilă de bunicuț, dar, dacă nu l-aș cunoaște și mi-ar citi un prieten această prezentare, aș crede că omul este criminal în serie.

Nedrept? Probabil. Asta nu schimbă lucrurile însă. Menționează ce școală a făcut, când a absolvit, vorbește în amănunt despre ce a studiat, ultimele două posturi, punctele forte la acele posturi, faptul că speră să se căsătorească și să aibă copii și că este „apropiat de cei trei frați, soțiile și copiii lor” și că „îi place să predea literatură liceenilor talentați”.

Probabil am făcut o grimasă, pentru că oftează și zice:

- Așa rău e?
- Nu...?
- Este o întrebare?

- Nu! exclam. Adică nu, nu-i rău. E drăgălaș, dar, Alex, ce o să vorbești la întâlnire cu o fată care a citit deja toate astea?

Ridică din umeri.

- Nu știu. Probabil i-aș pune întrebări despre ea.
- Sună a interviu, spun. Adică da, este minunat și se întâmplă foarte rar ca persoana cu care te întâlnești pe Tinder să îți pună chiar și o singură întrebare despre tine, dar nu poți să nu vorbești deloc despre tine.

Își masează fruntea.

- Aoleu, chiar nu-mi place deloc asta. De ce este așa greu să cunoști oameni în viața reală?

- Ar fi mai ușor... în alt oraș, spun cu înțelese.

Se uită întrebător la mine și își dă ochii peste cap, dar zâmbește.

- Bine, tu ce ai scrie dacă ai fi tip și ai vrea să te expui?
- Eu sunt altfel, spun. Chestia asta m-ar prinde în mreje.

Râde.

– Nu fi rea.

– Nu sunt. Pari un robot sexy care crește copii. Ca menajera din *The Jetsons*, dar cu pătrățele.

– Poppyyy, râde gemând, punându-și antebrațul peste față.

– Bine, bine. Mă ocup.

Îi iau din nou telefonul și șterg ce a scris, reținând detaliile în caz că vrea să pună același text. Mă gândesc un minut, scriu și îi dau telefonul.

Se uită îndelung la ecran și citește apoi cu voce tare:

– Sunt angajat cu normă întreagă și am pat adevărat. Nu am afișe cu filmele lui Tarantino acasă și răspund la mesaje în cel mult două ore. Și nu suport saxofonul?

– Am pus semnul întrebării? întreb, aplecându-mă peste umărul lui să văd. Trebuia să fie punct.

– Este punct. Doar că nu eram sigur că vorbești serios.

– Evident că vorbesc serios.

– Am pat adevărat? face din nou.

– Demonstrează că ești serios și că ai umor.

– Demonstrează că *tu* ai umor, zice Alex.

– Dar și tu ai umor, insist. Analizezi prea mult toate astea.

– Chiar crezi că femeile vor să mă cunoască pe seama unei poze și a faptului că am pat adevărat?

– Of, Alex. Parcă ziceai că știi ce sumbră este lumea.

– Tot ce zic este că am tot timpul mutra asta, o slujbă și un pat și nici una dintre toate astea nu m-a ajutat până acum prea mult.

– Mda, pentru că intimidezi, spun, salvând prezentarea și trecând la conturile femeilor.

– Da, asta era, zice Alex, și ridic privirea la el.

– Da, Alex. *Asta* era.

– Cum adică?

– O mai știi pe Clarissa? Colega mea de cameră la cămin în Chicago?

– Hipiota de bani gata? întreabă.

– Dar pe Isabel, colega din anul doi? Sau prietena mea Jaclyn de la comunicare?

– Da, Poppy, îmi amintesc de toate prietenele tale. Nu au trecut douăzeci de ani.

– Știi ce au toate trei în comun? Au fost îndrăgostite de tine. Toate.

Roșește.

– Mănânci rahat cu polonicul.

– Ba nu, deloc. Clarissa și Isabel încercau în permanență să flirteze cu tine, iar „talentul la comunicare” al lui Jaclyn eșua ori de câte ori erai tu în cameră.

– Păi, și de unde era să știu? întreabă.

– Limbajul trupului, contact vizual prelungit, orice scuză să te atingă, aluzii sexuale pe față, se ofereau să te ajute cu eseurile.

– Asta făceam mereu pe e-mail, zice Alex, ca și cum a găsit o hibă în logica mea.

– Alex, spun calm. A cui a fost ideea *aia*?

Privirea victorioasă i se evaporă de pe chip.

– Stai. Pe bune?

– Pe bune, zic. Și, știind asta, ce-ar fi să încerci acum, cu noua poză și cu noul profil?

Pare șocat.

– Nu mă duc la întâlnire în vacanță, Poppy.

– Păi, evident că nu! exclam. Dar poți măcar să vezi cum merge. Și apoi, vreau să văd ce fete alegi tu.

– Măicuțe, zice, și colaboratoare umanitare.

– Uau, ce bun ești, spun, icnind cu tonul lui Marilyn Monroe. Dă-mi voie să-mi arăt recunoștința cu...

– Bine, bine, zice. Nu face criză de astm. Îți arăt, dar fli bună cu mine, Poppy.

Îl lovesc ușor cu umărul.

– Întotdeauna.

– Niciodată, mă contrazice.

Mă încrunt.

– Te rog să-mi atragi atenția dacă te fac vreodată să te simți prost.

– Nu-i cazul. Stăm bine.

– Știu că glumesc mai aspru uneori, dar nu vreau să te rănesc. Niciodată.

Nu zâmbește, ci mă privește din nou fix, ca și cum se gândește bine la ce am spus.

– Știu asta.

– Bine atunci. Dau din cap și mă uit la telefonul lui. Ooo, asta îți place?

Fata din fotografie este bronzată și drăguță, cu un genunchi îndoit și trimițând un pupic fotografului.

– Fără pupici, zice și glisează stânga.

– Ai și tu dreptate.

În locul ei apare o fată cu piercing la buză și dermatograf negru. Se prezintă astfel: „Metal pe viață!”

– Cam mult metal, zice Alex, glisând stânga.

Urmează o fată cu pălărie verde de spiriduș, bustieră verde, zâmbind cu o cutie verde de bere în mână. Are sâni mari și zâmbește cu toți dinții.

– Mișto irlandeza, glumesc.

Alex glisează fără o vorbă.

– Hei, ce nu ți-a plăcut la ea? întreb. Era superbă.

– Nu-i genul meu, răspunde.

– Mbineeee. Mai departe.

Respinge o fată care face escaladă, o ospătăriță la Hooters, o pictoriță și o dansatoare de hip-hop cu un trup ce rivalizează cu al lui Alex.

– Alex, încep să cred că problema nu stă în profil, ci la posesor.

– Dar nu sunt genul meu, zice. Și sigur nu sunt eu genul lor.

– De unde știi?

– Uite, zice. Fii atentă! E drăguță.

– Vaaaai, cred că glumești!

– Ce? Nu ți se pare drăguță?

Blonda îmi zâmbește din spatele unui birou de mahon lustruit. Are părul prins în coadă de cal și poartă un sacou bleumarin. Potrivit prezentării, face design grafic, yoga, îi plac soarele și brișele.

– Alex. E Sarah.

Se dă în spate.

– Fata asta nu seamănă deloc cu Sarah.

Pufnesc.

– Nu am zis că seamănă cu Sarah – deși seamănă –, ci că *este* Sarah.

– Sarah este profesoară, nu graficiană, spune Alex. Este mai înaltă decât fata asta și mai brunetă, iar desertul ei preferat este cheesecake, nu brișele.

– Se îmbracă identic. Zâmbesc identic. De ce vor toți bărbații fete care par sculptate în săpun?

– *Cum adică?*

– Adică nu te interesează deloc fetele astea mișto, sexy și când vezi una cu pretenții de educatoare, e prima care îți atrage atenția. Este pur și simplu... tipic.

– Nu este educatoare, zice. Ce ai cu fata asta?

– Nimic! exclam, dar sună fals, chiar și mie. Par enervată. Deschid gura, sperând să redresez reacția, dar nu izbutesc. Nu-i vorba de ea. Ci de... tipi. Aveți toți impresia că vă doriți o dansatoare de hip-hop sexy, independentă, iar când vă apare în fața ochilor, când este reală, nu-i faceți față, nu vă interesează și o alegeți de fiecare dată pe educatoarea simpatică în helancă.

– Ce o ții una și bună cu educatoarea? strigă Alex.

– Pentru că o întruchipează pe Sarah, izbucnesc.

– Nu vreau să fiu cu Sarah, da? Iar Sarah predă la clasa a noua, nu la grădiniță. În plus, adaugă clocotind, zici tu zici, Poppy, dar îți garantez că pe Tinder alegi pompieri, chirurși, așa că nu, nu mă simt prost că mă orientez spre femei care îți par dulci – și ție, da, poate plictisitoare –, pentru că pare-se nu ți s-a năzărit că poate femeile ca tine mă consideră *pe mine* plictisitor.

– Spanac! exclam.

– Ce?

– Am zis spanac! repet. Nu te cred plictisitor, așa că întreg argumentul pică.

– Noi suntem prieteni, spune. Nu m-ai alege pe mine.

– Ba da.

– Ba nu, insistă.

Și iată ocazia să mă opresc, dar sunt prea înflăcărată, prea supărată să-l las să creadă că are dreptate.

– Ba. Da.

– Păi, și eu te-aș alege pe tine, spune, ca și cum tot un argument ar fi.

– Nu spune ce nu gândești, îl avertizez. Eu nu aș purta sacou și nu aș zâmbi de la birou.

Închide gura. I se mișcă maxilarul când înghite în sec.

– Bine, arată-mi.

Deschid aplicația pe telefonul meu și i-l dau să vadă poza. Zâmbesc adormită, sunt îmbrăcată ca un extraterestru într-o rochie argintie, am fața pictată și antene de aluminiu lipite de bentiță. Evident de la Halloween. Sau de la ziua lui Rachel cu petrecerea X-Files?

Alex se uită serios la fotografie și apoi îmi citește prezentarea. După un minut, îmi dă telefonul și se uită drept în ochii mei.

– Te-aș alege.

Mă ia cu furnicături.

– A... bine, izbutesc să adaug.

– Gata, mai ești supărată pe mine? mă întreabă.

Dau să zic ceva, dar nu izbutesc. Îmi simt limba prea grea, tot corpul greu, mai ales acolo unde ni se ating șoldurile. Așa că doar dau din cap.

„Slavă Domnului că îl doare spatele“, îmi zic. Altfel nu știu ce ar urma.

Alex se uită câteva clipe la mine și se întinde spre laptopul de care uitase. Bălmăjește răgușit:

– La ce vrei să ne uităm?

Indice de masă corporală

CAPITOLUL 19

Acum șase veri

Și eu, și Alex eram cam lefteri atunci când am primit o ședere gratuită în stațiunea Vail, Colorado. În acel moment, nu era clar nimic legat de vacanța asta.

În primul rând, atunci când s-a despărțit Guillermo de mine pentru noua animatoare din restaurantul lui (o slăbătură cu ochi albaștri, proaspăt venită cu avionul de la Nebraska) – la șase săptămâni după ce mi-am făcut curaj să mă mut la el –, a trebuit să mă dau de ceasul morții să găsesc unde să stau.

A trebuit să accept un apartament mult prea scump pentru bugetul meu.

A trebuit să plătesc un camion pentru bagaje pentru a doua oară într-o lună.

A trebuit să cumpăr mobilă nouă ca să înlocuiesc lucrurile care deveniseră redundante și care, prin urmare, fuseseră aruncate – Gui avea deja lucruri mai bune ca ale mele: canapea, saltea, masă de bucătărie stil danez. Am păstrat comoda mea, pentru că piciorul comodei lui se ruptese, și noptiera, pentru că avea doar una, dar altfel, cam tot ce păstraserăm era al lui.

Ne-am despărțit după ce ne-am întors de la ziua mamei din Linfield. Mă tot întrebam de câteva săptămâni dacă să-l avertizez pe Gui, ca să știe ce-l așteaptă. De pildă, peluza noastră tip provinciali de Beverly Hills sau Altarul mamei dedicat Copilăriei Noastre, cum numeam eu și frații mei casa în sine. Toate lucrurile pe care le scotea mama în permanență din cuptor și cu care umplea bucătăria cât eram acolo,

de multe ori cu glazură atât de groasă și de dulce, că orice străin tușea când le mânca, sau faptul că garajul nostru era ticsit de lucruri folosite o singură dată, precum banda adezivă, cărora tata era sigur că le putea găsi altă întrebuințare. Ori că se așteptau să jucăm toată ziua *board games*, pe care le inventaserăm în copilărie pe seama serialului *Attack of the Killer Tomatoes*.

Că ai mei adoptaseră recent trei motani bătrâni, dintre care unul atât de incontinent, încât purta scutec. Că era o șansă foarte mare să îi audă pe părinții mei făcând sex, din pricină că pereții erau subțiri și, după cum am mai spus, familia Wright este un clan zgomotos. Că la sfârșitul weekendului va fi un spectacol al noilor talente și că toată lumea trebuie să vină cu ceva nou învățat de la începutul vizitei.

(Ultima oară când fusesem acasă, Prince ne arătase că orice titlu de film numeam, îl putea lega de Keanu Reeves prin teoria celor șase grade de separare între cineva și altcineva.)

Așa că ar fi trebuit să-l avertizez pe Guillermo ce-l așteaptă, fără doar și poate, dar ar fi fost ca și cum i-aș fi trădat. Ca și cum aș fi spus că este ceva în neregulă cu ei. Și da, sunt zgomotoși și dezordonați, dar sunt și uimitori, buni și haioși și m-am detestat și că mi-a trecut prin cap să mă simt stânjenită din pricina lor.

I-ar plăcea lui Gui de ei, mi-am spus. Gui mă iubea, iar ei erau cei care mă făcuseră pe mine.

La sfârșitul primei noastre seri acolo, ne-am închis în camera mea din copilărie și mi-a zis:

– Cred că acum te înțeleg mai bine ca niciodată. Vorbea tandru și afectuos ca întotdeauna, dar în loc de iubire, îmi suna a compătimire. Înțeleg de ce a trebuit să fugi la New York, a adăugat. Cred că ți-a fost îngrozitor de greu aici.

Mi s-a strâns inima și mă durea stomacul, dar nu am zis nimic. Și atunci m-am detestat că m-am simțit stânjenită. Pentru că fugisem într-adevăr la New York, dar nu de familie fugisem, iar dacă îi ținusem departe

de restul vieții mele, fusese ca să-i protejez de cei care i-ar fi judecat, iar pe mine de senzația asta familiară de respingere.

Restul zilelor au fost incomode. Gui a fost bun cu familia mea – întotdeauna era bun –, dar fiecare interacțiune între ei o vedeam deja prin filtrul condescendenței și al milei.

Am încercat să uit că am făcut acel drum. Eram fericiți împreună, în viața noastră *reală* din New York. Și ce dacă nu-mi înțelegea familia? Mă iubea.

Câteva săptămâni mai târziu, am mers la o cină în casa elegantă a unui prieten pe care-l cunoscuse la internat, un tip de bani gata, care avea un tablou de Damien Hirst agățat deasupra mesei din salon. Știam asta – și nu voi uita în veci – pentru că atunci când a pronunțat cineva numele, fără nici o legătură cu tabloul, am întrebat:

– Cine?

Și toată lumea a râs. Nu de mine râdeau, chiar credeau că glumisem.

Patru zile mai târziu, Guillermo a rupt-o cu mine.

– Suntem mult prea diferiți, a spus. Am omis asta din pricina atracției, dar pe termen lung vrem lucruri diferite.

Nu zic că m-a părăsit pentru că nu știam cine este Damien Hirst, dar nu sunt sigură nici că *nu* acesta a fost motivul.

Când m-am mutat de la el, am furat unul dintre cuțitele lui preferate. Aș fi putut să le iau pe toate, dar insignifianta mea formă de răzbunare a fost să mi-l imaginez căutându-l peste tot, încercând să se prindă dacă l-a luat cu el la cină sau i-a scăpat între frigiderul enorm și insula din bucătărie.

Sincer, îmi doream ca acest cuțit să-l bântuie. Nu ca în *Atracție fatală*, unde fosta se transformă în Glenn Close, ci gen „Cuțitul ăsta dispărut pare să îmi spună ceva și nu îmi este clar ce”.

La o săptămână după ce m-am mutat în noul apartament, a început să-mi pară rău – cum am terminat cu plânsul – și m-am gândit să-i trimit cuțitul prin poștă, dar mi-am zis că ar putea interpreta greșit mesajul. Mi l-am închipuit pe Gui ducându-se la poliție cu pachetul și am decis să-l las să-și cumpere un cuțit nou.

M-am gândit să-l vând online pe cel furat, dar îmi făceam griji că ar putea fi el cumpărătorul, așa că l-am păstrat și am plâns din nou, până am terminat lacrimile cam trei săptămâni mai târziu.

Ideea este că despărțirile sunt oribile. Despărțirile între parteneri care locuiesc împreună în orașe scumpe și ceva mai oribile și nu știam dacă o să-mi permit o vacanță de vară anul ăsta.

Și mai era chestiunea Sarah Torval. Adorabila, zvelta și totuși atletica, naturala Sarah Torval, care se machia doar cu dermatograf. Cu care Alex avea o relație serioasă de nouă luni. După prima lor întâlnire la întâmplare, când Alex își vizita niște prieteni la Chicago, mesajele între ei au devenit iute apeluri, înainte să urmeze încă o vizită. Pe urmă, s-au combinat foarte repede și, după șase luni, ea se angajase și se mutase să predea în Indiana, ca să fie aproape până termina el masteratul. Nu o deranjează să locuiască acolo cât își pregătește el doctoratul și probabil că îl va urma oriunde se duce mai departe.

Ceea ce m-ar bucura, dacă nu aș bănuî din ce în ce mai tare că mă urăște. Ori de câte ori pune poze cu ea ținând în brațe nepoata nou-născută a lui Alex, cu texte gen „cu familia“ sau „gândăcelul ăsta adorabil“, dau „like“ și comentez, dar refuză să îmi dea „follow“. Ba chiar i-am dat „unfollow“ și „follow“ din nou, în caz că nu mă observase de prima dată.

– Cred că are o reticență legată de vacanță, recunoaște Alex la telefon (unul dintre apelurile care se răresc din ce în ce mai mult).

Sunt destul de sigură că mă sună doar din mașină, când se duce sau vine de la sală. Îmi vine să-i spun că nu cred că ajută dacă mă sună numai când nu este ea în preajmă, dar adevărul este că nu vreau să vorbesc cu el dacă nu-i singur, aici a ajuns prietenia noastră. Vorbim câte un sfert de oră la telefon la două săptămâni, fără mesaje, fără nimic, poate câte un e-mail cu câte o poză cu pisoiul negru pe care l-a găsit în tomberon în spatele blocului și un singur rînd.

Arată ca un pisoi, dar, din ce zice veterinarul, este adult, doar că este mic. Îmi trimite poze cu ea în pantofi, șepci și castroane și scrie „pentru raport“, dar știu că de fapt i se pare că tot ce face este adorabil. Și sigur, e simpatic că pisicilor le place să se bage în tot soiul de chestii, dar cred că mai simpatic este că Alex nu se poate abține să-i facă poze.

Încă nu i-a dat nume, nu se grăbește. Cică nu ar fi drept să boteze un adult înainte să-l cunoască, așa că deocamdată îi zice „pisu“, „dulceață“ sau „amice“.

Sarah vrea să o boteze Sadie, dar Alex nu crede că i se potrivește și trage de timp. Pisica este singurul lucru despre care mai vorbim în perioada asta. Mă mir că Alex îmi spune pe față că Sarah are o reticență legată de Vacanța de vară.

– Firește, îi spun, și eu aș avea.

Nu-i deloc vina ei. Dacă iubitul meu ar avea o prietenie cu o fată cum am eu cu Alex, aș ajunge ca în *The Yellow Wallpaper*⁸. Nu aș crede în vecii vecilor că este ceva strict platonice. Mai ales că avem relația asta de suficient timp cât să accept că undeva între 5-15% există acel „cum ar fi dacă“ în contract.

– Și ce facem? întreabă.

– Nu știu, răspund, încercând să nu par nefericită. Vrei să o inviți și pe ea?

Nu zice nimic preț de un minut.

– Nu cred că este o idee bună.

– Bine... Apoi, după o pauză infernal de lungă, adaug: Să... o lăsăm baltă?

Alex oftează. Probabil vorbește pe *speaker*, căci îi aud semnalizatorul.

– Nu știu, Poppy. Nu sunt sigur.

– Mda, nici eu.

Nu închidem, dar nici unul nu mai zice nimic până nu ajungem la destinație.

– Am ajuns acasă, spune în cele din urmă. Hai să reluăm discuția în câteva săptămâni. Se pot schimba multe până atunci.

„Ce să se schimbe?” îmi vine să întreb, dar nu o fac, pentru că odată ce prietenul tău cel mai bun are o iubită, limitele între ce poți și ce nu poți spune devin mult mai clare.

După convorbire, stau și mă gândesc toată noaptea „O să se despartă de ea? O să se despartă ea de el?”

„Are de gând să îi explice?”

„Are de gând să o rupă cu mine?”

Când primesc oferta șederii gratuite în Vail, îi trimit primul mesaj din ultimele luni: **Hei! Sună-mă când ai o clipă!**

La 5.30 dimineața următoare, mă trezește telefonul. Mijesc ochii în beznă și îi citesc numele pe ecran, răspund cu greu și aud semnalizatorul ritmat. Se duce la sală.

– Ce faci? întreabă.

– Sunt moartă, mormăi.

– Și mai ce?

– Colorado. Vail, adaug.

Nuvelă în care personajul principal își pierde mințile, reprezentativă pentru sănătatea fizică și psihică a femeilor din secolul al XIX-lea

CAPITOLUL 20

Vara asta

Mă trezesc lângă Alex. A insistat că patul de la Airbnb-ul lui Nikolai este destul de încăpător, că nici unul dintre noi nu ar trebui să riște încă o noapte pe fotoliul pliant, dar, până dimineată, ajungem în mijlocul saltelei.

Sunt pe dreapta, cu fața la el. El, pe stânga, cu fața la mine. Sunt treizeci de centimetri între noi, mai puțin piciorul meu stâng peste al lui, iar el își ține mâna pe șoldul meu, care-l încăleacă pe al lui.

Este înăbușitor de cald în apartament și suntem learcă de sudoare. Trebuie să mă extrag înainte să se trezească Alex, însă, în absurditatea mea, vreau să rămân, amintindu-mi privirea pe care mi-a aruncat-o aseară și tonul vocii, când s-a uitat la profilul meu pe Tinder și a zis: „Te-aș alege“.

Ca o provocare.

Pe de altă parte, antiinflamatorul își făcea efectul de relaxare în acel moment.

Astăzi, dacă își mai aduce aminte ceva, sigur o să-i pară rău și o să fie stânjenit. Ori poate își va aminti cum a stat lângă mine tot documentarul, mult prea dezamăgitor, despre Kinks, ca un cablu electric care sfârâia ori de câte ori ni se atingeau brațele.

– În mod normal, adormi la documentarele astea, a ținut să-mi spună surâzând, înghiontindu-mi piciorul cu al lui, dar, când a coborât privirea la mine, ochii lui căprui păreau să exprime cu totul altceva, pătrunzători și chiar lacomi.

Am ridicat din umeri, am spus ceva de genul „Nu sunt obosită” și am încercat să mă concentrez la film. Timpul se scurgea cu o lentoare chinuitoare și, timp de aproape două ore, fiecare clipă lângă el îmi dădea noi senzații, ca și cum tocmai începuserăm să ne atingem iar, și iar, și iar.

Era devreme când s-a terminat filmul, așa că am început alt documentar, plictisitor și absurd, doar un zgomot de fundal pentru a nu ne simți vinovați.

Cel puțin eu eram destul de sigură că asta făceam.

Felul în care își ține mâna peste coapsa mea acum mă înfioară și mă ademenește. O parte din mine, complet lipsită de noimă, vrea să se lipească de el, să ne atingem peste tot și să aștept să văd ce se întâmplă când se trezește.

Toate amintirile din Croația reies la suprafață, făcându-mi corpul să freacă cu disperare.

Îmi iau piciorul de pe el și mă strânge din reflex cu mâna, relaxându-se când mă dau la o parte cu totul. Mă întorc pe cealaltă parte și mă ridic în șezut în clipa în care se dezmeticește Alex, deschizând ochii lipiți de somn, cu părul ciufulit.

– Hei, zice răgușit.

– Cum ai dormit? întreb, la fel de gătit.

– Bine, cred. Tu?

– Bine. Ce-ți face spatele?

– Stai să văd.

Se ridică foarte încet și se întoarce ca să-și dea jos picioarele lungi din pat. Se ridică în picioare cu mare grijă. Mult mai bine. Are ditamai erecția și pare să observe în același timp cu mine. Își duce mâinile în față și se uită cu ochii mici în jur.

– Nu se poate să fi adormit pe căldura asta.

O fi având dreptate, dar nu-mi amintesc cu adevărat cât de cald a fost azi-noapte. Nu gândeam destul de limpede cât să fiu conștientă de temperatură. Astăzi trebuie să se schimbe ceva. Gata cu statul în casă. Gata cu statul în pat unul lângă altul. Gata cu discuțiile

despre Tinder. Gata cu adormitul împreună și urcatul peste el în somn.

Măine încep festivitățile nunții lui David cu Tham (petrecerile burlacilor, repetiția nunții, nunta). Astăzi, eu și Alex trebuie să ne distrăm într-un fel cât se poate necomplicat și de nederutant, ca atunci când ajungem acasă, să nu mai dispară încă doi ani.

– Îl sun pe Nikolai să vorbim despre aerul condiționat, spun. Dar ar trebui să ne punem în mișcare. Avem multe de făcut.

Alex își trece mâna peste frunte în păr.

– Am timp de un duș?

Îmi sare inima din loc când îmi imaginez cum ar fi să fac duș cu el.

– Dacă vrei, îngaim. Dar în câteva clipe o să fii din nou leoarcă de sudoare.

Ridică din umeri.

– Nu cred că pot ieși așa deșănțat.

– Te-am văzut și mai deșănțat, glumesc, pentru că mi-am pierdut filtrul deja defect.

– Numai în fața ta, zice și îmi ciufulește părul când trece pe lângă mine în drum spre baie.

Simt cum mi se înmoaie picioarele cât aștept să aud dușul curgând. Abia atunci sunt în stare să mă clintesc și primul lucru pe care-l fac este să mă duc la termostat.

29?!

Sunt 29 de grade nenorocite în apartament, după ce pusesem termostatul la 26 aseară. Putem așadar să stabilim oficial că aparatul este stricat.

Ies pe balcon și îl sun pe Nikolai. Telefonul țârâie de 3 ori și intră căsuța vocală. Las încă un mesaj, ceva mai nervos, după care trimit un e-mail și un mesaj înainte să intru și să caut cea mai subțire rochie cu care venisem. O rochie de vară pepit, atât de lăbărțată, încât stă ca pe gard pe mine.

Se oprește apa și, de data asta, Alex *nu* mai face greșeala să iasă doar în prosop. Iese complet îmbrăcat,

cu părul pieptănat pe spate, cu picături de apă pe frunte și pe gât (destul de senzual, așa zice).

– Așa... Ce ai de gând azi? întreabă.

– Surprize. Multe, răspund.

Dau să-i arunc cheia mașinii cu un gest dramatic. Cade pe jos la jumătate de metru de el. Coboară privirea la cheie.

– Uau... Asta a fost... una dintre ele?

– Da, răspund. Chiar a fost. Doar că restul sunt mai de soi, așa că ia cheia și hai s-o tăiem.

Strâmbă din gură.

– Cred că...

– Aoleu, da! Spatele!

Dau fuga și iau cheia, dându-i-o cum ar face orice adult normal. Când ajungem pe holul exterior de la Desert Rose, Alex zice:

– Cel puțin nu *doar* la noi în apartament este ca în fundul Satanei.

– Da, ce bine că dogorește întreg orașul, spun.

– Ai zice că la băni pe care-i au turiștii ăștia bogați, ar putea folosi aerul condiționat și afară.

– Prima oprire: consiliul local, propunem această idee dementială.

– Te-ai gândit să construiești un *dom*, doamna consilier? întreabă sec, în timp ce coborâm scara.

– Hei, acel tip, din acel roman al lui Stephen King, chiar a făcut asta, zic.

– Mai bine omiți detaliul când faci propunerea.

– Am idei bune.

Mă uit încă o dată la el ca un cuțu trist în timp ce traversăm parcare, râde și îmi întoarce fața în cealaltă parte.

– Nu te pricepi, spune.

– Reacția ta severă spune altceva.

– Chiar zici că faci pe tine.

– Nu așa arăt când fac pe mine, zic. Ci așa.

Mă așez ca Marilyn Monroe, cu picioarele depărtate, o mână în șold, cealaltă peste gura deschisă.

– Frumos, zice. Ar trebui să postezi asta pe blog.

Repede, pe furiș, scoate telefonul și face o poză.

– Hei!

– Poate te sponsorizează vreo companie de hârtie igienică, sugerează.

– N-ar fi rău, spun. Îmi place cum gândești.

– Am idei bune, mă imită și îmi descurie portiera, înainte să ocolească mașina și să urce la volan, cât mă așez și inspir adânc mirosul permanent de iarbă.

– Mulțumesc că nu mă pui niciodată să conduc, spun când urcă șuierând la atingerea scaunului încins și își pune centura.

– Mulțumesc că nu-ți place să conduci și că mă lași să am ceva control asupra vieții mele în acest univers vast și imprevizibil.

Îi fac cu ochiul.

– Nici o problemă.

Râde. În mod ciudat, pare mai relaxat decât era când a început vacanța ori poate este din pricina faptului că fac tot posibilul să mă port normal și să vorbesc mai mult, iar asta fusese de fapt dintotdeauna cheia succesului unei vacanțe de vară cu tradiționaliștii Poppy și Alex.

– Și? Îmi spui unde mergem sau mă ghidez după soare?

– Nici, nici. Te dirijez eu.

Chiar și la viteză maximă, cu geamurile deschise, parcă stăm în fața unui furnal al cărui suflu ne arde părul și hainele. Zăduful de azi îl face pe cel de ieri să pară un început de primăvară.

Astăzi o să petrecem *foarte mult* timp afară și încerc să nu uit să cumpăr niște sticle de apă imense cu prima ocazie.

– Prima la stânga, spun, și când apare indicatorul în față, strig: Ta-daaa!

– Grădina Zoologică și Botanică „Living Desert“, citește Alex.

– Una dintre cele mai renumite grădini zoologice din lume, îi explic.

– Ei bine, asta rămâne de văzut, spune el.

– Da, iar dacă au impresia că o să fim blânzi cu ei doar pentru că suntem amețiți de căldură, o să vadă ei.

– Dar, dacă vând *milkshake*, tind să le las o recenzie destul de bună, spune Alex repede în barbă și oprește motorul.

– Na, nu suntem chiar bestii.

Nu că am fi genul de oameni care merg la zoo, dar aici sunt numai animale native deșertului și se face multă muncă de reintegrare cu scopul de a elibera animalele în sălbăticie.

În plus, te lasă să hrănești girafele. Nu-i spun asta lui Alex, pentru că vreau să îi fac o surpriză. Cu toate că este un tânăr pasionat de pisici în sinea lui, este totodată un iubitor de animale în general, așa că mă aștept să meargă bine.

Putem hrăni girafele până la 11.30, așa că îmi spun că avem timp să rătăcim de capul nostru înainte să mă prind unde sunt girafele, iar dacă dăm întâmplător peste ele până atunci, cu atât mai bine.

Alex trebuie să fie atent la spate, așa că mergem lent și trecem de la un spectacol informativ despre reptile la unul despre păsări, timp în care Alex se apleacă și îmi șoptește:

– Cred că tocmai am decis să-mi fie frică de păsări.

– E bine să-ți găsești noi pasiuni, îi spun. Asta înseamnă că nu te plafonezi.

Râsul lui pe mutește, dar nestăpânit, îmi coboară năucitor pe braț. O fi de la căldură.

După spectacolul cu păsări, mergem să mângâiem animale, într-un grup de copii de cinci ani și folosim perii speciale ca să scărpinăm caprele de talie mică din Nigeria.

– Am citit „stafie mică”, în loc de „talie mică”¹⁹ și acum sunt pur și simplu dezamăgit, zice Alex în barbă.

O spune cu mutra de rigoare.

– E foarte greu în ziua de azi să mai găsești stafii mici expuse ca lumea, adaug.

– Perfect adevărat.

– Îl mai ții minte pe ghidul turului în cimitirul din New Orleans? Ne-a urât cu pasiune.

– Ha, face Alex, ca și cum nu și-ar aduce aminte, motiv pentru care mi se strânge stomacul de durere, după ce că mi-a dat emoții toată ziua.

Vreau ca fiecare moment să fie la fel de important pentru el ca și pentru mine, dar dacă nu-și aduce aminte de cele din trecut, atunci poate măcar vacanța asta o să aibă însemnătate. Așa mi-am pus în cap.

La grădina zoo dedicată copiilor, vedem animale africane, printre care și măgari pitici sicilieni.

– Sunt cam multe făpturi mărunte în deșert, zic.

– Poate aici ar trebui să te muți, mă tachinează Alex.

– Vrei doar să mă alungi din New York ca să pui mâna pe apartamentul meu.

– Nu fi ridicolă, zice. Nu mi-aș permite apartamentul ăla.

Pe urmă găsim toneta cu milkshake – Alex își ia de vanilie, oricât de disperat mă rog de el.

– Vanilia nu este aromă.

– Ba da, protestează Alex. Are gustul păstăii de vanilie, Poppy.

– La fel de bine ai putea să bei smântână congelată.

Cugetă puțin.

– Asta aș încerca.

– Ia măcar cu ciocolată, insist.

– Ia tu ciocolată.

– Nu pot. Îmi iau de căpșuni.

– Vezi? face Alex. Cum ziceam aseară, ai impresia că sunt plictisitor.

– Am impresia că un milkshake cu vanilie este plictisitor. Despre *tine* am impresia că nu ai repere.

– Ia. Alex îmi întinde paharul de carton. Vrei să guști? Oftez.

– Fie. Mă aplec și gust. Își arcuiește sprânceana în așteptarea reacției. E *decent*.

Râde.

– Da, sincer, nu-i așa bun. Dar nu este vina Vaniliei ca Aromă.

După ce lingem paharele și le aruncăm, decid să ne dăm cu Caruselul Speciilor Amenințate, dar când ajungem acolo, îl găsim închis din pricina arșiței.

– Încălzirea globală chiar afectează speciile pe cale de dispariție atunci când sunt la pământ, zice Alex.

Își șterge fruntea de sudoare cu antebrațul.

– Vrei apă? îl întreb. Ești cam palid.

– Da, poate, răspunde.

Mergem să cumpărăm două sticle cu apă și ne așezăm pe o bancă la umbră. După două-trei guri, Alex arată și mai rău.

– Spanac... Am cam amețit.

Se apleacă peste genunchi cu capul în jos.

– Ce să-ți aduc? Poate niște mâncare adevărată? sugerez.

– Poate.

– Ia, stai aici și îți aduc ceva, un sendviș, bine?

Sigur se simte rău, pentru că nu protestează. Mă întorc la ultima cafenea pe lângă care am trecut. S-a făcut ditamai coada – se apropie ora prânzului.

Mă uit la telefon. Ora 11.03. Au rămas mai puțin de treizeci de minute să hrănim girafele. Rămân la coadă zece minute să iau un sendviș cu curcan gata făcut, după care alerg și îl găsesc pe Alex unde l-am lăsat, cu capul în mâini.

– Hei. Ridică ochii la mine. Te simți mai bine?

– Nu știu, răspunde și ia sendvișul fără să-l desfacă. Vrei?

Îmi dă jumătate, iau câteva guri și fac tot posibilul să nu-l grăbesc cât molfăie lent la jumătatea lui. La 11.22, întreb:

– Ajută la ceva?

– Așa cred. Sunt mai puțin amețit, oricum.

– Crezi că poți merge?

– Ne... grăbim?

– Nu, sigur că nu, răspund. Doar că mai e... Surpriza ta. Care se termină curând.

Încuviințează, dar se vede că îi este rău, așa că nu știu dacă să insist să mergem sau să stea cuminte.

– N-am nimic, zice, și se ridică în picioare. Doar să nu uit să beau mai multă apă.

Ajungem la girafe la 11.35.

– Îmi pare rău, spune o angajată adolescentă. S-a terminat programul de hrănit girafe.

În timp ce se îndepărtează, Alex se uită ca prin ceață la mine.

– Îmi pare rău, Pop. Sper că nu ești foarte dezamăgită.

– Evident că nu, insist.

Puțin îmi pasă de hrănitul girafelor (sigur nu prea tare). Îmi pasă doar să fac în așa fel încât să avem o vacanță *bună*. Care să dovedească faptul că merită să le facem în continuare. Că ne putem salva prietenia.

De-asta sunt dezamăgită. Pentru că este primul eșec al zilei.

Îmi zbârnâie telefonul în buzunar și măcar am primit o veste bună. Îmi scrie Nikolai: **Am primit toate mesajele tale. O să văd ce pot face.**

Bine, răspund. Să ne ții la curent.

– Haide, zic, să mergem undeva la aer condiționat înainte de următoarea oprire.

În original „*ghosts, not goats*“

CAPITOLUL 21

Acum șase veri

Nu știu cum a convins-o Alex pe Sarah să accepte vacanța la Vail, dar a făcut-o.

Mi se pare riscant să întreb. Există lucruri despre care evităm să vorbim în perioada asta, ca totul să fie pe față, iar Alex are grijă să nu-mi spună nimic din ce ar putea să o stânjenească pe Sarah.

Nu discutăm despre gelozie. Poate nici nu este cazul. Poate din alt motiv nu i-a plăcut ideea de a veni în vacanță, dar se răzgândește, plecăm în vacanță și, odată ce sunt împreună cu Alex, nu-mi mai fac griji. Lucrurile încep să se așeze din nou, iar acei 15% „cum ar fi dacă” au ajuns la un decent 2%.

Închiriem biciclete și hurducăim pe străzile de piatră cubică, urcăm cu telegondola pe munte și ne facem poze pe fundalul vastului cer albastru, râzând cu părul în ochi în bătaia vântului. Dimineața, înainte să vină căldura, stăm pe terase și bem ceai verde cu gheață sau cafea, ziua facem drumeții lungi pe cărări de munte cu hanoracele legate de brâu, doar ca să ajungem la diverse terase, unde bem vin roșu, mâncăm trei porții de cartofi prăjiți cu sos de usturoi și parmezan proaspăt ras. Rămânem afară până ni se face pielea de găină și începem să tremurăm, după care ne punem hanoracele, iar eu îmi trag genunchii la piept pe sub al meu. De câte ori fac asta, Alex se apleacă să-mi îndese gluga peste cap, după care-mi trage șireturile până mi se mai vede doar mijlocul feței, în mare parte ascunsă și ea în spatele ciufului blond, încâlcit de vânt.

– Drăgălașo, zice rânjind prima dată când o face, mai mult ca un frate.

Într-o seară, ascultăm o trupă care cântă live piesele lui Van Morrison, în timp ce mâncăm pe terasă, la lumina globurilor care îmi amintesc de seara în care ne-am cunoscut în anul întâi. Ne ținem de mână, mergând în spatele cuplurilor în vârstă până la ringul de dans. Dansăm ca la New Orleans – stângaci, aritmic, dar râzând, fericiți.

Acum că a trecut, pot recunoaște că lucrurile stăteau altfel în acea noapte.

În magia orașului, a muzicii, a mirosurilor și a luminilor sclipitoare, am simțit ce nu mai simțisem vreodată cu el. Mai înspăimântător este că știusem după felul în care se uitase Alex în ochii mei, după cum își trecuse mâna în josul brațului meu și își atinsese obrazul de al meu că simțise și el la fel.

Și totuși acum, dansând pe „Brown Eyed Girl“, nu-i mai simt focul în atingere. Și sunt fericită, pentru că nu vreau să pierd relația asta.

Prefer să am o frântură din el pe veci, decât să-l am pe de-a întregul pentru o singură clipă și să știu că trebuie să renunț la tot când se termină. Nu pot să-l pierd pe Alex. Nu pot. Și e bine, acest dans e pașnic, lipsit de scânteii. Această vacanță e lipsită de scânteii.

Alex o sună pe Sarah de două ori pe zi, dimineața și seara, dar niciodată de față cu mine. Dimineața, vorbesc când el se duce la alergat, înainte să mă dau eu jos din pat, iar când se întoarce, mă trezește cu cafea și pateuri de la cafeneaua din pavilionul stațiunii. Seara, iese pe balcon să o sune și închide ușa după el.

– Nu vreau să râzi de vocea cu care vorbesc la telefon, zice.

– Vai, ce nemernică sunt, zic eu și, cu toate că râde, mă simt prost.

Tachinarea a făcut mereu parte din dinamica noastră și părea liantul nostru, dar acum nu mai face orice în

fața mea, se teme de reacțiile mele și nu-mi place senzația.

Când se întoarce după alergat și telefon a doua zi, mă ridic în capul oaselor adormită să primesc cafeaua și croasantul și zic:

– Alex Nilsen, nu știu dacă mai contează, dar sunt sigură că vocea ta la telefon este minunată.

Roșește, se scarpină la ceafă.

– Nu-i adevărat.

– Fac pariu că ești micios, cald, dulce și perfect.

– Vorbești despre mine sau despre croasant? întreabă.

– Te iubesc, croasantule, zic și rup o bucățică să o bag în gură. Rămâne pe loc, cu mâinile în buzunar, rânjind, și îmi crește inima ca lui Grinch, doar uitându-mă la el. Dar despre tine vorbesc.

– Ești o dulceață, Poppy, zice. Și mieroasă, și caldă, și ce-ai mai zis. Dar tot prefer să fiu singur când vorbesc la telefon.

– Înțeles, spun, dând din cap, și îi întind croasantul.

Rupe o bucățică infimă și o bagă în gură.

Mai târziu, la masa de prânz, îmi vine o idee genială.

– Lita! strig, aparent din senin.

– Tocmai ai strănutat?

– O mai ții minte pe Lita? întreb. Locuia în casa dărăpănată din Tofino. Cu Buck.

Alex mijeste ochii.

– Cea care a vrut să-mi bage mâna în pantaloni în timp ce „îmi arăta casa“?

– Ăăă, în primul rând, nu mi-ai zis că a făcut asta, în alt doilea rând, nu. Stătea cu mine și cu Buck. Urma să plece curând, ai uitat? Se muta la Vail, ca să fie instructor de rafting!

– A, face Alex. Da. Așa e.

– O mai fi aici?

Mijeste ochii.

– În această realitate? Mă îndoiesc că este vreunul dintre oamenii ăia.

– Am numărul lui Buck, zic.

– Da?

Se uită la mine tăios.

– Nu l-am sunat niciodată, spun. Dar îl am. Îi dau un mesaj să văd dacă are numărul Litei.

Hei, Buck! scriu. Nu știu dacă mă mai ții minte, dar ne-ai dus pe mine și pe prietenul meu Alex la izvoarele termale acum vreo cinci ani, chiar înainte să se mute prietena ta, Lita, în Colorado. În sfârșit, sunt în Vail și mă gândeam să văd dacă mai e aici! Sper că ești bine și că Tofino este în continuare cel mai frumos loc de pe toată planeta.

Până terminăm masa, Buck îmi și răspunde.

Măi să fie, fată! Micuța Poppy cea sexy? Ți-a luat ceva să-mi scrii. Parcă-mi pare rău că te-am dat afară din camera mea.

Pufnesc în râs și Alex se apleacă peste masă să citească pe dos. Își dă ochii peste cap.

– Mda, măi, băiete, zici?

Nu, nu, nu-ți face griji, îi răspund. A fost super tare. Ne-am distrat de minune.

Tare. N-am vorbit cu Lita de câțiva ani, dar îți trimit numărul dacă vrei, zice.

Ar fi super tare, scriu.

Îmi zici dc mai vii p insulă? mă întreabă.

Evident. Habar n-am să conduc hidrotaxiul. Ești neprețuit.

Lol ciudato îmi place, răspunde.

Până la sfârșitul serii, rezervaserăm o tură de rafting cu Lita, care *nu* își amintește de noi, dar insistă la telefon că sigur ne-am distrat bine împreună.

– Sinceră să fiu, pe vremea aia luam o tonă de droguri, zice. Întotdeauna mă distrăm și nu-mi aduc aminte aproape nimic.

Auzind asta, Alex face o mutră în care văd atât anxietate, cât și întrebări fără răspuns. Știu exact ce vrea să aflu.

– Și, întreb cât pot de dezinvolt, mai...iei... droguri?

– Nimic de trei ani, mami, răspunde ea. Dar dacă vrei să cumperi ceva, vă trimit numărul fostului meu dealer.

– Nu, nu, zic. Nu-i nevoie. O să... luăm... chestiile... cu care am venit... de acasă.

Cu o moacă de om pus la colț, Alex scutură din cap.

– Bine atunci. Ne vedem la prima oră.

După ce închid, Alex întreabă:

– Crezi că Buck era drogat când ne-a dus cu barca?

Ridic din umeri.

– Nu am aflat niciodată ce tot trăncănea de unul singur. Poate i se părea că-l vede pe Jim Morrison mergând pe apă în fața lui.

– Ce mă bucur că suntem în viață, spune Alex.

A doua zi de dimineață, ne întâlnim cu Lita la centrul de rafting și este exact așa cum mi-o amintesc, doar cu o verighetă tatuată pe deget și cu burtică.

– Patru luni, zice, bălăngănindu-și burta cu mâinile.

– Și e... sănătos? Să faci asta? întreabă Alex.

– Primul copil nu a avut nici o problemă, ne asigură Lita. Știți, în Norvegia scot copiii să-și mai facă somnul afară.

– Ah... aaa, face Alex.

– Mi-ar plăcea *la nebunie* să merg în Norvegia, spun eu.

– O, *musai!* spune ea. Geamăna soției mele locuiește acolo – s-a căsătorit cu un norvegian. Gail mai zice câteodată să divorțăm, să plătească un cuplu amabil de norvegieni care să ne ia în căsătorie, să obținem cetățenie și să ne mutăm acolo. Oi fi eu demodată, dar nu-mi prea vine să plătesc pentru o căsătorie de conveniență.

– Ei bine, atunci se pare că trebuie să te mulțumești doar cu vacanțele în Norvegia, spun eu.

– Așa se pare.

Dintr-o foarte mare dorință de a ne lua toate măsurile de precauție, alegem ruta începătorilor și curând descoperim că asta înseamnă că „tura de rafting“

presupune mai mult stat la plajă și lăsat în voia curentului, ridicând vâslele ca să ne împingem în stânci când ajungem prea aproape de ele și vâslind mai tare când apare o volbură.

Lita pesemne își amintește mai multe decât recunoaște despre Buck și despre ceilalți cu care a locuit în casa din Tofino și ne desfată cu povești despre oameni care săreau de pe acoperiș pe o trambulină și, beți fiind, își făceau reciproc tatuaje *stick and poke*²⁰ cu cerneală roșie.

– Aparent, unii sunt alergici la cerneala roșie, adaugă. Cine era să știe?

Fiecare poveste pe care o spune este mai ridicolă decât alta și, până târâm pluta pe mal la capătul turei, mă doare burta de râs.

Își șterge lacrimile de râs din coada ochiului care abia începe să se rideze și oftează mulțumită.

– Pot să râd fiindcă am supraviețuit experienței. Mă bucur că și Buck. Își mângâie burta. Mă bucur de câte ori aflu cât de mică este lumea, știi? Adică și atunci eram în același loc, ca și acum. În momente diferite ale vieții, dar încă păstrăm legătura. Un soi de conexiune cuantică sau o porcărie de genul ăsta.

– Eu mă gândesc la asta de câte ori sunt în aeroport, îi spun. Unul dintre motivele pentru care îmi place să călătoresc așa mult. Oscilez, căutând să pun acest gând de-o viață în cuvinte. Copil fiind, mă simțeam singură și mi-am închipuit întotdeauna că atunci când o să mă fac mare, o să plec din orașul natal și o să descopăr alți oameni ca mine în altă parte. Ceea ce s-a și întâmplat, știi? Dar toată lumea se simte singură uneori, iar când se întâmplă asta, îmi iau un bilet de avion, mă duc la aeroport și... nu știu. Nu mă mai simt singură. Pentru că orice ar face acei oameni, cu toții încearcă să ajungă undeva, așteaptă să ajungă la cineva, îi explic.

Alex se uită ciudat la mine și știu ce-i trece prin cap.

– Fir-ar să fie, spune Lita. O să mă faci să plâng. Hormoni de sarcină nenorociți! Am reacții mai nasoale

la ei decât la *ayahuasca*.

Înainte să ne despărțim, Lita ne strânge bine pe amândoi în brațe.

– Dacă vii vreodată la New York..., spun.

– Dacă aveți vreodată chef de un *adevărat* rafting... răspunde, făcându-ne cu ochiul.

Trec câteva minute de liniște în drum spre stațiune, în care Alex ridică îngrijorat din sprâncene, înainte să zică:

– Nu-mi place să știu că te simți singură.

Probabil par nedumerită, pentru că mă lămurește:

– Faza cu aeroportul. Că te duci când te simți singură.

– Nu prea mai sunt așa singură, spun.

Am grupul de mesaje cu Parker și Prince – punem la cale un musical *Jaws*²¹ fără buget. Pe urmă vorbitul săptămânal cu părinții pe *speaker*. Mai este și Rachel, care m-a ajutat foarte mult după despărțirea de Guillermo cu invitații la sport, baruri și zile de voluntariat la adăposturi de câini.

Cu toate că eu și Alex nu mai vorbim ca pe vremuri, mai am nuvelele pe care mi le trimite prin poștă cu scurte mesaje pe bilețele. Le-ar putea trimite pe e-mail, dar nu o face, și după ce o citesc pe fiecare, o pun într-o cutie de pantofi în care am început să păstrez lucrurile importante (o singură cutie, ca să nu sfârșesc cu tomberoane întregi pline cu dragoni desenați de copiii pe care încă nu-i am, ca mama și tata.)

Nu mă simt singură când îi citesc cuvintele. Nu mă simt singură când țin acele bilețele în mână și mă gândesc la autorul lor.

– Îmi pare rău dacă simți că nu am fost alături de tine, spune Alex încet.

Dă să adauge ceva, dar scutură din cap și închide gura. Am ajuns în stațiune, parcăm și când mă întorc spre el, își îndreaptă și el privirea spre mine.

– Alex... Îmi ia câteva secunde înainte să continui: De când te-am cunoscut, nu prea m-am simțit singură. Nu

cred că o să mă simt vreodată singură cu adevărat pe lumea asta atât timp cât te am pe tine.

Îl se îmblânzește privirea și, pentru o clipă, o menține neschimbată.

– Pot să-ți spun ceva jenant?

De data asta, nu mi se năzarește să glumesc, să fiu sarcastică.

– Orice.

Își trece mâna pe volan înainte și înapoi.

– Nu cred că știam că sunt singur până nu te-am cunoscut pe tine. Clatină încă o dată din cap. Acasă, după ce a murit mama, iar tata era devastat, nu voiam decât să fie toată lumea bine. Voiam să fiu exact ce-i trebuia tatei și exact ce le trebuia fraților mei mai mici, iar la școală voiam să fiu cine voia toată lumea să fiu, așa că am încercat să rămân calm, și responsabil, și serios, și cred că aveam nouăsprezece ani prima oară când mi s-a năzărit că poate nu așa trăiesc unii oameni. Că poate *eram* cineva, dincolo de cine *încercam* să fiu. Te-am cunoscut pe tine și sincer... la început, am crezut că te prefaci. Hainele șocante, glumele șocante.

– Cum adică? Îl tachinez, iar în colțul gurii îi apare un zâmbet, zorind ca aripile unei păsări colibri.

– Când am mers prima oară spre Linfield, m-ai tot întrebat ce îmi place și ce nu-mi place și nu știu. Parcă voiai într-adevăr să știi.

– Sigur că voiam, răspund.

Încuviințează.

– Știu. M-ai întrebat cine sunt și – parcă răspunsul a venit din neant. Uneori, mi se pare că până atunci habar nu aveam. Parcă tu m-ai inventat.

Mi se încinge fața și, pentru că nu-mi găsesc locul pe scaun, îmi trag genunchii la piept.

– Nu sunt destul de deșteaptă să te fi inventat. Nu-i nimeni atât de deștept.

Îl se încleștează maxilarul în timp ce își pregătește cuvintele, nefiind genul care să vorbească fără să gândească.

– Ce vreau să spun, Poppy, este că până la tine nu mă cunoștea nimeni. Și chiar dacă... se schimbă lucrurile între noi, nu vei fi niciodată singură, bine? O să te iubesc întotdeauna.

Lacrimile îmi încetează privirea, dar, ca prin miracol, clipesc și gata. Cumva, am un ton serios și calm, nu ca și cum mi-a împlântat cineva mâna în cutia toracică și mi-a ținut inima în palmă doar cât să îmi mângâie o clipă rana secretă.

– Știu, îi spun. Și eu te iubesc, adaug.

Așa este, dar mai e ceva. Nu există cuvinte destul de specifice care să cuprindă întreaga vastitate a extazului, suferinței, iubirii și fricii pe care le simt acum, când mă uit în ochii lui.

Astfel că momentul trece și vacanța continuă și nu s-a schimbat nimic între noi, în afară de faptul că o parte din mine s-a deșteptat, ca un urs flămând după atâtea luni de hibernare, care nu mai poate ignora foamea nici o clipă.

Următoarea zi, a doua de vacanță, facem o drumeție într-o trecătoare. Aproape de pisc, mă duc pe buza potecii să fac o fotografie cu lacul albastru din vale printre copaci și îmi pierd echilibrul. Îmi sucesc glezna rău, pe loc. Simt că mi-a ieșit osul prin piele când calc și mă prăvălesc în noroi și frunze, înjurând în barbă.

– Nu te mișca, zice Alex, așezându-se pe vine lângă mine.

La început, abia respir, așa că nu plâng, doar mă sufoc când spun:

– Mi-a ieșit osul prin piele?

Alex se uită la picior.

– Nu, cred că ți-ai luxat glezna.

– Futu-i, icnesc într-un val de durere.

– Strânge-mă de mână dacă ai nevoie, îmi spune și o fac, cât de tare pot.

În palma lui gigantică, masculină, a mea pare micuță, cu încheieturile noduroase și proeminente. Mă lasă

durerea cât să intervină mania brusc. Îmi şiroiesc lacrimile când întreb:

– Am mâini de loris?

– Ce? Alex este evident nelămurit şi expresia de îngrijorare i se estompează. Râde până tuşeşte. Mâini de loris? repetă serios.

– Nu râde de mine! chiţăi, ca un copil de opt ani.

– Îmi pare rău, zice. Nu, nu ai mâini de loris. Nu că aş şti ce este un loris.

– Un fel de lemur, spun printre lacrimi.

– Ai mâini frumoase, Poppy. Face absolut tot posibilul – poate mai mult ca oricând – să nu zâmbească, dar treptat o face oricum şi izbucnesc în râs cu lacrimi. Vrei să încerci să te ridici? întreabă.

– Nu mă poţi rostogoli la vale?

– Prefer să nu o fac. Posibil să fie iederă otrăvitoare pe lângă poteci.

Oftez.

– Bine, atunci.

Mă ajută să mă ridic, dar nu-mi pot ţine greutatea pe piciorul drept fără să nu mă săgeteze durerea. Mă opresc din şchiopătat, încep să plâng din nou şi îmi îngrop faţa în mâini să-mi ascund mucii pe care nu-i pot opri.

Alex îmi masează încet braţele câteva secunde, dar mă face să plâng şi mai tare. Când oamenii sunt amabili cu mine la supărare, asta se întâmplă. Mă trage la pieptul lui şi mă cuprinde cu totul.

– Trebuie să plătesc un elicopter să ne ducă jos? îngaim.

– Nu suntem atât de departe, zice.

– Nu glumesc, nu-mi pot lăsa greutatea pe el.

– Uite cum facem, spune. Te iau pe sus şi te car – foarte încet – pe potecă. Probabil că va trebui să mă opresc des şi să te las din cârcă, dar nu ai voie să-mi zici „Seabiscuit”²² sau să ţipi „Mai iute! Mai iute!” la urechea mea.

Râd lipită de pieptul lui și încuviințez, lăsându-i lacrimi pe tricou.

– Iar dacă aflu că te-ai prefăcut doar ca să vezi dacă te car în spate la vale, o să mă supăr foarte tare.

– Pe o scară de la unu la zece, zic, lăsându-mă pe spate ca să mă uit în ochii lui.

– *Cel puțin șapte*, răspunde.

– Cât de bun ești!

– Vrei să zici mîeros, cald și perfect, mă tachinează, făcându-se mai mare. Gata?

– Gata, confirm, iar Alex Nilsen mă ridică în brațe și mă cară dracului la vale.

Nu. Zău că nu aș fi fost în stare să-l inventez.

Tatuaj fără mașină electrică, cerneala se aplică manual pe piele

Film de groază

Cal mic de curse devenit campion

CAPITOLUL 22

Vara asta

Complet refăcuți după două sticle de apă și patruzeci de minute la magazinul de suvenire al grădinii zoologice, plin de girafe de pluș, pornim spre următoarea destinație.

Dinozaurii din Cabazon sunt exact cum sună: doi dinozauri babani pe marginea șoselei în pustietatea Californiei.

Sculptorul unui parc tematic a construit monștrii de oțel în speranța că va atrage mușterii la restaurantul lui de pe marginea drumului. După moartea lui, proprietatea a fost vândută unui grup care a făcut muzeu creaționist și un magazin de suvenire în coada unuia dintre dinozauri.

Este genul de loc la care te oprești pentru că treci pe lângă el. Este totodată genul de loc la care te duci când nu ai drum, dar vrei să îți umpli toată ziua.

– Ce să vezi, spune Alex, când coborâm din mașină.

Un T-rex și un brontozaur, ambii plini de praf, se înalță deasupra noastră și a celor câtorva palmieri țepoși și a câtorva tufișuri răzlețe în nisip. Trecerea timpului și soarele i-au decolorat aproape de tot pe dinozauri. Par însetați, de parcă de milenii rătăcesc în soarele nemilos.

– Chiar că, zic eu.

– Să facem niște poze, ce zici? întreabă Alex.

– Firește.

Scoate telefonul și așteaptă să pozez în fața dinozaurilor. După câteva poze cuminti, demne de

Instagram, încep să ȋopăi și să dau din mâini, sperând să-l fac să râdă.

Zâmbește, dar tot pare ușor indispus și decid că cel mai bine este să mergem la umbră. Umblăm o vreme, mai facem câteva poze de aproape și cu dinozaurii mai mici care au fost adăugați în tufișurile sfrijite din preajma celor principali. Pe urmă, urcăm scările să ne uităm în magazinul de suvenir.

– N-ai zice că suntem într-un dinozaur, se plânge Alex în glumă.

– Nu? Unde sunt vertebrele gigantice? Unde sunt vasele de sânge și mușchii cozii?

– Locul ăsta sigur nu primește o recenzie favorabilă pe Yelp, mormăie Alex, iar eu râd, dar nu râde și el.

Dintr-odată, îmi dau seama cât de jalnic este aerul condiționat în magazin. Nici nu se compară cu cel de la magazinul de suvenir al grădinii zoologice. Parcă suntem în iadul lui Nikolai.

– Plecăm? întreb.

– Aoleu, da, răspunde Alex și lasă din mână figurina în formă de dinozaur.

Mă uit la telefon să văd cât este ceasul. Este abia 4 și am făcut tot ce era de făcut pe ziua de azi. Deschid aplicația de notițe și verific lista.

– Bine, spun, încerc să-mi maschez anxietatea. Știu. Haide.

Grădina botanică Moorten. Este afară, dar sigur are un sistem de ventilație mai bun decât magazinul de suvenir dintr-un dinozaur de oțel. Numai că nu îmi trece prin cap să mă uit la program și mergem până acolo, doar ca să găsim închis.

– Vara se închide la 1? citesc uluită orarul.

– Crezi că are de-a face cu temperatura asta periculos de mare? întreabă Alex.

– Bine, bine, zic.

– Poate ar trebui să mergem acasă, zice Alex. Să vedem dacă a reparat Nikolai aerul condiționat.

– Nu încă, spun disperată. Voiam să mai facem ceva.

- Bine. La mașină, i-o iau înainte spre volan și întreabă: Ce faci?

- Trebuie să conduc de data asta, răspund.

Ridică din sprânceană, dar urcă în dreapta. Deschid GPS-ul și introduc prima adresă de pe listă, pentru „turul arhitectural din Palm Springs“.

- Este un... hotel, spune Alex nedumerit, când opresc lângă clădirea colțuroasă și stranie, cu fațada din dale de piatră și plăcuță cu contur portocaliu.

- Hotel Del Marcos, spun.

- Are vreun... dinozaur de oțel în el? întreabă.

Mă încrunt.

- Nu prea cred. Dar întreg cartierul, Tennis Club, cică e plin de clădiri fascinante.

- A... face, de parcă nu poate da dovadă de mai mult entuziasm.

Mi se strânge inima când pun următoarea adresă. Mergem două ore, ne opresc să mâncăm ceva ieftin (tărăgănăm o oră, mulțumită Aerului Rece) și, când ne întoarcem la mașină, Alex mi-o ia înainte.

- Poppy, zice rugător.

- Alex, spun și eu.

- Poți conduce cât vrei, dar mi se cam face rău și nu știu dacă mai suport să văd vilele unor străini.

- Dar îți place arhitectura, spun.

Se încruntă și mijește ochi.

- ...Poftim?

- La New Orleans, mergeam și îmi tot arătai ferestre. Credeam că-ți plac chestiile astea.

- Îți arătam ferestre?

Îmi arunc brațele în lături.

- Nu știu! Pur și simplu... îți plăcea naibii să te uiți la clădiri!

Râde obosit.

- Te cred, spune. Poate îmi place arhitectura. Nu știu. Dar sunt... foarte obosit și mi-e cald.

Dau să scot telefonul din geantă. Nici un mesaj de la Nikolai. Nu ne putem întoarce la apartament.

– Ce zici de muzeul aerului?

Când ridic ochii, se uită atent la mine, cu capul înclinat și ochii încă mijiti. Își trece mâna nefericit prin păr și își întoarce ochii o clipă, după care își pune mâna în șold.

– Poppy, e 7 seara. Nu cred că mai este deschis.

Suspin dezamăgită.

– Ai dreptate.

Mă duc la portiera din dreapta și mă prăvălesc învinsă pe scaun, în timp ce Alex pornește motorul. După 25 de kilometri facem pană.

– Aoleu, mormăi, în timp ce Alex trage pe dreapta.

– Probabil avem roată de rezervă, zice.

– Și știi tu s-o schimbi?

– Da. Știu s-o schimb.

– Domnul Proprietar, zic, încercând un ton jucăuș.

Se pare că și eu sunt foarte morocănoasă, lucru care se simte în ton. Alex mă ignoră și coboară din mașină.

– Ai nevoie de ajutor? întreb.

– Cred că să am nevoie să-mi ții lumina, zice. Se întunecă.

Îl urmez în spatele mașinii. Deschide portbagajul, mută niște covorașe și injură.

– N-avem roată.

– Mașina asta aspiră să ne distrugă viața, zic, și trag un șut mașinii. Fir-ar să fie, trebuie să-i cumpăr fetei ăstei roată de rezervă, nu?

Alex oftează și își masează puntea nasului.

– Împărțim costul.

– Nu, nu asta voiam... să spun.

– Știu, zice Alex iritat. Dar nu te las să plătești tu.

– Și ce facem?

– Chemăm o remorcă. Mergem cu Uberul acasă și vedem mâine care-i treaba.

Și asta facem. Chemăm o remorcă. Stăm tăcuți pe hayon până vin. Mergem la service în fața remorcii cu un bărbat pe nume Stan, care are pe fiecare braț un

tatuaj cu o femeie. Semnăm niște hârtii, chemăm un Uber. Așteptăm Uberul afară.

Intrăm în mașină cu o doamnă pe nume Marla, și Alex șoptește în barbă:

– Arată exact ca Delallo.

Măcar de asta să râdem. După care aplicația Marlei se defectează și se rătăcește. Drumul nostru de șaptesprezece minute se face de douăzeci și nouă, chiar în fața ochilor noștri. Nu râde nimeni. Nu zice nimeni nimic, nu scoatem un sunet.

Până la urmă, suntem aproape de Desert Rose. Este cam beznă și sunt sigură că stelele ar fi uluitoare dacă nu am fi prinși în Kia Rio a Marlei, inhalând tone de spray dulceag Bath & Body Works, cu care pare să fi parfumat toată mașina.

Când se oprește brusc mașina din cauza traficului la nici un kilometru de Desert Rose, îmi vine să plâng.

– O fi vreun accident pe drum, zice Marla. Altfel n-are de ce naiba să fie *atât* de aglomerat.

– Vrei să mergem pe jos? mă întreabă Alex.

– La naiba, da, zic.

Ieșim din mașina Marlei, o vedem că întoarce Kia din cincisprezece mișcări și se întoarce spre casă pe drumul întunecat.

– Astă-seară intru în piscină, zice Alex.

– Probabil este închisă, mormăi.

– Sar gardul.

Îmi scapă un chicotit efervescent și obosit pe gură.

– Bine, mă bag.

CAPITOLUL 23

Acum cinci veri

În ultima noapte pe Sanibel Island, stau cu ochii în tavan și ascult ploaia care bate în acoperiș, revăzând săptămâna ca printr-un filtru dens, tulbure și nestatornic, încercând să surprind această unică fracțiune de secundă care pare să-mi scape din memorie ori de câte ori încerc să o ajung.

Văd plajele involburate. Maratonul Zona crepusculară, la care eu și Alex moțăim pe canapea. Restaurantul cu fructe de mare, unde mi-a dezvălui în sfârșit detaliile cumplite ale despărțirii lui de Sarah – cum, înainte să-l părăsească și să plece într-o tabără de yoga de trei săptămâni, îi spusese că relația lor avea tot atâta intensitate ca biblioteca la care se cunoscuseră. „Dacă intensitate vrea”, spusese eu, „pot oricând să-i zgârii mașina cu cheia”. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este barul numit BAR, podelele lipicioase și ventilatoarele de stuf, unde ies din baie și îl văd la bar citind o carte și mă cuprinde o asemenea dragoste, încât simt că mă rup în două și cum am încercat apoi să-l detașez de tristețea postdespărțirii de Sarah cu extravagantul „Hei, voinicule!”

Pe urmă, vine momentul în care alergam prin ploaia torențială de la BAR spre mașină, cele în care am stat și am ascultat ștergătoarele scârțâind pe parbriz în drum spre bungaloul inundat.

Mă apropiu de acel moment, cel la care tot vreau să ajung și îmi scapă printre degete, de parcă nu ar fi decât o dâră de lumină care dansează pe jos.

Îl văd pe Alex cum zice să facem o poză împreună, luându-mă prin surprindere cu blițul când ajunge cu numărătoarea la 2, în loc de 3. Amândoi ne înecăm de râs, mormăind că poza este odioasă, certându-ne dacă să o ștergem sau nu, Alex promițând că nu arăt deloc așa, eu spunându-i același lucru.

După care spune:

– La anul, hai să mergem undeva la frig.

Eu zic bine, așa facem.

Și atunci se întâmplă, clipa care îmi tot scapă printre degete, ca un detaliu care schimbă totul într-o amintire de moment pe care nu o pot opri sau frâna.

Ne privim și atât. Nu există un aspect temeinic de care să mă agăț, nici un reper distinct al începutului sau sfârșitului acestui moment, nimic care să-l separe de alte milioane de momente ca el. Numai că acesta este primul moment în care îmi spun.

„Sunt îndrăgostită de tine.”

Gândul mă înspăimântă și probabil că nici măcar nu este adevărat. O idee primejdios de alimentat. Îi dau drumul și mă uit cum se estompează.

Însă mă frige podul palmelor, dovada de netăgăduit că la un moment dat l-am vrut.

CAPITOLUL 24

Vara asta

Apartamentul a devenit al șaptelea cerc al iadului și nu se vede că ar fi trecut Nikolai pe-aici. Îmi pun costumul de baie și un tricou lăbărțat, după care mai scriu repede un mesaj în care-i cer să-mi spună ce se petrece.

După ce se schimbă în sufragerie, Alex bate la ușă și coborâm la piscină cu prosoapele în mână. Ne strecurăm întâi pe la poartă.

– Încuiată, confirmă Alex, dar tocmai am observat problema de bază.

– Ce. Mama. Dracului.

Ridică ochii și vede: piscină de beton goală. În spatele nostru, cineva icnește.

– O, iubi, ți-am zis că ei sunt!

Eu și Alex ne întoarcem spre un cuplu între două vârste, cu pielea tăbăcită de bronz, care vine spre noi. O roșcată cu pantofi sclipitori cu toc din plută și șalvari albi lângă un bărbat cu ceafa lată, ras în cap și cu ochelari de soare sprijiniți pe cap.

– Ai avut dreptate, pui, zice bărbatul.

– Însurățeeeeiiii! cântă femeia și mă ia în brațe. De ce n-ați zis că veniți în Springs?

Și atunci îmi pică fisa. Bărbățul și Nevestica din taxiul cu care am plecat de la aeroportul din L.A.

– Uau, face Alex. Salutare. Ce faceți?

Unghiile de un portocaliu fosforescent ale femeii mă eliberează și face cu mâna.

– Ei, știți cum e, totul mergea bine până la prostia asta. Cu piscina.

Bărbățul mormăie ca să-și confirme nemulțumirea.

– Ce s-a întâmplat? întreb.

– Un copil a făcut diaree în apă! O tonă, îmi imaginez, pentru că au fost nevoiți să scoată apa cu totul. Cică până mâine o s-o umple! Se încruntă. Firește, mâine noi plecăm la Joshua Tree.

– A, ce tare! zic.

Este un chin să par veselă și vioaie când, de fapt, sufletul mi se ofilește în tăcere în carcasa goală a trupului.

– Am câștigat o ședere gratuită acolo. Îmi face cu ochiul. Port noroc.

– Asta, da, zice Bărbățul.

– Nu o spun la plesneală, continuă ea. Am câștigat la loterie acum câțiva ani – nu miliarde, dar nici prea rău și jur, de-atunci câștig parcă orice tombolă, concurs sau competiție doar dacă arunc o privire!

– Fascinant, zice Alex.

Și sufletul lui pare că s-a ofilit.

– În sfârșit! Să lăsăm îndrăgostiții în pace. Ne face iar cu ochiul. Ori poate doar i se lipesc genele false între ele. Greu de zis. Nu-mi vine să cred ce noroc ciudat să stăm în același loc!

– Noroc, repetă Alex. Zici că este în transă indusă de ghinion. Mda.

– Ce lume mică, nu? zice Nevestica.

– Așa-i, răspund eu.

– Mă rog, distracție plăcută până la sfârșit!

Ne strânge pe amândoi de câte un umăr, Bărbățul încuviințează și pe urmă pleacă, iar noi rămânem în fața piscinei fără apă. După trei secunde de tăcere, spun:

– Încerc să-l mai sun o dată pe Nikolai.

Alex nu reacționează. Ne întoarcem sus. Sunt 32 de grade. Nu metaforic. Chiar 32 de grade. Nu mai

aprindem lumina, mai puțin pe cea din baie, ca și cum un singur bec ar putea urca temperatura la 37.

Alex stă în mijlocul camerei, complet nefericit. E prea cald să se așeze pe orice, să se atingă de orice. Și aerul pare altfel, aproape solid. Mă fâțâi în timp ce sun la Nikolai.

A patra oară îmi respinge apelul, țin și mă întorc furtunos în bucătărie să iau foarfeca.

– Ce faci? întreabă Alex. Trec furioasă pe lângă el și mă duc pe balcon să înjunghii folia de plastic. Nu ajută, zice. Este la fel de cald afară ca și înăuntru astă-seară.

Dar nu se poate înțelege cu mine. Sfâșii plasticul, bucată cu bucată și arunc totul pe jos. În sfârșit, jumătate din balcon este deschis în aerul nopții, dar Alex are dreptate. Nu contează.

Este atât de cald, că mă topesc. Intru furibundă și îmi dau cu apă rece pe față.

– Poppy, zice Alex, cred că ar trebui să ne ducem la un hotel.

Scutur din cap, prea frustrată să vorbesc.

– Trebuie, insistă.

– Nu așa trebuia să fie, izbucnesc și simt o durere bruscă săgetându-mi ochiul.

– Cum adică?

– Trebuia să fie ca pe vremuri! răspund. Să nu cheltuim prea mulți bani – și să facem față țepeilor.

– Am luat *destule* deja, insistă Alex.

– Hotelurile sunt scumpe! exclam. Și deja trebuie să punem 200 ca să cumpărăm nenorocita aia de anvelopă!

– Știi ce mai este scump? Spitalul! O să *murim* dacă mai stăm aici.

– Nu așa trebuia să fie! strig, record doborât.

– Dar așa este! ripostează.

– Vreau să fie cum era!

– Nu o să mai fie niciodată așa! se răstește. Nu ne mai putem întoarce în trecut, da? Lucrurile s-au schimbat și nu putem schimba asta, așa că *încetează!* *Încetează* să

mai încerci să resuscitezi forțat prietenia – nu se va întâmpla! Ne-am *schimbat* și trebuie să încetezi să te prefaci că nu-i așa!

Îi pierde glasul, are privirea întunecată și maxilarul încheștat. Lacrimile îmi încețoșează privirea și, în timp ce stăm în semiîntuneric, față în față fără să zicem nimic, gâfâind, simt că mi se frânge inima în două.

Un zgomot rupe liniștea. Un tunet surd, îndepărtat, după care *pic-pic-pic* pe înfundate.

– Auzi?

Are glasul oarecum gătit.

Încuviințez nesigură, după care următorul tunet ne cutremură. Ochii noștri se găsesc, mari și disperați. Alergăm la marginea balconului.

– Mama naibii!

Îmi arunc brațele în aer să prind ploaia. Încep să râd. Vine și Alex.

– Ia.

Apucă resturile foliei de plastic și le sfâșie. Iau foarfeca de pe măsută și tăiem restul foliei, aruncând-o peste umăr, iar ploaia cade nestingherită, până când scăpăm de tot de ea. Stăm cu fețele în sus și lăsăm ploaia să cadă peste noi. Izbucnesc din nou în râs și, când mă uit la Alex, mă privește, zâmbind cu toată gura două clipe înainte să devină îngrijorat.

– Îmi pare rău, zice, cu vocea înăbușită de ploaie. Voiam doar...

– Știi ce voiai să spui. Ai avut dreptate. Nu ne putem întoarce în trecut.

Își tatonează buza inferioară cu dinții.

– Adică... ai vrea, cu adevărat?

– Vreau doar... ridic din umeri.

„Pe tine.”

„Pe tine.”

„Pe tine.”

„Pe tine. Spune-o.”

Clatin din cap.

– Nu vreau să te mai pierd încă o dată.

Alex se întinde spre mine, eu spre el și îl las să mă prindă de umeri și să mă aducă spre el. Mă lipesc de tricoul lui ud în timp ce mă cuprinde în brațe și mă ridică aproape de el. Mă ridic pe vârfuri și mă țin așa, cu fața îngropată în gâtul meu, în tricoul meu gigantic learcă. Îl cuprind de mijloc și tremur, în timp ce îmi lunecă mâinile pe spatelui meu, până la nodul costumului de baie, legat pe sub tricou.

Chiar și după o zi întreagă, miroase atât de bine și îmi place la nebunie să-l simt lipit de mine, să-l ating. Cu tot cu ușurarea intensă pe care o simt în ploaia deșertică, încep să amestec, mi se învârt capul și mă simt dezinhibată. Mâinile mele urcă pe gâtul lui până în păr, iar el se trage înapoi destul cât să mă privească în ochi, dar nici unul nu-i dă drumul celuilalt și tot stresul și grijile i s-au estompat pe frunte, ca și din corpul meu, ca un abur.

– Nu o să mă pierzi, spune încet în zgomotul ploii. Atât cât mă vrei, mă vei avea.

Înghit în sec, dar tot mi se pune un nod în gât. Încerc să absorb cuvintele. Ar fi o greșeală să le dau glas, nu? Ne spunem totul, dar sunt lucruri ce nu pot fi luate înapoi, cum sunt și lucruri care nu pot fi date înapoi.

Ridică mâna să-mi dea după ureche bucla udă din ochi. Nodul din gât pare să se ducă și adevărul iese din mine ca o răsuflare pe care o țin de-o veșnicie în mine.

– Întotdeauna te vreau, Alex, șoptesc. Întotdeauna.

În lumina slabă, parcă îmi scapără ochii și gura îmi se relaxează. Când se apleacă să-și lipească fruntea de a mea, îmi simt tot corpul, ca și cum dorința mă apasă din toate părțile asemenea unei păături grele, în vreme ce îmi plimbă mâinile pe pielea mea, tandru ca lumina soarelui. Nasul îmi alunecă lângă al meu, lângă gurile noastre care se întind nesigure, pulsând.

Clipa poate trece încă plauzibil, există o șansă să treacă fără să ducem gestul vreodată la bun sfârșit. Totuși, în timp ce-i ascult respirația neregulată, simt cum stă să mă absoarbă, cu buzele întredeschise, se

apropie, ezită, pierd din vedere orice rațiune aveam ca să opresc totul.

Ca magnetii încercăm să ne atragem în timp ce păstrăm precauți distanța între noi. Îmi atinge obrazul cu mâna, ridicându-mi fața blând până ni se ating nasurile, testând distanța dintre noi, gurile deschise gustând aerul dintre noi.

Fiecare suflare i-o simt în șoaptă pe buza de jos. Fiecare inhalație tremurată a mea îl aduce mai aproape. „Nu așa trebuia să fie”, îmi spun ca prin ceață.

Și atunci, mai tare: „Exact așa trebuia să fie”.

„Exact așa trebuie să fie.”

„Exact așa este.”

CAPITOLUL 25

Acum patru veri

Anul ăsta va fi altfel. Lucrez de șase luni la *Rest + Relaxation*. În acest timp, am fost la:

Marrakech și Casablanca.

Martinborough și Queenstown.

Santiago de Chile și Insula Paștelui.

Ca să nu mai zic de toate orașele din Statele Unite în care m-au trimis.

Vacanțele astea nu seamănă deloc cu cele pe care le făceam cu Alex, dar poate am bagatelizat acest aspect când am propus să combinăm vacanța noastră de vară cu munca, pentru că vreau să-i văd reacția când ajungem în prima stațiune zdrăngănind trolerele T.J. Maxx și suntem întâmpinați cu șampanie.

Patru zile în Suedia. Patru în Norvegia.

Nu tocmai ger, dar *frig* cel puțin și, pentru că am căutat-o pe cumnata emigrantă a Litei, Instructoarea de Rafting, îmi trimite săptămânal sugestii de distracții în Oslo. Spre deosebire de Lita, Dani are memorie de elefant: pare să-și amintească fiecare super restaurant în care a mâncat și știe exact ce să ne spună să comandăm. Într-un e-mail, clasifică diversele fiorduri după o serie de criterii (frumusețe, aglomerație, mărime, regiune mai mult sau mai puțin de interes, frumusețea drumului cu mașina în locurile mai mult sau mai puțin confortabile).

Când mi-a dat Lita adresa ei de e-mail, mă așteptam să primesc o listă cu un anume parc național și poate câteva baruri. Și Dani chiar a făcut asta – în primul e-

mail. Numai că nu se mai oprea când își amintea de altceva ce „musai să nu plecăm fără să vedem!”

Folosește multe semne de exclamare și, cu toate că în mod normal știu că oamenii fac asta ca să pară prietenoși și nicidecum mânioși, fiecare propoziție a ei pare un ordin.

– Trebuie să beți *aquavit*!

– Să-l beți la temperatura camerei, poate și cu o bere!

– Să-l beți la temperatura camerei în drum spre Viking Ship Museum! NU-L RATAȚI!

Fiecare nou e-mail își lasă semnul de exclamare în mintea mea și mi-ar fi frică s-o cunosc pe Dani, dacă nu ar încheia fiecare e-mail cu *xoxo*, ceea ce-mi place așa mult, că sunt sigură că o s-o îndrăgim. Ori o s-o îndrăgesc eu și Alex va fi îngrozit de ea.

Oricum ar fi, în viața mea nu am fost mai entuziasmată de vreo excursie.

În Suedia există un hotel de gheață, numit (dintr-un motiv misterios) Icehotel. Este genul de loc pe care noi doi nu ni l-am fi permis în veci, și toată dimineața, până la ședința cu Swapna, am transpirat ca naiba la birou – nu o transpirație firească, ci una de anxietate, care duhnește oribil. Nu-i ca și cum Alex n-ar fi acceptat încă o vacanță la plajă, dar de când am descoperit Icehotel, am știut că va fi surpriza perfectă pentru el.

Propun articolul ca „Răcorire de vară” și ochii Swapnei se luminează aprobator.

– Inspirat, zice.

Și văd câțiva dintre ceilalți jurnaliști mai consacrați că murmură unul la altul. Nu sunt aici de suficient timp cât să observ că folosește acest cuvânt, dar știu cum vede *noile tendințe*, așa că îmi imaginez că *inspirat* este diametral opus cuvântului *modern* în mintea ei.

Este într-un tot de acord. Și uite așa, am permisiunea de a cheltui mult prea mulți bani. Practic, nu-i pot cumpăra lui Alex mâncare sau bilete de avion, nici măcar intrarea la muzeul vikingilor, dar când călătorești cu $R + R$, ți se deschid ușile, la masa ta vin

sticlele de șampanie pe care nu le-ai comandat, bucătarii trec cu ceva „din partea lor” și viața este ceva mai roz.

Mai rămâne chestiunea fotografului care ne va însoți, dar până acum toată lumea cu care am lucrat a fost plăcută, dacă nu chiar amuzantă și la fel de independentă ca mine. Ne întâlnim, plănuim ședințele foto, ne despărțim și, cu toate că nu am mai lucrat cu noul fotograf repartizat – fiecare a fost prins în alte proiecte la birou –, Garrett, celălalt jurnalist nou, spune că fotograful Trey este super mișto și să nu-mi fac griji.

Eu și Alex ne tot dăm mesaje în săptămânile dinaintea vacanței, dar nu discutăm despre vacanță în sine. Îi spun că mă ocup de tot, că este o surpriză și chiar dacă îl stresează lipsa de control, nu se plânge. În schimb, îmi scrie despre pisoii negru, Flannery O'Connor. Poze cu el în pantofi, dulapuri, întins peste cărțile din raft.

Seamănă cu tine, zice uneori.

Din pricina ghearelor? întreb. Sau **a dinților** sau **a puricilor** și, de fiecare dată, orice comparație fac, îmi scrie doar: **un tigrișor**.

Asta mă face să freamăt și mă ia cu călduri. Îmi amintesc cum îmi trăgea gluga hanoracului peste cap și rânjea la mine în răcoarea întunericului, murmurând în barbă: „Drăgălașo”.

Cu o săptămână înainte de plecare, fie răcesc îngrozitor, fie am cea mai puternică alergie de vară din câte îmi amintesc. Am mereu nasul înfundat și/sau curge, parcă am arici în gât și un gust amar. Capul stă să-mi explodeze de presiune și, în fiecare dimineață, sunt epuizată înainte să înceapă ziua. Nu am însă febră, iar când ajung degrabă la urgență, aflu că nu am streptococ, așa că fac tot posibilul să trag tare. Sunt multe de făcut înainte de plecare și le fac pe toate în timp ce tușesc de mama focului.

Cu trei zile înainte să plecăm, am un vis în care Alex îmi spune că s-a împăcat cu Sarah și că nu mai vine în

vacanță.

Mă trezesc cu greață. Toată ziua încerc să uit visul. La 2.30, îmi trimite o poză cu Flannery.

Îți e dor de Sarah? îl întreb.

Uneori, dar nu prea mult.

Te rog să nu contramandezi vacanța, scriu, din cauză că visul ăsta mă dă rău peste cap.

De ce să contramandez vacanța? întreabă.

Nu știu. Mă tot stresez că o s-o faci.

Vacanța de vară este punctul culminant al anului pentru mine, răspunde.

Și pentru mine.

Chiar și acum când poți călători tot timpul? Nu te-ai săturat?

Nu m-aș putea sătura vreodată. Să nu o contramandezi.

Îmi trimite o poză cu Flannery O'Connor așezată pe valiza lui făcută.

Tigrișorul, scriu.

O iubesc, zice și evident știu că la pisică se referă, dar asta îmi dă din nou acea senzație de freamăt și căldură.

Abia aștept să te văd, scriu, simțind dintr-odată că este foarte cutezător, chiar riscant să spun acest lucru foarte banal.

Știu, numai la asta mă gândesc, răspunde.

Adorm abia după câteva ore în acea noapte. Zac în pat și reiau la nesfârșit cuvintele acelea de simt că fac febră.

Când mă trezesc, îmi dau seama că am făcut. Că încă am febră. Că am gâtul mai umflat și mai roșu ca înainte și îmi bubuie capul, am pieptul greu, mă dor picioarele și mi-e frig oricâte păături pun pe mine. Sun la birou să anunț că sunt bolnavă, ca să dorm înainte de zborul de a doua zi, dar la sfârșitul serii știu că nu mă pot urca în avion. Am 38.8.

Multe dintre rezervări se apropie și nu se rambursează. Înfofolită în păături și tremurând în pat, îi scriu un e-mail pe telefon șefei mele, explicându-i situația.

Nu știu ce să fac. Nu știu dacă o să mă concedieze din pricina asta. Dacă nu m-aș simți groaznic, cred că aș plânge.

Du-te la prima oră la doctor, îmi spune Alex.

Poate trece, scriu. Poate pleci tu la timp și ne vedem în câteva zile.

Nu ar trebui să te simți așa rău după atâtea zile de răceală. Te rog, Poppy, du-te la doctor.

Mă duc, răspund. Îmi pare tare rău.

Pe urmă, chiar plâng. Pentru că dacă nu ajung în vacanța asta, este foarte posibil să nu-l mai văd un an pe Alex. Este atât de ocupat cu masterul și cu predatul, iar eu nu prea mai stau pe-acasă de când lucrez la *R + R* și cu atât mai puțin în Linfield. De Crăciun, s-a bucurat mama să-mi spună, l-a convins pe tata să vină în oraș. Până și frații mei au fost de acord să vină o zi, două, insistând că nu vor mai face asta după ce se mută în California (Parker ca să devină scenarist TV în L.A. și Prince ca să lucreze pentru o companie de jocuri video în San Francisco), ca și cum, după ce semnează contractul, alegerea între cele două state va fi o chestiune pe viață și pe moarte.

Atunci când sunt bolnavă, îmi doresc să fiu în Linfield. Să stau în camera mea din copilărie, cu pereții tapetați cu afișe vechi de călătorie, cu pledul roz pal, făcut de mama când era însărcinată cu mine, tras până la gât. Aș vrea să-mi aducă ea supă și termometru și să vadă dacă beau apă, să-mi dea ibuprofen până îmi scade febra.

De data asta, îmi detest apartamentul minimalist. Detest zgomotele orașului care se lovesc de geamuri la orice oră. Detest așternuturile moi și gri pe care eu le-am ales și imitația de mobilă daneză care se poartă și pe care am început s-o aduc de când am pus mâna pe postul de Adultă, cum îi zice tata.

Vreau să fiu înconjurată de bibelouri. Vreau lampadarele cu modele florale și pernele decorative care nu se asortează între ele pe canapeaua ecosez, cu

spatele acoperit de o pătură afgană aspră. Vreau să îmi târăsc picioarele până la vechiul frigider albicios, plin de magneti hidoși din Gatlinburg, Kings Island și Beach Waterpark, cu desene făcute de mine în copilărie și poze de familie albite de bliț și să văd o pisică în scutec trecând pe lângă mine doar ca să se izbească de peretele pe care nu l-a văzut.

Nu vreau să fiu singură și să fac eforturi colosale ca să trag aer în piept.

La cinci dimineața, îmi răspunde Swapna la email.

Se mai întâmplă. Nu te stresa. Ai dreptate în privința rambursului – dacă vrei să-l lași pe prietenul tău să se cazeze acolo unde ai rezervat, n-ai decât. Mai trimite-mi o dată itinerarul și o să-l trimitem pe Trey să facă fotografiile. Te poți duce și tu când te faci bine.

Și, Poppy, când se mai întâmplă asta (și se va mai întâmpla), nu-ți mai cere atâtea scuze. Nu ești stăpână pe sistemul tău imunitar și te asigur că atunci când colegii tăi de sex opus trebuie să anuleze o călătorie, nu dau semne că au vreo senzație că mă nedreptățesc pe mine. Nu încuraja oamenii să te învinovățească pentru un lucru asupra căruia nu ai control. Scrîm minunat și suntem norocoși că lucrezi pentru noi.

Acum du-te la doctor și bucură-te de adevăratele beneficii R + R. Discutăm următorii pași când te faci bine.

Cred că aș fi mai ușurată dacă nu ar fi tot apartamentul în ceață și extrema neplăcere de a exista pur și simplu.

Fac un *screenshot* cu e-mailul și i-l trimit lui Alex.

Du-te și distrează-te!!! îi scriu. **Încerc să vin în a doua parte!**

Deja, numai gândul de a mă da jos din pat mă amețește. Las telefonul deoparte și închid ochii, lăsând somnul să mă cuprindă ca un abis care mă înghite în cădere.

Nu dorm bine, ci cu frisoane și zvâcniri, genul de somn în care visele și propozițiile o iau de la capăt la nesfârșit, întrerupându-se înainte să își ia avânt.

Visez o pisică enormă, neagră, cu ochi fiămânzi. Mă aleargă în cerc până nu mai pot respira, nu mai pot alerga, după care atacă și sar în sus speriată, doar ca să o iau de la capăt cum închid ochii.

„Ar trebui să mă duc la doctor“, îmi spun din când în când, dar sigur nu mă pot ridica în fund.

Nu mănânc. Nu beau. Nici pipi nu mă ridic să fac.

Ziua se scurge până deschid ochii în lumina galbenă-aurie a apusului care strălucește la fereastra dormitorului și, când clipesc, s-a preschimbat într-un violaceu intens, iar în cap îmi bate o tobă, atât de puternic, încât zgomotul trimite unde de șoc prin tot corpul. Mă întorc pe o parte, îmi trag o pernă pe față, dar nu încetează.

Zgomotul se întetește. Încep să îmi aud numele, ca atunci când sunetele par să se transforme în muzică dacă ești atât de obosit încât pe jumătate visezi.

„Poppy! Poppy! Ești acasă?“

Telefonul zbârnâie pe noptieră vibrând. Îl ignor, îl las să sune. Sună din nou și, a treia oară, mă rostogolesc și dau să mă uit la ecran, în ciuda faptului că lumea pare să se topească, ca un vârtej format între două conuri de înghețată colorată diferit.

Am zeci de mesaje de la **ALEXANDER CEL MARE ȘI TARE**, din care ultimul zice **Am venit! Deschide!**

Nu înțeleg nimic. Sunt prea amețită să fac legătura, mi-e prea frig să-mi pese. Mă strigă din nou, dar nu știu dacă pot vorbi. Am gâtul inflammat.

Aud din nou bătaile, vocea care îmi strigă numele și ceața se ridică doar cât să pun totul cap la cap și să mă lămuresc complet.

– Alex, mormăi.

– Poppy! Ești acasă? strigă, de cealaltă parte a ușii.

Iar visez, singurul motiv pentru care am impresia că pot ajunge la ușă. Iar visez, ceea ce înseamnă că

probabil, când ajung la ușă și o deschid, pisica neagră uriașă mă va aștepta acolo, cu Sarah Torval călare pe ea.

Dar poate că nu. Poate este doar Alex și îl pot trage în casă și...

– Poppy, te rog spune-mi dacă ești OK! zice de cealaltă parte a ușii, iar eu cobor din pat, trăgând pledul în cearșaf după mine.

Mi-l pun peste umeri și mă târăsc la ușă pe picioare slăbite care par de apă.

Mă chinui să descui, izbutesc în cele din urmă și ușa se deschide ca prin magie, pentru că așa se întâmplă în vise.

Abia când îl văd la ușă, cu mâna pe clanță și valiza scorjită în spate, îmi dau seama că poate nu visez.

– Doamne, Poppy, zice, intrând și uitându-se atent la mine, punându-mi dosul palmei reci pe fruntea asudată. Arzi.

– Ești în Norvegia, reușesc să șoptesc răgușit.

– Ba deloc. Își trage bagajul în casă și închide ușa. Când ai luat ultimul ibuprofen?

Scutur din cap.

– Nu? Fir-ar să fie, Poppy, trebuia să te duci la doctor.

– Nu am știut cum.

Sună foarte penibil. Am douăzeci și șase de ani, o slujbă cu normă întreagă și o asigurare medicală, un apartament, credite de studii și locuiesc singură în New York City, dar pur și simplu există lucruri pe care nu vrei să fii nevoit să le faci singur.

– Nu-i nimic, zice Alex, trăgându-mă ușor spre el. Hai să te ducem în pat să vedem dacă putem scăpa de febră.

– Trebuie să fac pipi, îi spun printre lacrimi, după care recunosc: E posibil să fi făcut pe mine.

– Bine, zice. Mergi la pipi. Îți găsesc niște haine curate.

– Să fac duș? întreb, aparent neajutorată.

Am nevoie de cineva să-mi spună exact ce să fac, cum făcea mama când nu mă duceam la școală și mă uitam

acasă la Cartoon Network toată ziua, fără să fac nimic dacă nu-mi spunea ea ce.

– Nu știu, zice. O să caut pe Google. Fă pipi deocamdată.

Fac un efort mult prea mare să intru în baie. Las păturile afară și fac pipi cu ușa deschisă, tremurând tot timpul, dar liniștită să-l aud pe Alex în casă. Deschide încet sertarele. Aprinde aragazul, pune de ceai.

Când termină ce face acolo, vine să vadă de mine și încă stau pe veceu cu șortul la glezne.

– Cred că poți face duș dacă vrei, spune și dă drumul la apă. Poate să nu te speli pe cap. Nu știu dacă e adevărat, dar bunica Betty jură că te îmbolnăvești de la părul ud. Sigur nu cazi?

– Dacă nu stau mult, nu pătesc nimic, spun, brusc conștientă ce transpirată sunt. Fără îndoială am făcut pe mine.

Mai târziu o să fie umilitor, dar în clipa asta nimic nu mă poate stânjeni. Sunt extrem de ușurată că este aici.

Pare nesigur o clipă.

– Haide, intră la duș. Stau aproape și dacă simți că nu mai poți, îmi spui, bine?

Se întoarce cu spatele cât fac efortul să mă ridic în picioare și să îmi scot pijamaua. Intru în apa fierbinte și trag perdeaua, cutremurându-mă când mă atinge apa.

– Ești bine? mă întreabă pe loc.

– Îhî.

– O să stau aici, bine? Dacă ai nevoie de ceva, îmi spui.

– Îhî.

După numai câteva minute, îmi ajunge. Opresc apa și Alex îmi dă prosopul. Mi-e mai frig ca oricând acum că sunt udă și ies din duș clănțănind.

– Ia. Îmi mai pune un prosop ca o mantie pe umeri și încearcă să mă maseze să mă încălzesc. Hai să te așezi până schimb așternuturile, bine? Încuviințez și mă duce la fotoliul din ratan de epocă în colțul dormitorului. Așternuturi curate? întreabă.

Arăt spre dulap.

– Raftul de sus.

Le scoate și îmi dă o pereche de pantaloni de trening împăturiti și un tricou. Cum nu am obiceiul să-mi împăturesc hainele, cred că le-a împăturit din reflex când le-a scos din sertar. Când le iau de la el, se întoarce cu spatele ca să facă patul și las prosoapele pe jos ca să mă îmbrac.

După ce face patul, Alex ridică un colț de pătură să mă bag sub el și îl las să mă învelească. În bucătărie începe să șuiere ceainicul. Dă să plece, dar îl apuc de braț ameită de senzația că sunt curată și nu-mi mai e frig.

– Nu vreau să pleci.

– Mă întorc imediat, Poppy, zice. Trebuie să vin să-ți dau medicamente.

Încuviințez și îi dau drumul. Când se întoarce, aduce un pahar cu apă și geanta cu laptopul lui. Se așază pe marginea patului și scoate sticlute cu pastile și cutii cu sirop de tuse, pe care le aliniază pe noptieră. Nu știam ce simptome ai, îmi spune. Îmi ating pieptul, încercând să-i explic că mă strânge și senzația e oribilă. Priceput, adaugă și alege o cutie, din care scoate două pastile pe care mi le dă cu un pahar cu apă.

– Ai mâncat? întreabă după ce le iau.

– Nu prea cred.

Zâmbește subtil.

– Am cumpărat câte ceva pe drum ca să nu mai ies. Supa îți surâde?

– De ce ești așa amabil? șoptesc.

Se uită o clipă la mine, după care se apleacă și mă pupă pe frunte.

– Cred că este gata ceaiul.

Alex îmi aduce supă de pui cu tăieței, apă și ceai. Pune alarma pentru următoarele pastile, îmi ia temperatura la două ore toată noaptea.

Dorm fără vise și de câte ori mă trezesc, este acolo, moțâind lângă mine, pe pat. Cască și se uită la mine.

– Cum te simți?

– Mai bine, răspund, dar nu știu dacă fizic este adevărat, numai că cel puțin mental, emoțional, chiar mă simt mai bine pentru că este acolo și nu pot scoate mai mult de două cuvinte, așa că nu are sens să explic asta.

Dimineață, mă ajută să cobor la taxi și mergem la doctor. Pneumonie. Am pneumonie. Din fericire nu atât de grav cât să mă internez.

– Atât timp cât stați cu ochii pe ea și ia antibiotice, nu pățește nimic, îi spune medicul mai mult lui Alex decât mie, probabil pentru că nu par genul de om care poate pricepe în clipa asta ce zice.

Când mă duce Alex pe urmă acasă, îmi spune că trebuie să iasă din nou și îmi vine să-l implor să rămână, dar sunt istovită. Și apoi, sigur vrea să mai iasă din casa mea și să scape de mine după o noapte în care a făcut pe infirmiera.

Se întoarce jumătate de oră mai târziu cu jeleuri, înghețată, ouă, supă și toate sortimentele de vitamine și condimente pe care nu m-am gândit vreodată să le țin în casă.

– Betty insistă că zincul face minuni, îmi spune când vine cu vitaminele, jeleu roșu și încă un pahar cu apă. Mi-a mai spus și să îți pun scorțișoară în supă, așa că dacă are gust rău, e vina ei.

– Cum de ești aici? izbutesc să îngaim.

– Prima escală spre Norvegia era New Yorkul, îmi explică.

– Păi, și? Ai intrat în panică și ai ieșit din aeroport în loc să te urci în următorul avion?

– Nu, Poppy, răspunde. Am venit să stau cu tine.

Îmi dau numaidecât lacrimile.

– Voiam să te duc la un hotel făcut din gheață.

Îi trece în zbor un zâmbet pe față.

– Sincer, nu știu dacă nu aiurezi de febră.

– Nu. Închid ochii strâns și îmi simt lacrimile lăsând urme pe obraji. Există. Îmi pare tare rău.

– Hei. Îmi dă părul de pe față. Știi că nu-mi pasă de asta, da? Vreau doar să petrec timp cu tine. Își trece degetul mare peste dâra lacrimilor care mi se preling pe nas și le oprește înainte să-mi ajungă pe buza superioară. Îmi pare rău că nu te simți bine și că ratezi hotelul de gheață, dar mie mi-e bine aici.

Fără urmă de demnitate, după ce omul ăsta mi-a schimbat așternuturile pline de pipi, mă întind spre gâtul lui și îl trag spre mine, iar el se așază mai bine la chemarea mâinilor mele. Mă cuprinde cu brațul de spate și mă trage la piept, iar eu îl cuprind de mijloc și stăm încolăciți așa.

– Îți simt bătăile inimii, îi spun.

– Și eu pe ale tale.

– Îmi pare rău că am făcut pipi în pat.

Râde, mă strânge mai tare la piept și atunci mă doare sufletul de mult ce-l iubesc. Probabil o spun cu voce tare, fiindcă murmură:

– Asta e de la febră.

Clatin din cap, mă ghemuiesc în el, până suntem lipiți din cap până în picioare. Îmi mângâie ușor părul și mă trece un fior pe spinare din locul în care m-a atins pe gât. E așa bine în toată marea de senzații neplăcute, că mă arcuiesc puțin, cu mâna pe spatele lui și îi simt ritmul inimii gonind, ceea ce îmi intensifică nebunește pulsul ca să țin pasul cu el. Își duce mâna pe șoldul meu și îl trage peste al lui, iar degetele mele se contorsionează în el când îmi îngrop gura în gâtul lui, unde îi simt pulsul gonind nebunește.

– Stai bine? întreabă gătit, de parcă felul în care stăm este o chestiune de aliniere, ca și cum am construi o poveste care ne protejează de ceea ce se petrece.

Și în negura bolii, simt că mă vrea cum îl vreau și eu.

– Îhî, murmur. Tu?

Îmi strânge șoldul și încuviințează.

– Da, zice și nu ne mai clintim deloc.

Nu știm cât stăm așa, dar în cele din urmă, medicamentele își fac efectul și senzațiile se

estompează, așa că adorm odată cu sistemul meu nervos în stare de alertă, ca atunci când mă trezesc, să-l găsesc de cealaltă parte a patului.

– O voiai pe mama ta, îmi spune.

– Mi-e dor de ea când sunt bolnavă.

Încuviințează și îmi dă părul după ureche.

– Uneori și mie.

– Îmi povestești despre ea? îl rog.

Se foiește și se ridică mai sus, sprijinit de tăblia patului.

– Ce vrei să știi?

– Orice, șoptesc. La ce te gândești când o ai în minte?

– Păi, aveam numai șase ani când a murit, zice, mângâindu-mi părul din nou. Nu insist să continue, o face singur nu după mult timp. Ne cânta când ne învelea la culcare. Și mi se părea că avea voce frumoasă. Adică le spuneam colegilor de clasă că este cântăreață. Sau că asta ar fi fost dacă nu era mamă casnică. Și știi... Își ține mâna nemișcată în părul meu. Tata nu putea vorbi despre ea. Deloc. Adică încă nu poate fără să izbucnească în plâns. Așa că nici eu nu vorbeam cu frații mei despre ea când eram mici. Și pe la paisprezece-cincisprezece ani, m-am dus acasă la bunica Betty să-i curăț burlanele și să-i tund iarba și se uita la niște filmulețe vechi cu mama. Mă uit la chipul lui, la felul în care își mișcă buzele pline și i se reflectă în ochi lumina străzii care pătrunde pe fereastră de zici că strălucește din interior. Acasă nu făceam asta niciodată, continuă. Nici nu-mi amintesc vocea ei. Dar ne-am uitat la filmul ăsta în care mă ținea în brațe, bebeluș fiind. Cânta o melodie veche a lui Amy Grant. Se uită la mine și zâmbetul i se adâncește în colțul gurii. Și avea o voce oribilă.

– Cât de oribilă? întreb.

– Destul cât să o oprească Betty ca să nu facă infarct de râs, zice. Și se vedea că mama știa că e afonă. Adică o auzeai pe Betty râzând în timp ce filma, iar mama se tot

uita peste umăr rânjind, dar tot cânta. La asta mă gândesc mult.

– Pare genul meu de femeie, spun.

– Mare parte din viață a fost un fel de baubau pentru mine, știi? Pentru că cel mai mult era cea din pricina căreia tata era o epavă după ce a pierdut-o. Cât de speriat o fi fost să ne crească singur? Încuviințez. E normal. De multe ori, când mă gândesc la ea, parcă... Se oprește. Reprezintă mai mult o pildă decât o persoană. Dar când mă gândesc la acel film, mă gândesc de ce a iubit-o tata așa mult. Și mă simt mai bine. Să o văd ca om.

Nu zicem nimic o vreme. Mă întind și îl iau de mână.

– Cred că era uluitoare, spun, dacă a născut pe cineva ca tine.

Mă strânge de mână, dar nu zice nimic și în cele din urmă adorm.

Nu prea îmi amintesc următoarele două zile, după care încep să mă fac bine. Nu de tot, dar sunt mai dezmeticită, gândesc mai bine și mai limpede.

Nu ne mai ținem atât de mult în brațe, doar ne uităm din pat la desene animate vechi, stăm pe scara de incendiu dimineața la micul dejun, iau pastile când sună alarma pe telefonul lui Alex, bem ceai seara pe canapea și ascultăm un *playlist* de „muzică folk norvegiană tradițională”.

Trec patru zile. Apoi cinci. Și când sunt destul de întremată cât să pot teoretic pleca din țară, este prea târziu și nu mai vorbim despre asta. Nici nu ne mai atingem, mai puțin când ne atingem uneori brațele sau picioarele sau se întinde compulsiv peste masă ca să nu vărs pe mine. Noaptea însă, când Alex stă pe cealaltă parte a patului, stau trează cu orele și îl ascult cum respiră neregulat, cu senzația că suntem doi magneti disperați să se atingă.

În sinea mea, știu că nu-i o idee bună. Febra mi-a diminuat puterea de apărare, până și lui, dar până la urmă, eu și Alex nu suntem făcuți unul pentru altul. O fi

dragoste, atracție și un trecut, dar asta nu înseamnă decât că avem mai multe de pierdut dacă încercăm să ducem prietenia undeva unde nu este cazul.

Alex vrea o căsnicie și copii, o casă stabilă și pe toate le vrea cu cineva ca Sarah. Cineva care să-l ajute să construiască o viață pe care a pierdut-o când avea șase ani.

Iar eu vreau o viață fără ancoră, cu excursii spontane și relații interesante, fiecare anotimp cu altcineva, așa că este foarte posibil să nu mă așez vreodată. Singura noastră speranță de a menține relația asta este printr-o prietenie platonică pe care o avem dintotdeauna. Cei 5% își tot bagă coada, dar este timpul să-i înăbuș. Să stâlcesc acel „cum ar fi dacă”.

La sfârșitul săptămânii, când îl duc la aeroport, îl strâng în brațe cât pot de cast, în ciuda faptului că mă ridică în brațe, lucru care îmi dă fiori și mă încing în locuri neatinse de el.

– O să-mi fie dor de tine, spune gătit la ureche și fac efortul de a fi rațională și a mă dezlipi de el.

– Și mie.

Mă gândesc toată noaptea la el, iar când visez, îmi trage coapsa peste piciorul lui și își lipește șoldurile de ale mele. De câte ori dă să mă sărute, mă trezesc.

Nu vorbim patru zile și când îmi scrie în sfârșit, îmi trimite o poză cu pisiul negru pe cartea deschisă *Wise Blood*, de Flannery O'Connor.

Soarta, scrie.

CAPITOLUL 26

Vara asta

Pe balcon, trupurile noastre pătrunse de apă se înfierbântă, iar sub privirea lui blajină, simt cum îmi seacă ultima picătură de autocontrol, ploaia luând cu ea arșița deșertului și transpirația de peste zi. Nu mai există nimic în afară de mine și Alex.

Închide și întredeschide buzele, ale mele le îngână și îi simt suflul cald în gură. Fiecare răsuflare superficială a mea ne aduce mai aproape, până când îi ating imperceptibil cu limba buza inferioară, udă de ploaie, iar el se armonizează ca să îmi prindă încă puțin gura cu a lui.

O fracțiune de sărut. Apoi altul, mai plin. Îi frământ părul în mâini, îi simt șuierul respirației între dinți, apoi din nou atingerea subtilă a buzelor, mai profund, mai atent, mai ahtiat și mă topesc în el. Tremur îngrozită și înflăcărată, sub ploaia acestor senzații în toate nuanțele posibile, în timp ce ne lipim gurile și le deschidem, limba lui pătrunzând o clipă peste a mea, apoi mai adânc, dinții mei prinzându-i buza plină de jos, mâinile lui coborându-mi pe umeri, pieptul meu arcuindu-se să-l întâlnească pe al lui când îmi lunecă mâinile pe gâtul lui ud.

Ne lipim și ne dezlipim, delicatele icnete și gâfâitul fiind la fel de înnebunitoare ca fiecare gustare, tatonare, atingere a gurii lui ude de ploaie. Se retrage, lăsându-și gura peste a mea, unde îi simt încă respirația.

– E OK? mă întreabă în șoaptă.

De-aș putea vorbi, i-aș spune că este cel mai plăcut sărut din viața mea. Că nu am știut că sărutul poate fi atât de plăcut. Că aș putea face asta cu el la nesfârșit și tot ar fi mai bine decât orice partidă de sex din viața mea.

Numai că nu gândesc limpede cât să spun toate aceste lucruri. Mentea mea se concentrează doar asupra mâinilor lui pe fundul meu, a pieptului lipit de al meu, a pielii ude și a hainelor subțiri îmbibate dintre noi, așa că încuviințez și îi prind buza inferioară între dinți încă o dată, iar el mă lipește de peretele de stuc și mă sărută cu mai multă disperare.

Cu o mână îmi sucește tivul tricoului pe șold, cu cealaltă îmi atinge ușor pânțele sub tricou.

– Și asta? întreabă.

– Da, gâfâi.

Ridică mâna mai sus, mi-o strecoară sub sutien și mă cutremur.

– Așa?

Îmi țin respirația, îmi stă inima în loc când începe să-și plimbe degetele circular. Încuviințez și îl trag mai aproape de șolduri. Are ditamai erecția și mă ia cu ameteală pe loc.

– Numai la tine mă gândesc, spune și mă sărută încet, își trece gura pe gâtul meu, lăsând în urmă fluturi. La asta mă gândesc.

– Și eu, recunosc în șoaptă.

Ajunge cu gura peste pieptul meu, mă sărută prin tricoul ud în timp ce îl ridică peste șolduri, coaste și umeri. Mi-l scoate peste cap și îl aruncă printre resturile foliei de plastic.

– Și al tău, spun, tresăltând.

Duc mâna spre tivul tricoului lui, i-l trag peste cap. Când îl arunc într-o parte, dă să vină spre mine, dar îl opresc pentru o clipă.

– Vrei să ne oprim? întreabă, întunecându-i-se privirea.

Clatin din cap.

– Doar să... mă uit la tine și așa.

Zâmbește în colțul gurii.

– Ai fi putut să te uiți oricând la mine așa, spune încet.
Doar ca să știi.

– Și tu.

– Crede-mă, spune. Am făcut-o.

Apoi îl trag spre mine și îmi ridică impetuos coapsa pe șoldul lui, iar eu îmi înfig degetele în spatele lui lat, dinții în gât, în timp ce mă mângâie pe piept și pe fund. Coboară cu buzele pe claviculă, sub costumul de baie, atent cu dinții pe sfârc și îl pipăi prin șort, unde bag mâna, fericită să-l simt că se încordează și se excită mai tare. Îl trag șortul peste șolduri și mi se usucă gura când îi simt erecția.

– Futu-i, zic, când mă izbește ca trenul, nu mai iau anticoncepționale.

– Dacă te ajută cu ceva, am făcut vasectomie, spune.

Mă trag înapoi șocată.

– Poftim??

– Este reversibilă, zice, roșind pentru prima oară de când am început. În plus, mi-am luat... măsuri de precauție în caz că vreau copii și nu funcționează operația. De obicei, funcționează, dar... în sfârșit... nu voiam să las nici o femeie însărcinată din greșală. Întotdeauna am grijă... nu-i ca... De ce te uiți așa la mine?

Știam că Alex vede lucrurile în alb și negru. Știam că era extrem de grijuliu și știam că este cel mai atent și mai curtenitor om din lume, dar cumva mă surprinde că a ajuns la *această* decizie importantă. Parcă mă doare inima de plăcere și tandrețe, pentru că este tipic. Îl strâng mai tare de brâu și îl lipesc de mine.

– Evident că ai făcut asta, spun. Cel mai precaut și mai atent om. Ești un prinț, Alex Nilsen.

– O-o, zice, atât amuzat, cât și neconvins.

– Vorbesc serios, spun, lipindu-mă mai tare de el. Ești incredibil.

– Putem găsi un prezervativ dacă vrei. Dar nu am... nu sunt cu nimeni acum.

Sigur roșesc acum și probabil rânjesc ridicol.

– Nu-i nimic, spun. Suntem doar noi.

De fapt, vreau să spun că dacă ar fi s-o fac cu cineva, el ar fi acela. Dacă există un om în care am încredere deplină și pe care-l vreau cu totul în acest fel, el este acela.

Dar îmi iese așa: „Suntem doar noi”. Mi-o spune și el, ca și cum știe exact la ce mă refer și pe urmă ajungem pe jos, într-o mare de plastic, îmi smulge sutienul, îmi scoate chiloții, își lipește gura între picioarele mele, strângându-mă de fund, făcându-mă să icnesc și să mă arcuiesc spre el când își trece limba peste tot.

– Alex, îl implor, băgându-i mâinile în păr, nu mă mai face să te aștept.

– Nu mai fi nerăbdătoare, mă tachinează. Am așteptat doisprezece ani. Nu vreau să se termine repede.

Mă străbate un fior pe spinare și mă arcuiesc spre el. În sfârșit, vine peste mine, își bagă mâinile în părul meu, mă mângâie pe piele și intră în mine încet. Ne găsim ritmul împreună și este atât de bine, de electric, exact cum trebuie, că nu-mi vine să cred că am pierdut atât timp fără să facem asta. Doisprezece ani de dragoste mediocră când, în tot acest timp, așa trebuia să fie.

– Doamne, ce te pricepi, spun, iar el râde în timp ce îmi susură în ureche.

– Pentru că te cunosc, spune tandru și știu cum ești când îți place ceva.

Toți mușchii mi se încordează în valuri. La fiecare atingere a mâinilor lui, la fiecare mișcare a lui în mine simt că o să mă dezlănțui.

– Aș putea face sex cu tine până la moarte, gem.

– Bun, zice și se mișcă mai repede, mai intens, plăcerea enormă făcându-mă să mă împotrivesc, să înjur și să mă mișc pe ritmul lui.

– Te iubesc, șuiet fără să vreau.

Cred că voiam să spun că îmi place să fac sex cu el sau că ador corpul lui uluitor sau poate am vrut într-adevăr să spun că-l iubesc, la fel cum i-o spun când face ceva drăguț, doar că e puțin diferit, fiindcă suntem în toiul partidei, mă încing la față și nu știu cum s-o repar, dar Alex se ridică și mă trage în poală, aproape de el, în timp ce mă pătrunde lent, adânc, intens și zice:

– Și eu te iubesc.

Și dintr-odată mă moleșesc, mi se descâlcește nodul din stomac și orice jenă și teamă dispar. Nu mai există nimic în afară de Alex.

Mâinile intense ale lui Alex, tandre în părul meu.

Spatele lat al lui Alex vibrând la atingerea mea.

Șoldurile proeminente ale lui Alex mișcându-se lent și consecvent lipite de ale mele.

Transpirația, pielea, picăturile de ploaie care cad de pe Alex pe limba mea.

Brățele lui perfecte care mă țin pe loc, în el, în timp ce ne legănăm și se agățăm unul de altul.

Buzele lui senzuale care-mi trag de gură, deschizându-o ca să mă guste în timp ce ne apropiem și ne îndepărtăm, găsind noi moduri de a ne atinge și săruta de câte ori ne lipim la loc.

Mă sărută pe maxilar, pe gât, pe umăr, cu limba fierbinte și delicată. Ating, gust fiecare proeminență și curbură la care ajung și îmi tremură sub orice atingere a mâinilor sau a gurii.

Se întinde pe spate și mă trage peste el și este cea mai bună poziție până acum, pentru că îl văd cu totul și ajung unde vreau.

– Alex Nilsen, spun gâfâind. Ești cel mai sexy bărbat în viață.

Râde gâfâind și el și mă sărută pe gât.

– Și mă iubești.

Simt fluturi în stomac.

– Te iubesc, murmur, de asta intenționat.

– Și eu te iubesc, Poppy, spune și, cumva, numai glasul lui mă duce pe culmi și mă destram.

O facem în același timp.

Și nu știu ce am făcut, ce reacție în lanț om fi declanșat împreună, cum vor sta lucrurile de-acum înainte, dar în acel moment nu mă pot gândi la nimic altceva în afară de dragostea care plutește între noi.

CAPITOLUL 27

Vara asta

Stăm apoi întinși pe balconul mochetat cu plastic, îmbrățișați și uzi până la piele, cu toate că furtuna se domolește deja și se simte căldura care ne usucă sudoarea.

– Mi-ai spus mai demult că sexul afară este supraestimat, zic, și Alex râde răgușit, netezindu-mi părul.

– Nu făcusem sex cu tine afară, răspunde.

– A fost foarte tare. Cel puțin pentru mine. Nu am mai trăit așa ceva.

Se ridică puțin și mă privește de deasupra.

– Nici eu nu am mai trăit așa ceva.

Întorc fața și mă lipesc de pielea lui, îi sărut pieptul.

– Mă asiguram doar.

După câteva clipe, zice:

– Mai vreau o dată.

– Și eu. Cred că așa ar trebui să facem.

– Mă asiguram doar, mă imită. Îi trasez desene leneșe pe piept și mă strânge cu brațul cu care mă ține de mijloc. Nu putem rămâne aici peste noapte.

Oftez.

– Știu. Doar că nu vreau să mă mișc. Niciodată.

Îmi dă părul peste umăr și mă sărută pe pielea expusă.

– Crezi că am fi făcut asta dacă nu se strica aerul condiționat al lui Nikolai? întreb.

Acum Alex se apleacă să mă sărute peste inimă și îmi dă fiori până în stomac și în susul picioarelor pe care

mă atinge ușor.

– Am fi făcut asta și dacă nu s-ar fi născut Nikolai. Poate nu pe balconul ăsta.

Mă ridic în capul oaselor și îmi pun un genunchi peste brâul lui, așezându-mă la el în poală.

– Mă bucur că am făcut-o.

Îmi mângâie coapsele și mă încing din nou între picioare. Atunci auzim că bate cineva la ușă.

– E CINEVA ACASĂ? strigă un bărbat. SUNT NIKOLAI. O SĂ INTRU...

– Stai așa! strig, mă dau jos de pe Alex și înșfac tricoul ud.

– Futu-i, înjură Alex, căutându-și șortul de baie printre fragmentele de plastic.

Dau peste ghemotocul de material negru și îl împing spre el, după care îmi trag tricoul peste coapse când se descuie ușa.

– Heiiii, Nikolai!

Strig mult prea tare, interceptându-l înainte să vadă folia sfâșiată sau pe Alex cel Gol-Goluț la Propriu. Nikolai este scund și chel, îmbrăcat doar în maro – tricou cu guler stilul anilor '70, pantaloni cu pense, pantofi cu ciucuraș. Îmi întinde o mână grăsună.

– Tu ești Poppy!

– Da, salut.

Îi strâng mâna și mă uit și eu intens în ochii lui, sperând că Alex are timp să se îmbrace discret pe balconul întunecat.

– Uite care-i treaba, mă tem că am vești proaste, zice. Aerul condiționat este stricat. „Nu zău“, îmi vine să-i răspund. Nu doar unitatea asta, ci în întreaga aripă, adaugă. Vine cineva mâine-dimineață să-l repare, dar mă simt prost din pricina întârzierii. Apare Alex lângă mine, moment în care Nikolai pare să-și dea seama că suntem amândoi learcă și răvășiți, dar, din fericire, nu zice nimic. În sfârșit, mă simt foarte, foarte prost, repetă. Credeam că faceți figuri, sincer să fiu, dar când am ajuns aici... Își trage de gulerul tricoului și se

cutremură. Oricum, vă dau banii pe ultimele trei zile și... mă rog, ezit să vă cer să vă întoarceți mâine, în caz că nu se repară.

– Nu-i nimic, spun. Dacă ne dai toți banii, căutăm alt loc.

– Sigur? E scump dacă rezervi în ultimul moment.

– Găsim noi ceva, insist.

Alex îmi pune brațul pe spate.

– Poppy este expertă la vacanțe pe buget.

– Serios? Mai puțin dezinteresat nu putea fi Nikolai. Scoate telefonul și tastează cu un singur deget. Am făcut rambursul. Nu știu cât durează să intre, așa că îmi spuneți dacă este vreo problemă. Nikolai dă să plece, dar se întoarce. Era să uit – am găsit asta pe preșul de la ușă. Ne dă o bucată de hârtie împăturită. Cu o caligrafie rotunjită cursivă, scrie: ÎNSURĂȚEII, cu douăzeci și cinci de inimioare în jur. Felicitări pentru căsătorie! ne urează și iese.

– Ce zice? întreabă Alex.

Desfac biletul. Un voucher Groupon în cerneală neagră de calitate proastă. Sus, pe margine, aceeași caligrafie ca pe față pe un bilet.

Sper că nu vă speriați că ne-am dat seama la ce apartament stați! Ni s-a părut că am auzit gemete pasionale de-aici ;) Bob zicea că v-a văzut ieșind dimineață (stăm la trei uși mai încolo). În sfârșit! Trebuie să plecăm devreme pentru următoarea parte a vacanței (Joshua Tree!!! Ieee! Mă simt ca o vedetă numai scriind asta!) și din păcate nu am apucat să folosim asta (abia am ieșit din dormitor – știți voi cum e, LOL) Sper să vă distrați bine!

Xoxo, zânele voastre bune, Stacey & Bob

Mă uit la voucher, clipind nedumerită.

– E un voucher de o sută de dolari, zic. Pentru izvoarele termale. Cred că am citit despre locul ăsta. Cică este fantastic.

– Uau, face Alex. Mă simt prost că nu mai știam nici cum îi cheamă.

– Nu au menționat nici ei numele noastre, mă îndoiesc că le știu, subliniez.

– Și totuși, ni l-au dat, zice Alex.

– Mă întreb dacă ne putem împrieteni pe termen lung cu ei, să ne apropiem, să facem excursii împreună, toate cele și să nu ne afle niciodată numele. Doar așa, ca să ne distrăm.

– Evident că putem, spune Alex. Trebuie doar să dureze cât să fie prea penibil să întrebe. Am avut mulți astfel de „prieteni” în facultate.

– Doamne, da, și pe urmă trebuie să apelezi la tertipul ăla când întrebi doi oameni dacă se cunosc și aștepți să se prezinte.

– Numai că uneori doar spun „da”. Sau nu, și așteaptă să-i prezinți *tu*.

– Poate și ei fac la fel, spun. Poate oamenii aceia nu își amintesc nici numele lor.

– Mă îndoiesc că îi mai uit pe Stacey și Bob, zice Alex.

– Mă îndoiesc că o să uit ceva din vacanța asta. Mai puțin magazinul de suvenire din dinozaur. Asta pot uita, ca să fac loc lucrurilor importante.

Alex îmi zâmbește.

– De acord.

După o clipă de stângăcie, spun:

– Deci? Căutăm un hotel?

CAPITOLUL 28

Vara asta

Larrea Palm Springs Hotel este șaptezeci de dolari pe noapte vara și, chiar și în întuneric, arată ca un desen infantil cu carioca. De bun augur.

Exteriorul este o explozie de culori – căsuțele galbene de la piscină, șezlongurile roșii ca sosul iute, aliniat în jurul apei, fiecare clădire de trei etaje zugrăvită cu altă nuanță de roz, roșu, violet, galben și verde.

Camera în care ne cazăm este cât se poate de viu colorată: pereți, draperii, mobilă portocalii și covor verde, așternuturi în dungi, asortate cu exteriorul clădirii. Cel mai important: este foarte rece.

– Vrei să faci prima duș? întreabă Alex cum intram.

Îmi dau seama atunci că tot drumul – și înainte, când ne făceam bagajele și făceam ordine în apartamentul lui Nikolai – abia aștepta să se spele, abținându-se să spună continuu „Doamne, ce aș face un duș”, când eu nu mă gândeam decât la ce s-a petrecut pe balcon, încingându-mă iar și iar.

Nu vreau ca Alex să facă duș acum. Vreau să facem duș împreună și să ne mai smotocim. Însă îmi amintesc și că mi-a spus mai demult că urăște sexul la duș (mai mult decât în aer liber), pentru că atunci când face duș, vrea doar să se spele și îi este greu s-o facă dacă tot ajunge pe el părul și mizeria altcuiva, iar partea cu sexul este dificilă pentru că îți intră constant săpun în ochi sau te atingi de perete și te întrebi când a fost ultima oară spălată faianța.

Așa că îi spun:

– Du-te tu!

Iar Alex încuviințează, dar șovăie, ca și cum ar mai zice ceva și până la urmă se răzgândește și dispare în baie să facă un duș lung și fierbinte.

Mi s-au uscat tricoul și părul și când mă duc să mă așez pe balconul (fără folie de plastic) noii camere, îmi dau seama că și acolo este uscat.

Orice urmă de ploaie care a curmat dogoarea s-a volatilizat, ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Doar că îmi simt buzele umflate și corpul mai relaxat decât toată săptămâna. Și aerul este mai curat, ba se simte chiar o briză.

– Poți să te duci, spune Alex din spatele meu.

Când mă întorc, stă în prosop, curat și perfect. Mi se întetește pulsul la vederea lui, dar știu cât de murdară sunt, așa că înghit în sec ca să-mi stăvilesc pofta, mă ridic și zic: „Super!” prea tare.

Cu alte cuvinte, nu-mi place să fac duș. Să fiu curată, da. Dușul în sine, da, dar tot ce presupune spălatul părului încâlcit, ieșitul pe preșul de baie scârbos, ștersul, pieptănatul – urăsc toate astea, ceea ce înseamnă că sunt genul de om care face duș de trei ori pe săptămână, pe când Alex face unul sau două pe zi. Numai că, să fac duș după săptămâna asta este absolut un lux.

Să stau în apa fierbinte-fierbinte în baia rece-rece, să mă uit la mizeria care se scurge de pe mine și se învoldurează în scurgere în spirale maronii sclipitoare este o adevărată plăcere. Să îmi masez scalpul cu șampon cu aromă de cocos și să mă spăl pe față cu săpun cu aromă de ceai verde, după care să mă rad cu lama ieftină pe picioare este *divin*.

Este cel mai lung duș pe care l-am făcut în ultimele luni și, când ies în sfârșit din baie simțindu-mă altă femeie, Alex doarme deja dus peste așternuturi, cu luminile aprinse. Preț de o clipă, nu știu în ce pat să mă bag. În mod normal, îmi place să mă întind cât sunt de lată pe un pat mare în vacanțele astea, dar o mare parte

din mine vrea să se cuibărească lângă Alex, să adorm cu capul pe umărul lui, unde pot să-i adormec mirosul curat de bergamotă, poate să invoc un vis cu el.

Până la urmă însă hotărăsc că este prea dubios să presupun că vrea să dormim în același pat doar pentru că ne-am tras-o. Ultima oară când s-a întâmplat ceva între noi, nu aveam ce pat să împărțim pe urmă. A fost doar haos.

Sunt hotărâtă să nu sfârșim la fel. Indiferent ce s-a întâmplat sau se întâmplă între noi în vacanța asta, nu o să permit să ne distrugă prietenia. Nu o să fac presupuneri despre ce înseamnă asta sau să îmi impun așteptările asupra lui Alex.

Trag pătura peste el, sting lumina și mă urc în patul gol de lângă al lui.

CAPITOLUL 29

Acum trei veri

HEI, scrie Alex cu o seară înainte să plecăm în Toscana.

Ba tu hei, răspund.

Poți vorbi o clipă? Vreau să stabilim ultimele chestii.

Mă gândesc imediat că vrea să contramandeze. Ceea ce nu prea are sens. Pentru prima oară în ultimii ani, ne-am propus să mergem într-o vacanță fără tensiuni. Amândoi suntem în relații serioase, prietenia noastră este mai bună ca oricând și nu am fost nicicând mai fericită.

La trei săptămâni după dezastrul cu pneumonia mea, l-am cunoscut pe Trey. O lună mai târziu, Alex s-a împăcat cu Sarah – zice că merge mai bine de data asta, că sunt pe aceeași lungime de undă. Aproape la fel de important, de data asta, ea pare în sfârșit să mă accepte și, de câteva ori când se întâlnesc Alex și Trey, se înțeleg și ei. Așa că, încă o dată, ca întotdeauna, am ajuns în punctul în care sunt de-a dreptul în extaz că eu și Alex nu lăsăm să mai intervină nimic între noi.

Dau să-i răspund la mesaj, după care mă hotărâsc să-l sun în schimb de pe scaunul pliant de pe balcon, dacă tot sunt singură acasă. Trey este încă la Good Boy Bar, care se află pe noua mea stradă, dar am venit acasă devreme cu greață, semn că mă apucă o migrenă curând de care trebuie să scap înainte să mă urc în avion.

Alex răspunde după ce sună de două ori și întreb:

– Toate bune?

Îi aud semnalizatorul. Bine, poate mă sună iar din mașină, plecând de la sală spre casă, dar lucrurile chiar par să stea mai bine. În primul rând, mi-au trimis împreună o felicitare de ziua mea. Și una de Crăciun. Ea nu numai că mi-a dat *follow* pe Instagram, ci îmi dă și *like* la poze – ba mai și comentează cu inimioare și *smiley* la unele.

Așa că mă gândeam că stăm bine, dar acum Alex sare peste „Salut” și trece direct la:

- Nu facem o greșeală, nu?
- Ăăă, poftim?
- Adică o vacanță în două cupluri. Cam intens. Ofez.

– Cum așa?

– Nu știu. Îi aud tonul anxios, mi-l imaginez făcând o grimasă și trăgându-se de păr. Trey și Sarah s-au întâlnit doar o dată.

În primăvară, eu și Trey am zburat la Linfield ca să-mi cunoască părinții. Tata nu a fost impresionat de tatuajele și de găurile din urechile lui Trey rămase de la tunelurile făcute la șaptesprezece ani sau că-i întoarce tatei întrebările ori că nu are o diplomă.

Mama însă a fost impresionată de manierele lui, care sunt impecabile. Cu toate că am impresia că pentru ea a avut mai mult de-a face cu contrastul dintre aspectul lui și căldura și lejeritatea cu care spunea lucruri de genul: „Excelentă prăjitura, doamnă Wright!” și „Pot să vă ajut cu vasele?”

Până la sfârșitul weekendului, ea hotărâse că este un tânăr foarte amabil, iar când m-am furișat pe verandă să-i cer părerea tatei, în timp ce mama și Trey puneau prăjitura Funfetti pe farfurii, tata s-a uitat în ochii mei, încuviințând solemn, și a zis:

– Cred că pare potrivit pentru tine. Și se vede că te face fericită, Pop. Asta-i tot ce contează pentru mine.

Chiar mă face fericită. Foarte fericită. Și chiar este potrivit pentru mine. Însământător de mult. Adică lucrăm împreună. Petrecem cam fiecare zi împreună,

fie la birou, fie prin lume, dar suntem și independenți, fiecare cu apartamentul lui, cu prietenii lui. El și Rachel se înțeleg bine, dar când suntem în oraș, el se vede mai mult cu amicii de skateboarding, iar eu cu Rachel mai mergem într-un nou loc să luăm *brunch*-ul, sau citim în parc, sau mergem la spa-ul nostru coreean preferat unde ni se face masaj până la sânge.

După două zile în Linfield, eram amândoi deja agitați, dar nu l-a deranjat mizeria, îi plăcea menajeria de animale muribunde și a primit imediat să participe la spectacolul de noi talente pe Skype cu Parker și Prince.

Totuși, după cum au mers lucrurile cu Guillermo – și cam toată lumea pe unde am umblat –, eram neliniștită, dornică să plec din Linfield înainte să îl sperie ceva pe Trey, așa că probabil ne-am fi întors mai devreme, dacă nu ar fi fost cea de-a șazecea aniversare a domnului Nilsen și nu veneau Alex și Sarah să-i facă o vizită surpriză. Am hotărât să luăm cina împreună înainte de petrecere.

– Abia aștept să-l cunosc pe tip, tot zicea Trey când primeam mesaje de la Alex și, de fiecare dată, făceam treispe-paispe, fiindcă aveam un sentiment feroce de ocrotire – nu știam însă a cui.

– Dă-i o șansă, îi repetam. Nu se deschide ușor.

– Știu, știu, insista Trey. Dar știu cât înseamnă pentru tine, așa că o să-mi placă de el, P. Promit.

Cina a fost în regulă. Adică mâncarea a fost super tare (mediteraneeană), dar conversația a lăsat de dorit. Trey, mi-am dat seama fără să vreau, a părut cam înfumurat când l-a întrebat Alex ce studiază, dar știam că lipsa lui de educație formală era un soi de frustrare majoră și aș fi vrut să găsesc o cale să-i transmit lui Alex asta în timp ce se avânta Trey în povestit.

Că făcuse parte dintr-o trupă de metal în liceu, când stătea în Pittsburgh. Că plecaseră în lume când avea el optsprezece ani, primiseră o ofertă să participe la un turneu cu o trupă *mult* mai mare. Trey era un super baterist, dar fotografia îi plăcea la nebunie. Când s-a

destrămat trupa, după patru ani de turnee aproape neîntrerupte, s-a angajat ca fotograf al altei trupe. Îi plăcea să călătorească, să cunoască oameni, să vadă orașe noi. Și, pe măsură ce s-au înmulțit conexiunile, au apărut alte posturi. A devenit liber-profesionist, în cele din urmă a început să lucreze cu *R + R* și pe urmă a venit ca fotograf al revistei.

Și-a încheiat monologul luându-mă pe după umeri și zicând:

– Și pe urmă am cunoscut-o pe P.

Licărul din privirea lui Alex a fost atât de subtil, încât sunt sigură că a trecut neobservat de Trey. Poate și de Sarah, dar nu de mine, care l-am simțit asemenea unui cuțit împlântat în buric și tras spre plex.

– Ce drăguuț, a spus Sarah cu glasul ei dulceag și probabil că pe fața mea s-a văzut un spasm.

– Chestia amuzantă, a zis Trey atunci, este că ar fi trebuit să ne cunoaștem mai demult. Trebuia să merg în Norvegia cu voi doi. Înainte să se îmbolnăvească.

– Uau. Alex mi-a aruncat o privire, după care s-a uitat în paharul cu apă din fața lui. Asuda la fel de rău ca mine. L-a ridicat, a sorbit din el lent, l-a așezat. Chiar că e amuzant.

– În sfârșit, a spus Trey stânjenit. Tu? Ce ai studiat?

Trey știa foarte bine ce școală făcuse Alex (era încă student), dar am zis că prin întrebarea asta îi dădea ocazia lui Alex să vorbească mai mult despre el. În schimb, Alex a mai luat o gură de apă și a spus doar:

– Scriere creativă și pe urmă literatură.

A trebuit să mă uit la iubitul meu cum se chinuie să găsească următoarea întrebare, cum renunță și se uită din nou în meniu.

– Este un scriitor excelent, am spus stingherită, iar Sarah s-a foit în scaun.

– Așa-i, a confirmat, cu un ton atât de acid, de ziceai că spusesem „Alex Nilsen are un corp incredibil de sexy!”

După cină, ne-am dus la petrecere la bunica Betty și a fost ceva mai bine. Nătărăii de frați ai lui Alex vociferau de mama focului că vor să-l cunoască pe Trey, bombardându-l cu tot soiul de întrebări despre trupă, $R + R$ și dacă sforăi eu sau nu.

– Alex nu ne-ar spune în veci, a zis David, mezinul, dar cred că Poppy face ca mitraliera când doarme.

Trey a râs, fără să se streseze deloc. Nu este niciodată gelos. Nici unul dintre noi nu își permite să fie: amândoi flirtăm cu zel. Sună ciudat, dar îmi place asta la el. Îmi place să-l văd cum se duce la bar să îmi ia de băut și să observ barmanițele zâmbind și râzând, aplecându-se peste bar să dea din gene la el. Îmi place să văd cum câștigă teren cu șarmul lui în fiecare oraș în care mergem și că atunci când stă cu mine, mă atinge: mă ține de umeri, îmi pune mâna pe mijloc sau mă trage în poală ca și cum am fi singuri acasă, nu la un restaurant de cinci stele.

Nu m-am simțit nicicând mai sigură pe mine, mai convinsă că sunt pe aceeași lungime de undă cu cineva.

La petrecere, își ține mereu mâinile pe mine și David ne tachinează din pricina asta.

– Doar nu crezi că o ia la sănătoasa dacă-i dai drumul, nu? a glumit.

– O, sigur ar face-o, a spus Trey. Fata asta nu poate sta locului mai mult de cinci minute. Îmi place asta la ea.

Petrecerea a fost prima ocazie din ultima vreme la care frații lui Alex erau laolaltă în același loc și au fost zurbagii și scumpi, cum mi-i aminteam de când eu și Alex aveam nouăsprezece ani, veniserăm acasă în vacanță și trebuia să-i ducem cu mașina lui Alex, pentru că nici unul dintre ei nu o avea pe a lui, iar tatăl lor era un scump, dar uituc și straniu, incapabil să țină socoteala care, unde trebuie să fie și când.

În vreme ce Alex a fost întotdeauna calm și rezervat din fire, frații lui erau genul de băieți care se tot luau la trântă sau își băgau unul altuia degetul lins în ureche.

Cu toate că unii dintre ei au copii acum, la fel se comportau și la petrecerea asta.

Domnul și doamna Nilsen îi botezaseră în ordine alfabetică. Alex primul, apoi Bryce, pe urmă Cameron și David, iar în mod ciudat, tot așa sunt și după înălțime. Alex cel mai înalt și mai solid, Bryce aproape la fel de înalt, dar slăbănog și cu umerii înguști, Cameron ceva mai scund și mai îndesat. Pe urmă vine David, cu doi centimetri și jumătate peste Alex, cu un fizic de sportiv profesionist.

Toți arată bine, cu diverse nuanțe de păr blond și ochi la fel de căprui, dar David arată ca o vedetă de cinema (ceea ce, spunea Alex la cină, vrea să devină, că tot zice că se mută la L.A.), cu părul des și ondulat, ochi mari și profunzi și entuziasmul, felul în care se luminează la față când vorbește. Începe jumătate dintre propoziții cu numele celui căruia i se adresează sau al celui pe care-l consideră mai interesat.

– Poppy, Alex a adus acasă un teanc de reviste de la *R + R*, ca să-ți citesc și eu articolele, a zis la un moment dat acasă la Betty și a fost prima oară când am aflat că Alex chiar îmi citea articolele. Sunt foarte bune. Îmi dau senzația că mă aflu acolo.

– Aș vrea să fii, i-am zis. Ar trebui să facem toți o excursie împreună la un moment dat.

– Păi, cum dracu'! a exclamat David, după care a privit peste umăr, rânjind în timp ce se uita dacă-l auzise tatăl lui înjurând.

Are douăzeci și unu de ani și îl ador. La un moment dat, Betty mi-a cerut ajutorul în bucătărie și m-am dus cu ea să punem lumânări în tortul de ciocolată germană pe care-l făcuse pentru ginerele ei.

– Tânărul tău, Trey, pare de treabă, mi-a zis fără să ridice ochii din ce făcea.

– E super, i-am confirmat.

– Și îmi plac tatuajele lui, a adăugat. Sunt foarte frumoase!

Nu era nemernică. Betty putea fi sarcastică, dar te putea lua prin surprindere cu părerile ei în anumite privințe. Se putea schimba și îmi plăcea asta la ea. Chiar și la vârsta ei, punea întrebări ca și cum nu știa deja toate răspunsurile.

– Și mie îmi plac, am spus.

Am fost atrasă de energia lui Trey mai mult decât de aspect când am lucrat prima oară împreună în Hong Kong și mi-a plăcut că a așteptat să-mi dea întâlnire până am ajuns acasă, pentru că nu voia să mă simt aiurea dacă refuz.

Aș minți însă dacă aș spune că Alex nu a jucat un rol când am acceptat. Tocmai îmi spusese că vorbește mai mult cu Sarah la serviciu, că lucrurile stau bine între ei. În acel moment, încă mă trezeam des după vise în care apărea la ușa mea adormit, îngrijorat și mângâietor, în timp ce eu mă zbăteam în ghearele febrei.

Nu conta că nu spusese nimic despre împăcarea cu Sarah. O făcea sau nu o făcea, dar până la urmă, tot apărea cineva și nu cred că mai puteam îndura. Așa că am acceptat să mă văd cu Trey în acea seară și ne-am dus la un bar cu Skee-Ball gratis și hotdog și până la plecare am *știut* că mă pot îndrăgosti de el.

Trey era pentru mine ce era Sarah Torval pentru Alex. Un om cu care să te potrivești. Așa că am zis da în continuare.

– Îl iubești? m-a întrebat Betty, fără să ridice ochii.

Aveam senzația că îmi oferea un spațiu de confidențialitate. Opțiunea de a minți, fără să mă privească în ochi, dacă era necesar. Dar nu era nevoie să mint.

– Da.

– Bravo, draga mea! E minunat. Nu a mai mișcat mâinile în care ținea două lumânări argintii subțiri în glazură, de parcă ar fi vrut să sară de-acolo. Îl iubești cum îl iubești pe Alex?

Îmi amintesc extrem de clar senzația că mi-a stat inima în loc în următoarele secunde. Întrebarea asta era

mai complexă, dar nu o puteam minți.

– Nu cred că o să iubesc pe nimeni cum îl iubesc pe Alex, am răspuns.

Apoi mi-am zis: „Dar poate nu o să iubesc pe nimeni cum îl iubesc pe Trey“.

Ar fi trebuit s-o spun, dar nu am făcut-o. Betty a clătinat din cap și m-a privit în ochi.

– Aș vrea să știe și el asta.

După care a ieșit din bucătărie, lăsându-mă în urmă. Alex și Sarah o aduseseră pe Flannery O'Connor cu ei și atunci și-a găsit să-și facă intrarea teatrală, venind spre mine cu spinarea arcuită și ochii mari, privindu-mă drept în față și mieunând isteric, întruchiparea a ceea ce eu și Alex numim „Pisica de Halloween“.

– Hei, am zis, și s-a frecat de picioarele mele, așa că am dat s-o iau în brațe, ea a scuipat și a dat cu gheara la mine exact când intra Sarah în bucătărie cu un teanc de farfurii murdare. A râs și, cu glasul ei dulceag, a zis:

– Uau! Chiar *nu* te place!

Așa că da, înțeleg de ce este stresat Alex în privința vacanței în patru, dar facem progrese. Cu *like-uri* pe Instagram și cu timpul plăcut petrecut cu Trey și Alex la barul de jocuri arcade ultima oară când a venit Alex. Și apoi, experiența în Toscana rurală, cu perfuzii de vin incredibil, *nu* o să fie la fel ca la cina penibilă din Ohio, urmată de aniversarea unui abstinent de șaizeci de ani.

– Se vor înțelege super bine, îi spun acum, sprijinindu-mi picioarele de balustrada balconului și punând telefonul între față și umăr.

Îi aud semnalizatorul oprindu-se și oftează.

– De unde știi?

– Pentru că îi iubim. Și ne iubim și noi. Așa că se vor iubi și ei. Și ne vom iubi toți. Tu cu Trey. Eu cu Sarah.

Râde.

– Aș vrea să te auzi cum ți s-a schimbat tonul la ultima parte. Zici că ai inhalat heliu.

– Uite, încă fac eforturi să o iert că te-a lăsat baltă ultima oară, spun. Însă pare să-și fi dat seama că a fost

cea mai mare greșeală din viața ei, așa că îi dau o șansă.

– Poppy. Nu a fost așa. Era complicat, acum e mai bine.

– Știu, știu, zic, cu toate că în realitate nu știu.

El insistă că nu există resentimente între ei din pricina ultimei despărțiri, dar când mă gândesc la ce i-a zis ea – că relația lor e la fel de interesantă ca biblioteca facultății în care s-au cunoscut – încă mai văd roșu în fața ochilor preț de o clipă.

Mi se face greață și mormăi.

– Îmi pare rău, spun. Trebuie să mă culc ca să fiu aptă de zbor mâine, dar îți zic. Vacanța asta o să fie super tare.

– Mda, zice rigid. Sunt sigur că îmi fac griji degeaba.

Se pare că așa este în mare parte.

Stăm într-o vilă. E greu să fii prost dispus când stai într-o vilă, cu piscină sclipitoare și terasă din piatră veche, cu o bucătărie exterioară peste care se revarsă bougainvillea din toate părțile în tonuri suave de roz și violet.

– Uau, super, zice Sarah când intrăm. Nu mai ratez vacanțele astea de-acum înainte.

Îi arunc o privire lui Alex care să-i confirme că am dat lovitura și zâmbește firav la mine.

– Exact, zice Trey. Trebuia să ne fi gândit să facem excursia asta împreună mai devreme.

– Fără doar și poate, spune Sarah, deși, la programul ei de la liceu și cu volumul de predare al lui Alex la universitate, nu-i ca și cum au prea mult timp să se plimbe cu avionul, nici măcar să ajungă la vile cu ditamai reducerile în Toscana.

– Sunt cam zece restaurante cu stele Michelin pe o rază de treizeci de kilometri – și m-am gândit că Alex o să vrea să gătească cel puțin într-o seară.

– Ar fi super tare, zice Alex.

Acuma sigur, în acea primă zi la vilă este palpabilă tensiunea și stânjeneala, în timp ce toți patru ne mai fâțâim între camerele noastre între câte un pui de somn

pricinuit de fusul orar și o baie în piscină. Trey face niște teste foto, iar eu mă duc în oraș să iau câte ceva de mâncare: brânză maturată, carne, pâine proaspătă și tot felul de gemuri în borcănașe minuscule. Și vin, mult vin.

După o primă seară, stăm pe terasă și după primele două sticle de vin, toată lumea s-a relaxat și s-a îmblânzit. Sarah turuie întruna și spune povești despre elevii ei, despre Flannery O'Connor și viața în Indiana, iar Alex mai adaugă câte ceva sec și în șoaptă care mă face să râd așa tare că îmi iese vinul pe nas de două ori.

Zici că suntem toți patru prieteni, prieteni adevărați.

Când mă trage Trey în poală și își pune bărbia pe umărul meu, Sarah își duce mâna la piept înduioșată.

– Voi doi sunteți tare dulci, zice, uitându-se la Alex. Nu că sunt dulci?

– Și mieroși, zice Alex, aproape fără să se uite la mine.

– Poftim? Cum adică? întreabă Sarah. El ridică din umeri și ea adaugă: Aș vrea să-i placă și lui Alex afecțiunea în public. Nici nu ne *îmbrățișăm* în public.

– Nu prea le am cu îmbrățișările, zice Alex stânjenit. Nu am învățat asta în copilărie.

– Da, dar e vorba de *mine*, spune Sarah. Nu sunt o fată pe care ai cunoscut-o în bar, iubitule.

Acum că stau și mă gândesc, nu știu dacă i-am văzut atingându-se vreodată, dar nu-i ca și cum pe mine m-a atins vreodată în public dacă nu punem la socoteală dansatul pe străzile din New Orleans sau la Vail (când băuserăm amândoi destul de mult).

– Mi se pare... nepolíticos, cam așa ceva, încearcă Alex să explice.

– Nepolíticos? Trey își aprinde o țigară. Suntem adulți, nene. Pune mâna pe iubita ta dacă vrei.

Sarah pufnește.

– Lasă. De ani întregi avem discuția asta. M-am consolată. O să mă mărit cu un bărbat căruia nu-i place să ne ținem de mână.

Îmi sare inima din piept când aud cuvântul „mărit“. Chiar așa serioasă este relația lor? Adică, evident este serioasă, dar nu s-au împăcat de mult. Mai vorbesc și eu cu Trey uneori despre căsătorie, dar la modul „poate, cine știe, hai să nu punem presiune“.

– Ei, asta o înțeleg, zice Trey, suflând fumul de țigară dinspre noi. E de rahat să te ții de mână. Nu-i comod și îți limitează mișcarea, iar în mulțime este un inconvenient. E ca și cum ți-ai prinde picioarele cu cătușe.

– Ca să nu mai zicem că-ți transpiră mâna, zice Alex. Una peste alta, e incomod.

– Mie îmi place la nebunie să mă țin de mână cu cineva! intervin, îndesând cuvântul „măritiș“ în fundul creierului, ca să mă gândesc altă dată la el. Mai ales în mulțime. Mă simt în siguranță.

– Ei bine, se pare că dacă mergem la Florența înainte să se termine vacanța, spune Sarah, o să mă țin de mână cu Poppy, iar voi doi, lupi singuratici, o să vă pierdeți în mulțime.

Sarah ridică paharul spre mine și ciocnesc cu ea și râdem amândouă și cred că este prima dată când îmi place de ea. Îmi dau seama că aș fi putut să o plac de la început, dacă nu aș fi fost atât de posesivă cu Alex, încât ea să nu aibă loc între noi.

Nu trebuie să mai fac asta. Așa hotărâsc și, de-acum înainte, vinul își face efectul și toți patru vorbim, glumim, râdem și noaptea asta dă tonul întregii vacanțe.

Ne bucurăm de zile lungi și însorite de rătăcit în fiecare orășel vechi. Mergem la podgorii, rotim pahare de vin cu gura întredeschisă ca să inhalăm aroma profundă de fruct. Luăm prânzul în clădiri antice de piatră, unde gătesc bucătari renumiți în toată lumea. Alex se duce dis-de-dimineată la alergat, Trey pleacă și el curând după aceea să caute locuri de fotografiat sau să facă fotografiile pe care și le-a propus. Eu și Sarah dormim până târziu de obicei, după care ne vedem la

piscină unde înotăm mult (sau lenevim pe plute cu paharele pline de limoncello și vodcă), vorbim despre nimic prea important, dar cu mult mai multă lejeritate decât o făcuserăm în ziua aceea, la singurul restaurant mediteraneean din Linfield.

Seara ieșim târziu la cină – și vin – după care ne întoarcem pe terasa vilei, vorbim și bem până spre dimineață.

Jucăm toate jocurile pe care le știm din dulapul plin de ele. Jocuri de teren, precum *bocce* sau badminton, *board games* precum Clue, Scrabble și Monopoly) pe care Alex îl detestă, chiar dacă nu recunoaște asta când sugerează Trey să jucăm).

Cu fiecare noapte, ne culcăm din ce în ce mai târziu. Scriem nume de vedete pe hârtie, le amestecăm și ni le lipim de frunte ca să jucăm douăzeci de întrebări în care ghicim personajul, cu obstacolul că fiecare întrebare pusă mai cere un pahar.

Curând, devine limpede că nici unul dintre noi nu are aceleași referințe din lumea vedetelor, ceea ce face jocul de două sute de ori mai greu, dar și mai haios. Când întreb dacă personajul meu este vedetă de reality TV, Sarah se prefacă că vomită.

– Zău? Ador reality TV.

Nu-i ca și cum nu m-am obișnuit cu reacția asta, dar cumva am impresia că aceeași părere dezaprobată o are și Alex și simt un punct nevralgic și totodată dorința de a învăța cuțitul în rană.

– Nu știi cum te poți uita la așa ceva, zice Sarah.

– Știu, spune lejer Trey. Nu i-am înțeles niciodată curiozitatea asta a ei. Nu are nici o legătură cu firea ei, dar P o ține una și bună cu *The Bachelor*.

– Nu „o țin una și bună“, spun în apărarea mea. Am început să mă uit la primele sezoane cu Rachel, atunci când participa o fată de la cursul ei de arte și m-a prins după trei-patru episoade. Mi se pare doar că este un experiment incredibil, explic eu. Și vezi ore întregi de filmare înregistrate. Înveți foarte multe despre oameni.

Sarah ridică din sprâncene.

– Adică ce este dispus să facă un narcisist pentru faimă?

Trey râde.

– Fix!

Râd forțat și mai iau o gură de vin.

– Nu la asta mă refeream. Mă foiesc stingherită, încercând să-mi dau seama cum să explic. Vreau să spun că îmi place în mare parte. Dar, în primul rând... îmi place că la sfârșit oamenii iau pesemne decizii dificile. Există doi-trei participanți cu care aceștia simt o conexiune puternică și nu se reduce totul la a-l alege pe cel mai puternic. În schimb, este ca și cum... îi vezi cum fac o alegere pe viață.

Și la fel este și în viața reală. Poți iubi pe cineva și tot să știi că viitorul pe care îl aveți împreună nu te-ar avantaja pe tine sau pe celălalt ori poate pe nici unul.

– Dar chiar sunt durabile relațiile acelea? întreabă Sarah.

– Majoritatea nu, recunosc. Dar nu asta este ideea. Te uiți cum se combină unul cu toți oamenii ăștia, vezi ce diferit se poartă cu fiecare dintre ei și pe urmă vezi ce aleg. Unii îl aleg pe cel de care se simt atrași fizic sau cu care se distrează cel mai bine, iar alții îl aleg pe cel care ar fi un tată super bun sau față de care pot fi sinceri în siguranță. Cum mare parte din dragoste are legătură cu felul în care ești *tu* cu altcineva.

Îmi place de mine în relația cu Trey. Am încredere în mine, sunt independentă, flexibilă și rațională. Sunt relaxată. Sunt așa cum mi-am dorit să fiu dintotdeauna.

– Corect, spune Sarah îngăduitor. Eu nu prea pot să înghit partea în care te giugiulești cu treizeci de tipi, după care te logodești cu unul cu care te-ai văzut de cinci ori.

Trey își dă capul pe spate râzând.

– Tu sigur te-ai înscrie la emisiune dacă ne-am despărți. Nu, P?

– Ei bine, la *asta* m-aș uita, chicotește Sarah.

Știu că glumește, dar mă irită, parcă s-au aliat împotriva mea. Îmi vine să zic „De ce crezi asta? Pentru că sunt o narcisistă care face orice pentru faimă?”

Alex îmi dă un picior pe sub masă și când mă uit la el, nici măcar nu mă privește. Îmi reamintește doar că este prezent, că nimic nu mă poate răni.

Înghit în sec și o las baltă.

– Mai vrea cineva vin?

Seara următoare mâncăm pe terasă până târziu. Când intrăm să punem înghețata la desert, îl găsesc pe Alex în bucătărie citind un e-mail.

Tocmai a primit vestea că Tin House i-a acceptat una dintre povestiri. Pare atât de fericit, încât îi fac o poză pe furiș. Îmi place atât de mult, încât aş pune-o pe fundalul telefonului dacă nu am fi amândoi combinați și nu ar fi extrem de bizar pentru Sarah și pentru Trey.

Hotărâm că este momentul să sărbătorim (ca și cum nu asta am făcut toată vacanța), așa că Trey ne face Mojito și stăm pe șezlonguri cu fața spre vale, ascultând sunetele suave și desfătătoare ale nopții la țară.

Mai că nu mă ating de băutură. Mi-a fost greață toată seara și pentru prima oară îmi cer scuze și mă duc mult înaintea celorlalți la somn. Vine și Trey în pat câteva ore mai târziu, abțiguit și mă sărută pe gât, trăgând de mine și, după ce facem sex, adoarme imediat și mi se face iar greață.

Abia atunci mi se năzarește ceva. În vacanța asta trebuia să-mi vină ciclul. Probabil o întâmplare. Există multe motive să mi se facă rău când călătoresc în altă țară, iar eu și Trey avem destul de multă grijă.

Totuși, mă dau jos din pat cu stomacul întors pe dos și cobor tiptil la parter, deschid aplicația de notițe să văd când trebuia să-mi vină. Rachel îmi spune mereu să îmi pun o anume aplicație pentru ciclu, dar până acum nu am văzut rostul.

Îmi bubuie urechile. Inima îmi bate nebunește. Parcă mi s-a umflat limba în gură. Trebuia să-mi vină ieri. O întârziere de două zile nu-i așa grav. Nici greața după

găleți de vin roșu. Mai ales pentru cineva care suferă de migrene, și totuși mă apucă frica.

Îmi iau geaca din cuier, îmi bag picioarele în sandale și iau cheia mașinii închiriate. Cel mai apropiat magazin non-stop este la treizeci și opt de minute. Mă întorc la vilă cu trei teste de sarcină diferite, înainte să răsară soarele.

Am avut tot timpul din lume să intru în toată regula în panică. Mă fâțâi de colo-colo pe terasă ținând cel mai scump test de sarcină în mână și amintindu-mi din când în când să respir, să respir, să respir. Stau mai prost cu plămânii decât atunci când am avut pneumonie.

– N-ai avut somn?

Mă sperie vocea care șoptește. Alex stă sprijinit de ușa deschisă, în șort negru și încălțări de alergat, cu tenul palid albăstrit de lumina zorilor. Îmi rămâne râsul în gât. Nu știu de ce.

– Pleci la alergat?

– E mai rece înainte de răsărit.

Încuviințez, mă iau singură în brațe și întorc privirea spre vale. Alex vine lângă mine și, fără să mă uit la el, încep să plâng. Se întinde spre mâna mea încleștată, o desface și vede testul de sarcină. Preț de zece secunde, nu spune nimic. Tăcem amândoi.

– Ai făcut deja unul? întreabă blajin.

Scutur din cap și încep să plâng și mai tare. Mă trage spre el, mă ia în brațe și expir aerul într-un scurt torent de plâns înăbușit. Mă descarc puțin și mă dezlipesc de el, ștergându-mă la ochi cu podul palmei.

– Ce mă fac, Alex? îl întreb. Dacă sunt... Ce dracului fac?

Se uită îndelung la mine.

– Tu ce vrei să faci?

Mă șterg din nou la ochi.

– Nu cred că Trey vrea copii.

– Nu asta te-am întrebat, murmură Alex.

– Habar nu am ce vreau, recunosc. Adică vreau să fiu cu el. Și poate într-o zi... nu știu. Nu știu. Îmi îngrop fața în mâini în timp ce mai scot niște hohote oribile, înăbușite de plâns. Nu sunt destul de puternică s-o fac singură. Nu pot. Nici de mine nu am putut avea grijă când am fost bolnavă, Alex. Cum să...

Mă apucă de încheieturi și îmi ia mâinile tandru de la față, plecând capul să se uite în ochii mei.

– Poppy, nu o să fii singură, bine? Sunt aici, zice.

– Și cum fac? Mă mut în Indiana? Îmi iau un apartament lângă tine și Sarah? Cum o să fie asta, Alex?

– Nu știu, recunoaște. Nu contează cum. Sunt aici. Fă testul și mai vedem noi, bine? O să te prinzi ce îți dorești și așa facem.

Trag aer adânc în piept, încuviințez, intru cu punga cu teste pe care am lăsat-o pe jos și cu cel pe care-l țin în mână ca pe o vestă de salvare. Urinez pe trei deodată, după care ies cu ele și aștept. Le aliniem pe zidul scund de piatră din jurul terasei. Alex pune cronometrul și stăm acolo fără să spunem nimic până sună.

Rezultatele vin pe rând.

Negativ.

Negativ.

Negativ.

Încep să plâng din nou. Nu știu dacă de ușurare sau ceva mai complex de-atât. Alex mă trage la piept, mă leagă ușor până îmi revin.

– Nu pot să-ți mai fac asta, spun când epuizez lacrimile.

– Ce anume? întreabă în șoaptă.

– Nu știu. Să am *nevoie* de tine.

Scutură din cap, cu capul lipit de al meu.

– Și eu am nevoie de tine, Poppy. Abia atunci îmi dau seama ce glas gătuit, înlăcrimat și tremurând are. Când mă dezlipesc de el, văd că plânge. Îl ating pe obraz. Îmi pare rău, zice, închizând ochii. Dar... nu știu ce aş face dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Și atunci pricep. Pentru cineva ca Alex, care și-a pierdut mama, nu este numai o potențială turnură a vieții. Este o potențială sentință la moarte.

– Îmi pare rău, repetă. Doamne, nu știu de ce plâng.

Îi trag fața pe umărul meu și el plânge în continuare, ridicând și coborând umerii. De câți ani suntem prieteni, cred că m-a văzut de sute de ori plângând, dar este prima dată când plânge în fața mea.

– Nu-i nimic, îi șoptesc atunci, de câte ori e nevoie: E OK. Ești OK. Suntem OK, Alex.

Își îngroapă fața umedă în gâtul meu, strângându-mă bine de mijloc în timp ce-mi trec mâinile prin părul lui și îi simt buzele ude și calde pe piele.

Știu că o să treacă senzația, dar în clipa aceea aș da orice să fim doar noi. Să nu-i fi întâlnit încă pe Sarah și pe Trey. Să ne putem ține în brațe cât de strâns și de mult avem nevoie. Întotdeauna am trăit într-o lume pentru doi, dar nu mai este cazul.

– Îmi pare rău, mai spune o dată în timp ce se desprinde de mine, uitându-se spre valea străbătută de primele raze de soare. Nu ar fi trebuit să...

Îi ating brațul.

– Te rog, nu spune asta.

Încuviințează, face un pas în spate, îndepărtându-se de mine și știu, cu fiecare fibră a ființei mele, că face bine ce face, dar tot doare.

– Trey pare un super tip, zice.

– Este, îi promit.

Alex dă de câteva ori din cap.

– Foarte bine.

Și gata. Pleacă la alergat și eu rămân singură pe terasa pustie, urmărind goana umbrelor matinale în vale.

Îmi vine ciclul douăzeci și cinci de minute mai târziu, în timp ce fac omleta pentru micul dejun și restul vacanței decurge fenomenal de normal pentru două cupluri.

Numai că, în sinea mea, sunt complet devastată. Doar să le vrei pe toate, atât de multe lucruri care nu pot

coexista într-o singură viață. Mai mult ca orice însă vreau ca Alex să fie fericit. Să aibă tot ce și-a dorit vreodată. Trebuie să fac în așa fel încât să nu-i mai stau în cale, să-i dau ocazia să le capete pe toate.

Până nu ne luăm în brațe de rămas-bun, nu ne prea mai apropiem unul de altul. Nu mai vorbim niciodată despre ce s-a întâmplat.

Îl iubesc în continuare.

CAPITOLUL 30

Vara asta

Bun, se pare că nu discutăm despre ce s-a întâmplat pe balconul lui Nikolai și trebuie să mă împac cu asta. Când mă trezesc în camera de hotel multicoloră din Larrea Palm Springs, patul lui Alex este gol și făcut, iar pe birou e un bilet pe care scrie – LA ALERGAT – MĂ ÎNTORC REPEDE. P.S. AM LUAT DEJA MAȘINA DE LA SERVICE.

Nu-i ca și cum mă așteptam la îmbrățișări, pupici și jurăminte fierbinți de dragoste, dar putea să fi zis și el „A fost mișto azi-noapte”. Ori poate un semn de exclamare vesel.

Și cum naiba aleargă pe căldura asta? Bilețelul ăsta spune multe și paranoia mă ajută cu sugestia că aleargă să își limpezească gândurile după ce s-a întâmplat.

În Croația, s-a speriat de moarte. Amândoi ne-am speriat, dar s-a petrecut la sfârșitul vacanței, când ne puteam retrage fiecare în colțul lui de țară. De data asta, ne așteaptă petrecerea burlacilor, cina dinaintea nunții și nunta.

Totuși, am promis că nu îngădui să ne mai stricăm relația și am vorbit serios. Trebuie să fiu relaxată, să-mi joc rolul ca să nu intru în panică după partida de sex. Îmi vine să-i cer sfatul lui Rachel, dar adevărul este că nu vreau să spun nimănui. Vreau să fie ceva doar între mine și Alex, cum este mare parte din lume când suntem împreună. Arunc telefonul pe pat, iau un pix din geantă și scriu și eu pe bilet: *La piscină – ne vedem acolo?*

Când apare, poartă încă hainele de alergat și vine cu o punguță maro și o cafea la pachet, iar când văd toate astea, mă apucă furnicăturile și tânjala.

– Chiflă cu scorțișoară, zice, dându-mi punga și cafeaua. *Latte*. Iar mașina este în parcare cu frumoasa anvelopă nouă.

Fac un cerc vag cu cafeaua în fața lui.

– Înger. Cât a fost anvelopa?

– Am uitat, zice. Mă duc la duș.

– Înainte să... vii să transpiri la piscină?

– Înainte să zac în piscină toată ziua.

Nu exagerează prea mult. Stăm cât ne dorește inima. Ne relaxăm. Ba la soare, ba la umbră. Comandăm băuturi și *nachos* de la barul piscinei, ne mai dăm cu cremă de soare din oră în oră și tot ajungem în cameră cu mult înainte să fie nevoie să ne pregătim pentru petrecerea burlacilor. David și Tham au decis să le facă separat, deși sunt colegi, iar Alex spune în glumă că David a făcut planul ăsta ca să iște un concurs de popularitate, de fapt.

– Nu-i nimeni mai popular decât fratele tău, spun.

– Încă nu l-ai cunoscut pe Tham, zice el și intră în baie, unde dă drumul la duș.

– Serios, mai faci un duș?

– Mă clătesc, răspunde.

– Mai ții minte la școală când se făcea coadă la cișmea și copiii ziceau „Mai lasă și pentru balene?”

– Da.

– Păi, mai lasă și pentru balene, amice!

– Trebuie să te porți frumos cu mine, spune. Ți-am adus chiflă cu scorțișoară.

– Caldă și perfectă, zic, și roșește în timp ce închide ușa la baie.

Nu-mi dau seama ce se întâmplă. De pildă: de ce nu am stat toată ziua în cameră să facem sex? Îmi pun rochia-salopetă galbenă-verzuie stil anii '70 și încep să îmi aranjez părul în oglinda de lângă baie, iar câteva

minute mai târziu, Alex iese deja îmbrăcat și gata de plecare.

– De cât timp ai nevoie? mă întreabă, uitându-se peste umărul meu ca să mă privească în ochi prin oglindă, cu părul ud ridicat în toate părțile.

Ridic din umeri.

– Doar cât să îmi dau cu lipici și să mă rostogolesc într-o vană de sclipici.

– Deci zece minute? presupune.

Încuviințez și las din mână ondulatorul.

– Sigur vrei să vin?

– De ce nu?

– Pentru că este petrecerea burlacilor pentru fratele tău.

– Și?

– Și nu l-ai văzut de câteva luni și poate nu vrei să mă târăști după tine.

– Nu te târăsc după mine, zice. Ești invitată. Plus că cel mai probabil vor fi *stripperi* și știi că îți plac bărbații în uniformă.

– *David* m-a invitat, spun. Dacă ai vrea *tu* să petreci timp doar cu el...

– Vin aproximativ cincizeci de oameni în seara asta. Am noroc dacă apuc să fac contact vizual cu *David*.

– Dar vin și ceilalți frați, nu?

– Nu vin, zice. Abia mâine aterizează.

– Bine, și toate fătucele sexy ale deșertului? întreb.

– Fătucele sexy ale deșertului..., repetă.

– Vei fi singurul Făt-Frumos al balului.

Înclină capul.

– Deci vrei să mă duc să mă pipăi cu o fătucă sexy.

– Nu neapărat, dar îmi imaginez că știi că mai poți face asta. Adică doar pentru că ne-am...

Se încruntă.

– *Poppy*, ce-i asta?

Îmi ating părul absentă.

– Voiam un coc *beehive*, dar cred că o să mă mulțumesc cu unul *bouffant*.

– Nu, adică... Se pierde. Regreți noaptea trecută?

– Nu! exclam înroșindu-mă. Tu?

– Deloc.

Mă întorc să mă uit spre el, nu prin oglindă.

– Sigur? Pentru că abia dacă mi-ai aruncat o privire azi.

Râde și-mi atinge mijlocul.

– Pentru că dacă mă uit la tine îmi amintesc noaptea trecută și, oi fi eu demodat, dar nu am vrut să stau toată ziua la piscina hotelului cu ditamai erecția.

– Pe bune?

Am un ton de zici că tocmai mi-a recitat o poezie de dragoste. Mă lipește de marginea chiuvetei și mă sărută o dată, încet și apăsător, cuprinzându-mi gâtul cu mâinile până la catarama salopetei. Aceasta se desface și mă arcuiesc pe spate în timp ce-mi ridică rochia până la brâu. Mă prinde de obraz și îmi trage gura aproape de a lui, iar eu îl cuprind cu picioarele și adâncim săruturile, în timp ce-și plimbă mâna liberă pe sânii mei goi.

– Îți amintești când eram bolnavă? îi șoptesc la ureche.

Își împinge coapsele în ale mele și spune încet și gâtuit:

– Normal.

– Te-am vrut cu disperare în noaptea aia, recunosc, desfăcându-i cămașa.

– Toată săptămâna aia, zice, în fiecare dimineață, am fost pe punctul de a avea orgasm. Dacă nu ai fi fost bolnavă...

Mă ridic în el și își lasă gura pe gâtul meu în timp ce-i desfac nasturii cămășii.

– În Vail, când m-ai cărat în cârcă la vale...

– Doamne, Poppy. Am pierdut foarte mult timp făcând eforturi să nu te vreau.

Mă ridică de pe chiuvetă și mă duce în pat.

– Și prea puțin timp sărutându-mă, îi spun, iar el ne zgâlțâie pe amândoi cu râsul lui în timp ce ne așezăm. Cât timp avem?

Mă sărută în centrul pieptului.

– Putem întârzia.

– Cât de mult?

– Cât este nevoie.

– Doamne, Dumnezeule, zic în timp ce ieșim din mașină în fața conacului de la mijlocul secolului, cu acoperiș înclinat. E fantastic. A închiriat toată asta?

– Am uitat să menționez că Tham este Foarte Sofisticat?

– Poate. E prea târziu să mă mărit *eu* cu el?

– Păi, mai sunt două zile până la nuntă și este gay, zice. Așa că nu văd de ce nu.

Râd și mă prinde de mână. Cumva, să intru la o petrecere a burlacilor cu Alex Nilsen de mână este mai supraréalist decât orice lucru supraréalist s-a întâmplat mai devreme la hotel. Mă simt excitată, amețită și zăpăcită în cel mai plăcut mod posibil.

Intrăm pe alee după muzică, fiecare cu o sticlă de vin luat pe drum și intrăm în foaierul obscur și răcoros. Alex zicea că vor fi cincizeci de oameni. Mergând prin casă, cred că sunt cel puțin o sută, sprijiniți de pereți sau șezând pe mobila aurită fabulos. Peretele din spate al casei este din sticlă și dă spre o piscină imensă, luminată în purpuriu și verde, cu o cascadă care curge în ea dintr-o parte. Lumea stă pe perne gonflabile în formă de flamingo sau lebădă, în diverse stadii nevastămentare: femeile și travestiții în rochii de seară sclipitoare, bărbații în șort de baie sau slip cu șnur. Alții au aripi de înger sau costume de sirenă, bărbați la costum și femei în rochii peplum, Presupușii Oameni din Linfield.

– Uau, zice Alex. Din liceu n-am mai fost la o petrecere atât de excentrică.

– Noi doi avem experiențe diferite din liceu, spun eu.

Tocmai atunci, un soi de Adonis ne vede și sare de pe fotoliul suspendat în formă de ou, pe care stătea.

- Alex! Poppy! David vine spre noi cu brațele deschise și cu un licăr de alcool în ochii căprui. Întâi îl strânge în brațe pe Alex, apoi mă apucă de față și mă pupă umed pe amândoi obraji. Ce mă bucur că... Îi pică ochii pe mâinile noastre și bate din palme. Vă țineți de mână!

- Cu plăcere, zic, și el chicotește, punând câte o mână pe umerii noștri.

- Vrei niște apă? îl întreabă Alex, ca un frate mai mare ce este.

- Nu, tati, zice. Tu vrei niște alcool?

- Da! exclam, iar David face cu mâna unei fete pe care nu o observasem în colț, pentru că este vopsită în auriu.

- Uau! zice Alex, primind două cupe de șampanie de pe tava statuii vivante. Mersi pentru... Uau!

Fata se retrage și rămâne din nou neclintită.

- Și Tham ce face astă-seară? întreb. Foc de tabără din bancnote pe un iaht din aur masiv?

- Îmi pare rău să-ți spun, Pop, zice David, dar un iaht de aur s-ar scufunda. Crede-mă. Am încercat. Vreți două shoturi?

- Da, spun, în același timp în care Alex zice nu.

Ca prin magie, apar shoturile vodcă și Goldschläger, cu mici fulgi de gheață aurie în pahare. Ciocnim toți trei și dăm pe gât băutura dulce-condimentată.

Alex tușește.

- Oribil.

David îi dă o palmă pe spate.

- Băi, ce mă bucur că ești aici.

- Firește că sunt. Frații mai mici se căsătoresc doar de... trei ori.

- Și *preferatul* tău se căsătorește doar o dată, spune David. Ține-ne pumnii.

- Am auzit că te înțelegi foarte bine cu Tham, spun. Și că este Foarte Sofisticat.

- Cel mai sofisticat, confirmă David. E regizor. Ne-am cunoscut pe platou.

- Pe platou! exclam. I-auzi la tine!

– Știu, zice. Sunt un insuportabil de L.A.

– Nu, nu, nici vorbă.

Cineva îl strigă pe David de la piscină și el îi face semn că se duce imediat, după care se întoarce spre noi.

– Simțiți-vă ca acasă – nu ca la noi acasă, evident, adaugă spre Alex, ci ca în casa super zgomotoasă, super mișto, super gay, cu ring de dans în spate – unde mă aștept să vă văd foarte curând.

– Nu o mai face pe Poppy să se îndrăgostească de tine, spune Alex.

– Da, nu-i nevoie să-ți mai pierzi timpul, spun eu. Sunt luată.

David mă ia de cap și mă pupă iar pe obraz, după care face același lucru cu Alex și dansează până la fata de la piscină, care se preface că îl trage cu o undiță invizibilă.

– Uneori mă tem că se ia prea în serios, spune Alex sec și când mă pufnește râsul, îi tremură colțul gurii într-un zâmbet care-i apare și dispare.

Rânjim câteva clipe și ne legănăm mâinile întrepătrunse între noi.

– Parcă nu-ți plăcea ținutul de mână, zic.

– Și ție da, spune el.

– Și ce? Acum primesc ce vreau? îl tachinez.

Îi reappare zâmbetul, calm și rezervat.

– Da, Poppy, spune. Acum primești ce vrei. E vreo problemă?

– Și dacă vreau ca *tu* să primești tot ce vrei?

Ridică din sprâncene.

– Zici asta pentru că știi ce urmează să spun și vrei să faci mișto de mine?

– Nu... De ce? Ce urmează să spui?

Nu ne mai balansăm mâinile între noi.

– Am ce vreau, Poppy.

Îmi crește inima și îmi iau mâna dintr-a lui ca să-l cuprind de mijloc, ridicând capul pe spate să mă uit la el.

– Mă abțin să devin afectuoasă în public, Alex Nilsen.

Își lasă capul în jos și mă sărută atât de prelung, încât începe lumea să chiuie. Când ne desprindem, are obraji îmbujorați și este sfios.

– Fir-ar să fie, zice. Mă simt ca un adolescent în călduri.

– Poate dacă apelăm la Jäger Bomb în curtea din spate, spun, redevenim serioși, niște adulți de treizeci de ani.

– Foarte realist, spune Alex, trăgându-mă spre terasa din spate. Mă bag.

În spate se află un bar și o tonetă parcată pe iarbă care servește *taco* cu pește. Dincolo de ele, se întinde o grădină ca din romanele lui Jane Austen, în mijlocul deșertului.

– Nu cred că ajută la conservare, remarcă Alex ca un adevărat bunic.

– Probabil că nu, dar posibil să fie *excelent* pentru conversație.

– Adevărat, zice. Când se duce totul de râpă, poți oricând să faci conversație profundă cu un străin despre planeta muribundă.

La un moment dat, ne trezim pe marginea piscinei, cu pantalonii suflecați și picioarele în apa caldă, iar atunci îl auzim pe David strigând fericit din mulțime:

– Unde este fratele meu? Trebuie să joace și el.

– Se pare că este nevoie de tine.

Alex oftează. David îl vede și vine în fugă.

– Vreau să participi la jocul ăsta!

– De băut? Îmi dau cu presupusul.

– Asta nu-i de Alex, zice David. Fac pariu că nu va trebui să bea deloc. Este un joc Trivia făcut de David. Te bagi?

Alex se strâmbă.

– Așa vrei tu?

David își încrucișează brațele la piept.

– Ca mire, așa am pretenția.

– Nu ai voie să divorțezi vreodată de Tham, spune Alex, ridicându-se în picioare.

– Dintr-o sumedenie de motive, zice David, sunt de acord.

Alex se duce la masa lungă cu lumânări aprinse, unde începe jocul, dar David rămâne lângă mine, uitându-se după el.

– Pare să-i fie bine, zice.

– Da, cred că îi este.

David coboară privirea la mine și se așază pe vine pe marginea lucioasă a piscinei, băgându-și picioarele în apă.

– Prin urmare, cum s-a întâmplat? întreabă.

– Ce?

Ridică sceptic din sprâncene.

– Chestia asta.

– Ăăă... Mă întreb cum să-i explic. Ani de dragoste necondiționată, momente de gelozie, ocazii ratate, sincronizare proastă, alte relații, tensiune sexuală acumulată, o ceartă urmată de tăcere și durerea de a trăi viața fără el. Ni s-a stricat aerul condiționat la Airbnb.

David se uită lung la mine câteva clipe, după care își pleacă fața în mâini, chicotind.

– Măi să fie, zice, îndreptându-și spatele. Trebuie să recunosc că sunt ușurat.

– Ușurat?

– Da. David ridică din umeri. Știi tu. Adică... acum că mă însor – când știu că locuiesc în L.A. –, cred că m-a îngrijorat. El, în Ohio. Singur.

– Cred că-i place Linfield, spun. Nu cred că stă acolo de nevoie. Și apoi, nu aș zice că este singur. Toată familia voastră este acolo. Toate nepoatele și toți nepoții.

– Asta vreau să spun. David se uită spre jucătorii de Trivia de la masă, la ceilalți trei concurenți care dau pe gât shoturi de ceva de culoarea caramelului și la Alex care bea victorios dintr-un pahar cu apă. Acum este ca un părinte căruia i-au plecat copiii de-acasă.

Gura i se strâmbă, exact ca a fratelui său, de-mi vine pe moment să-l sărut să treacă. Când mă gândesc la ce

spune David, mă doare și mai tare, undeva în cutia toracică mi se formează un soi de gălmă mică și roșie.

– Crezi că așa se simte?

– La cum ne-a crescut? Canalizându-și toată energia emoțională ca să se asigure că suntem bine toți trei? Ducând-o pe Betty la doctor, făcându-ne naibii pachetele de școală și ridicându-l pe tata din pat când avea acele episoade și pe urmă, dintr-odată, am plecat toți, ne-am căsătorit, am început să facem copii, pe când el a rămas să se asigure că tata e bine? David se uită la mine extrem de serios. Nu. Alex nu ar gândi așa, dar cred că se simte singur. Adică... am crezut cu toții că se va căsători cu Sarah și pe urmă...

– Da.

Îmi scot picioarele din piscină și mă așez turcește.

– Avea inelul și tot, continuă David, moment în care mi se pune un gol în stomac. Trebuia s-o ceară și pe urmă – ea a dispărut și... Îi pierde glasul când îmi vede privirea. Nu mă înțelege greșit, Poppy. Își așază mâna pe a mea. Întotdeauna am crezut că sunteți făcuți unul pentru altul. Dar Sarah era minunată și se iubeau, și... vreau să fie fericit. Vreau să nu-și mai facă griji pentru alții și să aibă ceva al lui, știi?

– Da.

Abia îngaim. Transpir, dar în sine m-am răcit toată, pentru că nu mă gândesc decât că urma să se însoare cu ea.

Spusese ea în Toscana și, după câteva săptămâni am dat uitării remarca, dar acum nu pot să nu văd în altă lumină tot ce s-a petrecut în acea vacanță.

S-a întâmplat acum trei ani, dar îmi amintesc de parcă a fost ieri: eu și Alex pe terasă, cu câteva minute înainte să răsară soarele, eu cu brațele încrucișate strâns la piept, mușcându-mi unghiile. Testele de sarcină aliniate pe zidul de piatră și ceasul lui Alex care ne anunța că a venit momentul să aflăm ce ne rezervă viitorul.

Cum a cedat când mi-am revenit eu, a plecat capul și a plâns pe umărul meu.

„Nu pot să-ți mai fac asta”, spusese. „Să am nevoie de tine.”

Mi-a spus atunci că și el are nevoie de mine, dar cu Trey și Sarah acolo, bula care părea să ne învăluie de fiecare dată, să ne separe de lume, se spărsese și îmi fusese extrem de rușine că îl voiam atât de mult și îmi dădeam seama că și el pe mine.

„Trey pare super tip”, spusese și era ca și cum ar fi spus „Trebuie să încetăm”. Dacă spunea asta, ar fi însemnat că ne recunoșteam vina. Și dacă nu ne-am fi sărutat niciodată, nu am spus-o verde în față, tot păstram un mare loc în inimă doar pentru celălalt.

Alex voise să se însoare cu Sarah și acum știu că din pricina mea nu a făcut-o. Se despărțise de el a doua oară după Toscana și chiar dacă nu a știut niciodată ce anume se petrecuse, eram sigură că îl marcaseră și că între ei se schimbaseră lucrurile în rău.

Dacă aș fi rămas însărcinată, dacă aș fi decis să păstrez copilul, știu fără urmă de îndoială că Alex ar fi rămas cu mine și ar fi renunțat la orice doar ca să mă ajute.

Sarah, ca întotdeauna, ar fi fost nevoită să facă față prezenței mele sau să își vadă de viață. Nu pot să nu mă întreb dacă eu am împins-o să ia decizia. Dacă prietenia noastră l-a costat femeia cu care a vrut să se căsătorească. Îmi vine să vărs, rușinată din pricina asta. Mă simt vinovată că am ignorat sentimente mult mai complexe pentru el, doar ca să-mi justific prezența în viața lui.

Una este când au nevoie de el frații gălăgioși ai iubitului tău sau tatăl văduv, dar eu eram o oarecare și el a pus nevoile mele mai presus de dorințele și fericirea lui. Iar săptămâna asta, mă avântasem cu tot egoismul meu în povestea asta, pentru că așa îmi venea cu el. Să cer ce vreau, să-l las să-mi ofere chiar dacă nu era neapărat cel mai bun lucru pentru el. Nu mai sunt

buimacă, nici entuziasmată, nici nimic, ci mi s-a făcut greață.

David îmi pune mâna pe umăr și îmi zâmbește, trezindu-mă din caleidoscopul de sentimente complexe, dureroase, în care mă învârt.

– Mă bucur că acum te are pe tine.

– Da, șoptesc, însă un glas malefic îmi spune din interior: „Nu, tu îl ai pe el“.

CAPITOLUL 31

Vara asta

În timp ce caut cheia de la hotel în poșetă, Alex se apleacă spre mine și îi simt mâinile grele pe talie, buzele moi pe gât și m-aș descătușa dacă nu mi-ar zbârnâi mintea și nu aș simți neconținut ba vinovăția, ba panica zvâcnindu-mi în stomac.

Bag cardul, deschid ușa și Alex îmi dă drumul, intrând în cameră după mine. Mă duc direct la chiuvetă, îmi scot cerceii imenși de plastic și îi pun pe blat. Alex rămâne nemișcat și neliniștit în cadrul ușii.

– Ce am făcut? întreabă.

Clatin din cap, iau un disc de vată și sticluta albastră cu demachiant de ochi. Știu că trebuie să spun ceva, dar nu vreau să plâng, pentru că dacă plâng, ar fi ca și cum totul se reduce la mine și aș transmite mesajul greșit. Alex se va da peste cap să mă simt eu în siguranță, când de fapt am nevoie să fie sincer. Îmi trec discul peste ochi, întinzând conturul negru de ochi până arăt ca Charlize Theron în *Mad Max: Drumul furiei*, cu față mânjită cu praf de pușcă, la fel ca la război.

– Poppy, spune Alex. Spune-mi ce am făcut.

Mă răsucesc spre el și nici măcar nu zâmbește văzându-mă mânjită. Atât de îngrijorat este și mă urăsc că îl fac să se simtă așa.

– Nu ai făcut nimic, spun. Ești perfect.

Îmi arată acum două expresii, atât mirat, cât și jignit.

– Nu sunt perfect.

Trebuie s-o fac repede, s-o smulg ca pe un plasture.

– Urma să o ceri în căsătorie pe Sarah?

sunt motivul pentru care nu ești căsătorit, și nu ai copii, și tot ce mai voiai. Se uită la mine încordat, cu ochii înnourați și întunecați. Spune-mi, îl implor, dar se uită la mine și tăcerea îmi accentuează și mai tare zbârnâitul din cap.

În cele din urmă, scutură din cap.

– Bineînțeles că din pricina ta.

Fac un pas înapoi, ca și cum vorbele în sine m-ar putea pârjoli.

– S-a despărțit de mine înainte să mergem la Sanibel și m-am simțit extrem de vinovat toată vacanța, pentru că singurul lucru la care mă gândeam era „Sper că nu mă consideră și Poppy plictisitor“. Până am ajuns acasă, nici nu îmi aminteam că îmi lipsește. Așa se întâmplă mereu când sunt cu tine. Nu mai contează nimeni altcineva. Și pe urmă pleci din nou, și viața își revine la normal, și... Când m-am împăcat cu Sarah, am crezut că va fi altfel, mult mai bine, dar adevărul este că nu voia să meargă în Toscana și i-am cerut s-o facă, așa că a consimțit. Pentru că eu nu eram dispus să renunț la tine și am crezut că dacă vă împrietenii, o să fie mai ușor, adăugă, atât de împietrit, încât concurează cu statuile vivante de la petrecere. Pe urmă, ai crezut că ești însărcinată și m-am speriat atât de tare, încât mi-am făcut dracului vasectomie. Și nici măcar nu mi-a trecut prin cap să-i cer lui Sarah părerea. Am făcut programarea și, câteva zile mai târziu, treceam pe lângă magazinul de antichități și am văzut inelul. Unul vechi, art deco, auriu cu perlă. L-am văzut și mi-am zis „Ar fi un inel de logodnă perfect. Poate ar trebui să-l cumpăr“. Iar următorul gând a fost „Ce pana mea fac?“ Nu cu inelul – pe care Sarah l-ar fi detestat, apropo –, ci cu vasectomia, cu toate. Le făceam pe toate pentru tine și știu că nu-i normal și sigur nu era corect față de ea, așa că am rupt-o. În ziua aia. Scutură din cap. M-am speriat atât de tare, încât nu am putut să-ți spun ce s-a întâmplat. A fost înfricoșător să-mi dau seama cât de mult te iubesc. Și pe urmă te-ai despărțit de Trey și...

Întredeschide gura, dar șocul se transformă imediat în suferință.

– La ce te referi?

– Am... Închid ochii, îmi lipsesc dosul palmei de cap de parcă pot opri zbârnâitul. Deschid ochii și are aproape aceeași expresie. Nu își ascunde emoțiile: o să am o discuție cu Alex cel Gol-Goluț. David a zis că aveai inelul.

Închide gura și înghite în sec, se uită spre ușile glisante ale balconului și apoi la mine.

– Îmi pare rău că nu ți-am spus.

– Nu-i vorba de asta. Mă lupt cu lacrimile care stau să-mi dea. Dar... nu mi-am dat seama cât de mult o iubeai.

Aproape că râde, dar nu văd umor pe chipul lui încordat.

– Evident că o iubeam. Am fost cu ea de câteva ori de-a lungul anilor, Poppy. Și tu i-ai iubit pe tipii cu care ai fost.

– Știu. Nu te acuz de nimic. Dar... Scutur din cap, străduindu-mă să-mi așez gândurile ca să nu țin un monolog de o oră. În fond, i-ai luat un *inel*.

– Știu asta, zice, dar de ce ești supărată pe mine din cauza asta, Poppy? Erai cu Trey, umblai naibii prin lume, stăteai în poala lui în toate colțurile pământului – trebuia să mă gândesc că nu ești fericită? Doar să stau și să te aștept?

– Nu sunt supărată pe tine, Alex! strig. Sunt supărată pe mine! Că nu mi-a păsat că îți stau în cale. Că ți-am cerut prea multe și că... te-am împiedicat să obții ce vrei.

Pufnește.

– Și ce anume vreau?

– De ce s-a despărțit de tine? mă răstesc. Spune-mi că nu a avut de-a face cu mine. Că Sarah nu a încheiat relația din cauza asta – a chestiei dintre noi. Că de când am ieșit din viața ta, nu a stat pe gânduri. Spune-mi asta, dacă ăsta este adevărul, Alex. Spune-mi că nu eu

Doamne, Poppy, evident că toate s-au întâmplat din pricina ta. Totul se întâmplă din pricina ta. Totul. Ochii umezi îi sclipesc în lumina slabă de deasupra chiuvetei, are umerii rigizi și ceva îmi spune că își răsuțește cuțitul în rană. Alex clatină din cap, un gest imperceptibil, rezervat, o vagă tresărire. Nu-i ceva ce mi-ai făcut tu, adaugă. Am tot sperat ca lucrurile să se schimbe, dar nu s-a întâmplat. Face un pas spre mine și mă chinui să nu cedez. Înscenesc, mi se relaxează umerii și Alex face încă un pas spre mine, cu privirea profundă și gura într-o grimasă. Și am avut dubii multă vreme înainte să închei relația, pentru că o iubeam într-adevăr, continuă el, și voiam să mergă pentru că este minunată, ne era bine împreună, vrem aceleași lucruri și o iubeam într-un fel care pare... atât de clar, simplu de înțeles și de stăpânit. Tace, clătinând iar din cap. Lacrimile din ochii lui se asemuiesc cu suprafața unui fluviu, periculos, sălbatic și superb. Nu știu cum să iubesc pe cineva la fel de mult cât te iubesc pe tine, zice. E înfiorător. Și uneori cred că mă descurc, dar îmi dau seama ce s-ar întâmpla dacă te-aș pierde, intru în panică și mă retrag și – nu am știut niciodată dacă o să te pot face fericită. Dar aseară – sună ridicol, dar ne uitam la Tinder și ai zis că m-ai alege, iar ăsta este genul de lucru infim extrem de important când vine vorba de tine. Am stat cu ochii în tavan și am încercat ore întregi să-mi dau seama ce ai vrut să spui. Sunt zdrobit și, da, probabil frustrat și știu că nu cu mine ți-ai imaginat viitorul. Știu că pare că nu ne potrivim, așa o fi, poate nu te-aș putea face fericită...

– Alex. Mă întind spre el cu ambele mâini și îl lipesc de mine. Mă ia în brațe și își pleacă fața până se transformă într-un mare semn de întrebare deasupra mea. Nu-i treaba ta să mă faci fericită, bine? Nu poți face pe nimeni fericit. Eu sunt fericită pentru că ești și mai mult de-atât nu poți controla. Își curbează mâinile pe spinarea mea și îmi bag degetele în cămașa lui. Nu știu exact ce presupun toate astea, dar știu că te iubesc

la fel cum mă iubești și tu și că nu ești singurul speriat. Strâng ochii, făcându-mi curaj să continui. Și eu mă simt zdrobită, îi spun, cu vocea subțire și gâtuită. Întotdeauna am crezut că, odată ce mă vede cineva în profunzime, asta e. Am ceva urât acolo, de neiubit poate, iar tu ești singurul care m-a făcut vreodată să simt că sunt în regulă. Mă mângâie tandru pe față și deschid ochii, uitându-mă în ochii lui. Nu mă sperie nimic mai mult decât șansa ca, odată ce mă ai cu totul, să se schimbe. Dar te vreau cu totul, așa că încerc să-mi fac curaj.

– Nimic n-are cum să schimbe ce simt față de tine, murmură. Am tot încercat să nu te mai iubesc din noaptea în care ai plecat în camera taximetristului fumat.

Râd, iar el surâde vag. Îi iau fața în mâini și îl sărut ușor pe gură și, după o clipă, începe să mă sărute și el, ud de lacrimi, disperat, puternic, înfiorându-mă cu totul.

– Poți să-mi faci o favoare? îl întreb.

Își prinde mâinile pe spatele meu.

– Hm?

– Să mă ții de mână doar când vrei.

– Poppy, s-ar putea să vină o zi în care nu o să mai am nevoie să te ating tot timpul, dar nu am ajuns încă acolo.

Cina dinaintea nunții se ține la un bistro în care a investit Tham la începuturile sale, un loc plin de lumânări aprinse și cu candelabre de cristal făcute la comandă. Nu este nici o petrecere, doar mirii și preotul, așa că nu este o repetiție în sine, dar toată familia extinsă a lui Tham locuiește în nordul Californiei și au venit toți, împreună cu prietenii lui David care erau la petrecerea de aseară.

– Uaaau, spun când intrăm. Este cel mai sexy loc în care am fost vreodată.

– Cortul de fumegare din balconul lui Nikolai este de-a dreptul jignit, spune Alex.

– Cortul acela va rămâne veșnic în inima mea, îi promit și îi strâng mâna, lucru care scoate în evidență diferența de înălțime dintre noi. Hei, îți amintești când am făcut o criză că am mâini de loris? În Colorado? După ce mi-am luxat glezna?

– Poppy, spune deschis, îmi amintesc tot.

Mijesc ochii la el.

– Dar ai zis...

Oftează.

– Știu ce am zis. Dar acum îți spun că îmi amintesc tot.

– S-ar zice că ești un mincinos.

– Nu, spune, s-ar zice că sunt un om care era stânjenit că încă ținea minte și ce purtai prima oară când te-a văzut, și ce ai comandat odată la McDonald's în Tennessee și care trebuia să își păstreze o urmă de demnitate.

– O, Alex, gânguresc, tachinându-l, în timp ce-mi crește inima de bucurie. Ai renunțat la demnitate când ai apărut în pantaloni kaki în săptămâna de orientare.

– Hei, zice cu un ton dojenitor. Nu uita că mă iubești.

Mi se încălzesc obraji, oarecum stingherită.

– Cum să uit așa ceva...

Îl iubesc și el ține minte totul, pentru că și el mă iubește. În sinea mea, are loc o explozie de confetti auriu. Cineva strigă din cealaltă parte a restaurantului.

– Să fie chiar domnișoara Poppy Wright?

Domnul Nilsen vine cu pași mari spre noi, într-un costum gri lăbărțat, cu mustața blondă de aceeași lungime și formă ca în ziua în care l-am cunoscut. Alex îmi dă drumul la mână. Nu știu de ce, dar e limpede că nu vrea să mă țină de mână în fața tatălui său și mă simt foarte fericită că nu s-a simțit prost să facă ce dorea.

– Bună seara, domnule Nilsen! spun și se oprește brusc la câțiva metri de mine, zâmbind cu bunătate și propunându-și să nu mă strângă în brațe.

Poartă o insignă comică mare cu curcubeul pe rever. Dacă face o mișcare greșită, îl dă rămă.

– O, te rog, zice. Nu mai ești copil. Poți să-mi spui Ed.

– Păi, ce naiba, atunci și tu poți să-mi spui Ed, zic.

– Ăăă... face.

– Glumește, spune Alex.

– Ah, zice Ed Nilsen nesigur.

Alex se înroșește. Mă înroșesc și eu. Nu este momentul să-l stânjenesc.

– Am aflat de Betty, îmi pare rău, spun ca să compensez. Era o femeie minunată.

I se înmoaie umerii.

– Era stânca familiei, spune el. Ca și fiica ei. Îi dau lacrimile, își scoate ochelarii cu ramă subțire și expiră în timp ce se șterge la ochi. Nu știu cum trecem de weekendul ăsta fără ea.

Și sigur, îl compătimesc. A pierdut pe cineva drag. Încă o dată. Dar și fiii lui. Și, stând aici cu el, în timp ce lăcrimează deschis, jelește cum merită să facă orice om, mă cuprinde o senzație soră cu mânia. Pentru că alături de mine, Alex și-a înăbușit propria emoție imediat ce și-a văzut tatăl venind și știu că nu este o coincidență.

Nu *vreau* s-o spun cu glas tare, dar așa îmi vine:

– Dar o să depășești momentul, pentru că fiul tău se căsătorește și are nevoie de tine.

Ed Nilsen se uită neironic ca un cuțu trist la mine.

– Desigur, zice, părând ușor șocat. Vă rog să mă scuzați, trebuie să...

Nu încheie propoziția, doar se uită la Alex cu ochii goi și nedumerit și îl strânge de umăr, înainte să plece.

Lângă mine, Alex răsuflă stresat și mă întorc spre el.

– Îmi pare foarte rău! Din cauza mea a fost penibil. Scuze.

– Nu. Mă ia de mână. De fapt, cred că am dezvoltat un fetiș legat specific de adevărul gol-goluț pe care i-l spui tatei.

– Caz în care hai să avem o discuție cu el despre mustața lui.

Vreau să plec, dar Alex mă trage spre el, așezându-și ușor mâinile pe talia mea și șoptindu-mi la ureche:

– În cazul în care nu te sărut pe cât de porno vreau în seara asta, te rog să știi că după excursia asta o să bag bani în terapie ca să înțeleg de ce sunt incapabil să-mi exprim fericirea în fața familiei.

– Și așa s-a născut fetișul meu legat de Alex Nilsen și dorința lui de a se arăta lumii, spun, iar el mă pupă repede pe creștet.

În acel moment, se aud țipete și chiote la ușa bistroului și Alex se îndepărtează de mine.

– Au venit nepoții și nepoatele.

CAPITOLUL 32

Vara asta

Bryce are două fete de șase și patru ani, iar Cameron un băiat de doi și ceva. Sora lui Tham are o fiică de șase ani și, împreună, cei patru aleargă bezmetici prin restaurant, chiotele ricoșând în candelabre.

Alex îi aleargă vesel, se aruncă pe jos când încearcă să-l doboare și îi ridică în brațe, țipând bucuroși când îi aruncă și îi prinde.

Este Alex cel pe care îl cunosc, amuzant, deschis și jucăuș cu ei, iar eu nici nu știu cum să interacționez cu copiii când mă trag printre ei, dar fac tot posibilul.

– Suntem prințese, îmi spune Kat, nepoata lui Tham, luându-mă de mână. Dar suntem și războinici, așa că trebuie să ucidem dragonul!

– Și unchiul Alex este dragonul? întreb.

Ea încuviințează solemn, cu ochii mari.

– Dar nu *trebuie* să-l ucidem, îmi explică pe nerăsuflăte. Dacă îl îmblânzim, poate fi animalul nostru de companie.

De sub masă, unde se luptă pe rând cu câte una din fetele Nilsen, îmi aruncă o privire fugară de cuțu trist.

– Bine, îi spun lui Kat. Care e planul?

Noaptea trece în valuri. Întâi cocktailurile, apoi cina, pizza cu brânză de capră și rucola, dovlecei de vară cu oțet balsamic, ceapă roșie murată și varză de Bruxelles la grătar, tot soiul de chestii care i-ar face pe puriștii ca Rachel Krohn să pufnească.

Ne așezăm la masa copiilor, lucru pentru care Angela, soția lui Bryce, abțiguită, îmi mulțumește de o sută de

ori când se termină masa.

– Îmi iubesc copiii, dar uneori vreau și eu să stau la masă și să vorbesc despre altceva decât Peppa Pig.

– Hm, zic, am vorbit mai mult despre literatură rusă.

Mă plesnește pe braț mai tare decât vrea când râde, după care îl ia pe Bryce de braț și îl trage spre ea.

– Iubitule, auzi ce zice Poppy.

Se agață de el, care stă cam rigid – un Nilsen în sinea lui –, dar o ține de mijloc. Nu râde când mă pune Angela să repet, ci spune sec și sincer ca un Nilsen:

– Haios. Literatură rusă.

Înainte de desert și cafea, sora lui Tham (cu o sarcină înaintată, gemeni) se ridică și ciocnește furculița de paharul cu apă, atrăgând atenția de la masa principală:

– Părinții noștri nu prea le au cu vorbitul în public, așa că am consimțit să țin un mic toast în seara asta. Cu ochii aproape în lacrimi, trage aer în piept: Cine ar fi zis că enervantul meu frățior o să îmi fie cel mai bun prieten? Vorbește despre copilăria ei cu Tham în nordul Californiei, certurile cu țipete, momentul în care i-a luat mașina fără să ceară voie și a intrat cu ea într-un stâlp de telefon. Apoi punctul de cotitură, când a divorțat de primul ei soț și Tham i-a cerut să se mute cu el. Când l-a prins plângând uitându-se la *Casă, dulce casă* și, după ce l-a tachinat cum se cuvine, s-a așezat pe canapea să se uite împreună cu el până la sfârșit, când plâneau amândoi și râdeau unul de altul și au hotărât că trebuie să iasă în toiul nopții să-și ia înghețată. Când m-am recăsătorit, continuă, cel mai greu a fost să știu că nu o să mai locuiesc cu tine. Și când ai început să vorbești despre David, mi-am dat seama cât de îndrăgostit erai și am crezut că o să te pierd și mai mult. Apoi l-am cunoscut pe David. Face o față care stârnește râsete, relaxate în familia lui Tham și reținute în cea a lui David. Am știut pe loc că o să mai am un prieten bun. Nu există căsnicie perfectă, dar tot ce atingeți voi doi devine frumos și așa va fi totul.

Lumea aplaudă, se strâng în brațe, se pupă pe obraji. Au început să vină ospătarii din bucătărie cu desertul, când deodată, domnul (Ed) Nilsen se ridică în picioare, se leagănă stingherit, bate cu cuțitul în paharul cu apă atât de ușor, încât zici că mimează.

David se foiește în scaun și Alex ridică umerii ca un protector atunci când toată atenția se îndreaptă asupra tatălui.

– Da, zice Ed.

– Un început promițător, șoptește Alex gâtuit.

Îl strâng de genunchi pe sub masă și îl iau de mână. Ed își scoate ochelarii, îi ține într-o parte și își drege glasul.

– David, zice, întorcându-se spre băieți. Dragul meu băiat. Știu că nu am fost mereu plăcut. Tu sigur nu, adaugă mai încet. Dar ai fost mereu o rază de soare și... Răsufă. Înghite emoționat în sec și continuă: Nu-mi pot asuma meritele pentru ce ai devenit. Nu am fost atât de prezent pe cât ar fi trebuit. Dar frații tăi te-au crescut minunat și sunt mândru că îți sunt tată. Se uită în pământ și se adună. Sunt mândru să te văd căsătorindu-te cu bărbatul visurilor tale. Tham, bun venit în familie!

În timp ce se stârnesc aplauzele în sală, David se duce la tatăl lui. Îi strânge mâna, se răzgândește și îl strânge în brațe pe Ed. O fracțiune de secundă, stângaci, dar o face și, lângă mine, Alex se relaxează. Poate când se termină nunta, totul va reveni la normal, dar poate se schimbă și ei.

În fond, domnul Nilsen poartă o insignă uriașă *gay-pride*. Poate că lucrurile se îmbunătățesc întotdeauna între oameni care vor să se iubească. Poate doar de asta avem nevoie.

În seara aceea, când ne întoarcem la hotel, Alex face un duș rapid cât schimb eu canalele TV, oprindu-mă la reluarea serialului *Bachelor in Paradise*. Când iese din baie, Alex urcă în pat și vine lângă mine, iar eu îmi ridic brațele deasupra capului ca să-mi poată scoate tricoul

mare și să mă cuprindă cu palmele de abdomen, sărutându-mă pe burtă.

– Tigrișor, șoptește lipit de pielea mea.

De data asta, facem totul altfel. Mai suav, mai tandru, mai lent. Nu ne grăbim, nu zicem nimic din ce nu pot spune mâinile, gurile și membrele noastre.

„Te iubesc“, îmi spune în mii de feluri și îi răspund la fel de fiecare dată. Când terminăm, rămânem întinși, îmbârligați și transpirați, respirând adânc și calm. Dacă am vorbi, unul din noi ar trebui să spună: „Mâine este ultima zi de vacanță. Ce urmează?“ am mai spune, dar nu avem încă un răspuns.

Așa că nu vorbim. Adormim împreună, iar dimineată, când se întoarce Alex de la alergat cu două cafele și o prăjitură cu cafea, ne sărutăm, mai furios de data asta, de parcă a luat camera foc și doar așa putem stinge incendiul. Apoi, când trebuie, când nu mai avem timp, ne dezlipim ca să ne pregătim de nuntă.

Nunta se ține într-o casă în stil spaniol, cu porți de fier forjat și grădină luxuriantă. Palmieri, coloane, mese lungi de lemn negru cu scaune și spătare înalte sculptate de mână. Aranjamentele florale sunt de un galben aprins, floarea-soarelui, margarete și crenguțe delicate de flori sălbatice minuscule și, în timp ce intră, oaspeții sunt întâmpinați de muzica feerică și romantică a unui cvartet de coarde, cu toți instrumentiștii îmbrăcați în alb.

Mai sunt aliniat și alte scaune cu spătare înalte pe peluza interminabilă, explozii de flori galbene de-a lungul culoarului dintre ele. Ceremonia este scurtă și frumoasă pentru că – așa cum zice David, în timp ce se întorc pe mijloc pe ritmurile piesei „Here Comes the Sun“, versiunea la coarde – *să înceapă petrecerea!*

Ziua trece iute, dar mi se așază o durere între clavicule, care pare să se adâncească la amurg. Parcă re trăiesc toată noaptea de încă două ori, două versiuni ale aceluiași film, ușor suprapuse.

Există o versiune a mea prezentă aici, mâncând șapte feluri vietnameze incredibile. Cea care alerga copiii printre picioarele adulților nepăsători, jucând de-a v-ați ascunselea cu ei și cu Alex pe sub mese. Cea care a băut Margarita cu nemiluata pe ring împreună cu Alex, în timp ce cântă „Pour Some Sugar on Me” la maximum, iar sudoarea și șampania curg peste oaspeți. Cea care îl trage lângă ea când cântă Flamingo „I Only Have Eyes for You” și își îngroapă fața în gâtul lui, încercând să-i memoreze mirosul mai ceva decât au permis ultimii doisprezece ani, ca să mi-l amintesc oricând și să revăd pe loc toate cele legate de această noapte: cum mă ține de mijloc, cum ține gura întredeschisă pe tâmpla mea, cum își leagă ușor șoldurile în timp ce ne agățăm unul de altul.

Acea Poppy care le trăiește pe toate și se bucură de cea mai magică noapte a vieții ei. Și mai este cea care se gândește deja cu dor la noaptea asta, care se uită la ea de la depărtare, știind că nu mă mai pot întoarce s-o iau de la capăt.

Îmi este prea frică să-l întreb pe Alex ce urmează. Mi-e prea frică să mă întreb pe mine asta. Ne iubim. Ne vrem. Dar asta nu schimbă restul situației între noi. Așa că mă agăț de el și îmi spun că, deocamdată, ar trebui să mă bucur de clipă. Sunt în vacanță. Vacanțele se termină de fiecare dată.

Tocmai faptul că au un sfârșit face călătoritul special. Te poți muta în oricare dintre destinațiile care ți-au plăcut în doze mici și nu ar avea același farmec precum cele șapte zile transformatoare pe care le-ai petrecut ca oaspete, lăsând locul să-ți intre în inimă și să te schimbe.

Cântecul se termină.

Dansul se termină.

Nu mult după aceea, se aprind artificii într-un tunel lung de oameni care îi iubesc pe David și pe Tham, iar ei aleargă îndrăgostiți, cu chipurile într-o lumină caldă, ca

apoi, asemenea unui om care adoarme, să se termine seara.

Eu și Alex ne luăm la revedere, destul de destinși după o noapte de băut și dansat ca să strângem în brațe zeci de oameni care, cu câteva ore în urmă, erau complet străini. Mergem spre casă în liniște cu mașina și când ajungem, Alex nu face duș, nici nu se dezbracă. Ne băgam în pat și ne ținem în brațe până adormim.

Dimineață, mă simt mai bine.

În primul rând, am uitat amândoi să ne punem alarma și ne-am trezit atât de târziu că nici alarma internă a lui Alex nu ne trezește la timp ca să mai lenevim la hotel. Suntem în întârziere din clipa în care facem ochi și nu putem decât să ne aruncăm hainele în valize, să ne uităm sub pat dacă am uitat vreo șosetă, un sutien sau mai știu eu ce.

– Trebuie să ducem mașina înapoi! își dă seama Alex, în timp ce trage fermoarul bagajului.

– Acum! zic. Dacă dau de proprietară, poate o lăsăm la aeroport și îi mai dăm cincizeci de dolari sau ceva.

Dar nu dau de ea și în schimb urlăm pe șosea, ținându-ne pumnii să ajungem la timp la aeroport.

– Acum regret că nu am făcut duș, zice Alex în timp ce deschide geamul și își trece mâna prin părul murdar.

– Duș? Ațipeam când mi-a venit să fac pipi, dar am zis că mă țin până dimineața.

Alex se uită peste umăr.

– Sigur ai lăsat vreun pahar gol pe-aici săptămâna asta dacă devine urgent.

– Urât! zic, dar are dreptate. E unul la picioarele mele și altul în suportul din spate. Să sperăm că nu e cazul. Nu am cea mai precisă țință.

Râde, dar crispat.

– Nu așa îmi imaginam că o să decurgă ziua asta.

– Nici eu. Dar na, toată vacanța a fost surprinzătoare.

Zâmbește atunci, îmi strânge mâna pe schimbător și mi-o duce la gură câteva secunde mai târziu, unde o

ține fără să o sărute.

– Ce, sunt transpirată? întreb.

Scutură din cap.

– Vreau doar să-mi amintesc senzația.

– Ce drăguț, Alex, în nici un caz ceva ce ar spune un criminal în serie, îi zic.

Deviez, dar nu știu ce să fac. Goana împreună spre aeroport. Un rămas-bun pe fugă, la poartă – ori poate despărțit și fugit în direcții opuse. Este întocmai antiteza oricărei comedii romantice care-mi place și, dacă mă gândesc la asta, o să fac un atac de panică în toată regula.

Printr-un miracol și multă viteză (și da, mituit un șofer de Uber să treacă de câteva ori pe galben după ce lăsăm mașina), ajungem la aeroport și facem *check-in*. Avionul meu pleacă cu cincisprezece minute după al lui Alex, așa că mergem întâi spre poarta lui, cu un mic ocol să luăm niște batoane de cereale și ultimul număr din *R + R* de la librăria terminalului.

Ajungem la poarta lui exact când începe îmbarcarea, dar avem câteva minute până cheamă grupul lui, așa că gâfâim transpirați, ne dor umerii de la bagaje și mă doare glezna pentru că m-am lovit din greșeală de valiza mea dură ca oțelul la fiecare pas.

– De ce este așa cald în aeroporturi? întreabă Alex.

– Te pregătești să faci o glumă?

– Nu, chiar vreau să știu.

– Prin comparație cu apartamentul lui Nikolai, aici este ger, Alex.

Zâmbește încordat. Nici unul din noi nu face bine față.

– Așa.

– Așa.

– Cum crezi că o să-i placă articolul ăsta Swapnei? Grădini care se închid în toiul zilei și un carusel atât de încins, încât devine periculos?

– Ah. Da. Tușesc. Mi-e mai puțin jenă că l-am mințit pe Alex în legătură cu vacanța asta decât de faptul că am

uitat să-i spun până acum și trebuie să folosesc puținele și prețioasele momente rămase ca să-i explic. Practic, este posibil ca $R + R$ să nu fi aprobat vacanța asta.

Ridică din sprânceană.

– Posibil?

– Ori poate a respins-o.

– Cum? Pe bune? Atunci de ce plătesc pentru...? Tace când îmi citește răspunsul în ochi. Poppy. Nu ar fi trebuit să faci asta. Sau ar fi trebuit să-mi spui.

– Ai fi venit dacă ai fi știut că plătesc eu tot?

– Evident că nu, răspunde.

– Exact. Și trebuia să vorbesc cu tine. Adică, e clar că trebuia să vorbim.

– Ai fi putut să mă suni, protestează rațional. Ne trimiteam din nou mesaje... Încercam... nu știu, să remediem situația.

– Știu, zic. Dar nu era așa simplu. Îmi era greu la muncă, eram debusolată, pierdută, plictisită și... nici nu știu ce vreau mai departe în viață, și pe urmă am vorbit cu Rachel, care mi-a atras atenția că am... tot ce vreau din punct de vedere profesional și poate trebuie doar să vreau altceva și pe urmă mi-am amintit când am fost ultima oară fericită și...

– Ce tot zici acolo? Alex clatină din cap. Rachel ți-a zis să mă păcălești să vin în vacanța asta cu tine?

– Nu! Mă cuprinde panica. Cum am deraiat așa repede? Nu așa! Mama ei este psihoterapeut și, din ce zice, este firesc să fii deprimat când îți îndeplinești toate scopurile pe care ți le-ai propus. Pentru că avem nevoie de un scop. Și pe urmă Rachel a sugerat că poate am nevoie de o pauză în viață ca să-mi dau seama ce vreau.

– O pauză în viață, repetă Alex încet, căscând gura, cu ochii înnegurați și tulburi.

E clar că am zis ceva aiurea. Nu reușesc să mă exprim ca lumea. Trebuie să fac ceva.

– Adică nu am mai fost fericită de la ultima noastră vacanță.

– Și m-ai mințit ca să vin cu tine în vacanță, pe urmă ai făcut sex cu mine, mi-ai zis că mă iubești și ai venit la nunta fratelui meu pentru că aveai nevoie de o pauză de la viața reală.

– Alex, evident că nu, spun, întinzându-mă spre el.

Se îndepărtează cu ochii în pământ.

– Te rog, nu mă atinge în clipa asta, Poppy. Încerc să mă gândesc, da?

– La ce? întreb, gătită de emoție. Nu înțeleg ce se întâmplă, cum l-am rănit și cum să repar asta. De ce ești așa supărat acum?

– Pentru că pentru mine era ceva serios! zice, uitându-se în sfârșit în ochii mei.

Durerea îmi străpunge stomacul.

– Și pentru mine! strig.

– Am vorbit serios și știam asta! zice. Nu a fost un impuls. Știam de ani și ani că te iubesc, m-am gândit din toate perspectivele posibile și am știut ce vreau înainte să te sărut vreodată. Doi ani nu am vorbit și m-am gândit la tine în fiecare zi, ți-am dat spațiul de care am crezut că ai nevoie și m-am întrebat în tot acest timp ce aș fi dispus să fac, la ce să renunț, dacă te-ai hotărî să fii cu mine. Tot timpul m-am întrebat dacă să îmi văd de viață și să-ți dau drumul, ca să fii fericită sau să caut anunțuri de posturi și apartamente lângă tine, *pentru orice eventualitate*.

– Alex. Scutur din cap și scot cuvintele cu cleștele din gură, pe lângă nodul din gât. Nu am știut.

– Știu. Își freacă fruntea și închide ochii. Știu asta. Și poate ar fi trebuit să-ți spun. Dar, futu-i, Poppy, nu sunt un șofer de taxi pe care l-ai cunoscut în vacanță.

– Ce vrei să spui? mă răătoiesc la el.

Când deschide ochii, sunt plini de lacrimi și dau să mă întind spre el până îmi amintesc ce a spus: „Te rog, nu mă atinge în clipa asta“.

– Vreau să spun că eu nu mi-am luat pauză de la viața reală. Nu experimentez noul. Sunt un om care este îndrăgostit de tine de zece ani și nu ar fi trebuit să mă

săruți dacă nu știai că asta vrei până la capăt. Nu a fost drept.

– Dar asta vreau, zic, și în timp ce o spun, o parte din mine habar nu are ce zice.

Vreau să mă căsătoresc?

Vreau să am copii?

Vreau să trăiesc într-o casă din anii '70 în Linfield, Ohio?

Vreau toate lucrurile astea după care tânjește Alex în viață?

Nu m-am gândit bine la ele și Alex își dă seama.

– Nu știi sigur, zice Alex. Tocmai ai zis că nu știi, Poppy. Eu nu-mi pot lăsa slujba, casa și familia doar ca să văd dacă te lecuiești tu de plictiseală.

– Alex, nu ți-am cerut să faci asta, spun disperată, ca înecatul agățându-se de un fir de pai.

Îmi scapă printre degete pentru ultima oară și de-acum nu se mai poate remedia nimic.

– Știu, zice, masându-și fruntea încruntată, strâmbându-se. Doamne, ce bine știu asta. E vina mea. Trebuia să fi știut că nu-i o idee bună.

– Încetează, zic, dorindu-mi cu disperare să-l ating și mulțumindu-mă să-mi încleștez pumnii. Nu spune asta. Încerc să-mi dau seama, da? Doar că... Trebuie să mă mai lămuresc în anumite privințe.

Agentul de la poartă cheamă grupul șase pentru imbarcare și ultimii rătăciți se așază la coadă.

– Trebuie să plec, zice, fără să se uite la mine.

Mi se încețoșează ochii de lacrimi, mi se încinge pielea și mă mănâncă de parcă mi se topește și se strângea carnea pe oase.

– Te iubesc, Alex, izbutesc să spun. Asta nu contează?

Se uită brusc la mine, întunecat, impenetrabil, plini de durere și dorință.

– Și eu te iubesc, Poppy, zice. Nu asta este problema noastră.

Se uită peste umăr. Coadă s-a terminat.

– Putem vorbi când ajungem acasă, spun. O putem scoate la capăt.

Când se uită iar la mine, văd că Alex este torturat, cu ochii injectați.

– Uite ce e, zice blajin. Nu cred că ar trebui să mai vorbim o vreme.

Scutur din cap.

– Alex, este ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem. Trebuie să o scoatem la capăt.

– Poppy. Se întinde spre mâna mea și o ia ușor. Eu știu ce vreau. Tu trebuie să afli. Aș face orice pentru tine, dar – te rog nu-mi cere dacă nu ești sigură. Eu chiar... Înghite în sec. Nu mai continuă. E timpul să plece. Murmură gătit, forțat. Nu pot fi o pauză de la viața ta reală și nu vreau să fiu ceea ce te oprește să obții ce vrei.

Îmi rămâne numele lui în gât. Se apleacă ușor, își lipește fruntea de a mea și închid ochii. Când îi deschid, merge deja spre puntea avionului fără să se uite în urmă.

Inspir adânc, îmi iau lucrurile și mă duc spre poartă. Când mă așez în sala de așteptare, îmi trag genunchii la piept, îmi ascund fața în ei și îmi permit în sfârșit să plâng liber. Pentru prima oară în viața mea, aeroportul mi se pare locul cel mai singuratic din lume. Toți acei oameni care se despart, se duc în direcții diferite, se intersectează cu sute de oameni fără să se conecteze vreodată.

CAPITOLUL 33

Acum două veri

Un domn în vârstă vine cu noi în Croația ca fotograf oficial la $R + R$.

Bernard. Vorbește tare, poartă mereu vestă, adesea stă între mine și Alex, fără să observe privirile amuzate pe care le schimbăm peste chelia lui (este mai scund ca mine, deși tot timpul ne spune că în tinerețe avea 1,67).

Împreună, mergem să vedem anticul oraș Dubrovnik, centrul vechi, cu zidurile sale înalte de piatră, străzi sinuoase și, mai departe, plajele stâncoase și impecabila apă turcoaz a Adriaticii.

Ceilalți fotografi cu care am călătorit erau destul de independenți, însă Bernard a rămas recent văduv și nu este obișnuit să fie singur. Este un tip de treabă, dar mult prea social și vorbăreț și, cât stăm prin oraș, văd cum îl epuizează pe Alex, până când îi răspunde monosilabic la toate întrebările. Bernard nu remarcă. De obicei, întrebările lui sunt simple trambuline pentru poveștile pe care vrea să le depene.

Poveștile au multe nume și date și nu se grăbește deloc când dă fiecare detaliu în parte, uneori, repovestind de patru-cinci ori până se asigură că întâmplarea a avut loc într-o miercuri și nu, cum crezuse inițial, joi.

Din oraș, luăm un feribot aglomerat spre Korčula, o insulă puțin mai departe de coastă. $R + R$ ne-a rezervat două camere de hotel stil apartament, cu vedere la mare. Cumva, Bernard are impresia că împarte camera cu Alex, lucru de neînțeles având în vedere că el este

angajat $R + R$ și prin urmare ar trebui să aibă camera lui și Alex să fie oaspetele meu.

Încercăm să-i explicăm.

– A, nu mă deranjează, zice. Și apoi, am întâmplător două dormitoare.

Este o cauză pierdută să încercăm să-l convingem că *acea* cameră trebuia să fie *a mea* și a lui Alex, de-asta sunt două dormitoare și sincer, cred că amândurora ne este prea milă de Bernard ca să insistăm. Apartamentele în sine sunt impecabile și moderne, totul alb, oțel inoxidabil, balcoane spre marea sclipitoare, dar pereții sunt subțiri și mă trezesc în fiecare dimineață din pricina celor trei copilași care aleargă și țipă în apartamentul de deasupra. Mai mult, sigur se află o mortăciune în peretele din spatele uscătorului din spălătorie și sun zilnic la recepție să le spun, iar ei trimit un adolescent să facă ceva în privința mirosului cât sunt plecată. Sunt aproape sigură că doar deschide ferestrele și dă cu spray peste tot, pentru că aroma dulceagă de lămâie pe care o găsesc la întoarcere se duce în fiecare seară, când reapare duhoarea de hoit.

Mă aștept să fie cea mai tare vacanță de până acum, dar, și în afară de mirosul de hoit și țipetele din zori ale copiilor, rămâne Bernard. După Toscana, fără să vorbim despre asta, eu și Alex am făcut un pas înapoi în relația noastră. În loc să ne scriem mesaje zilnic, am început să vorbim la două săptămâni. Ar fi fost prea simplu să ne întoarcem de unde am plecat, dar nu puteam face asta, nici lui, nici lui Trey.

În schimb, mă îngrop în muncă, plec în orice excursie posibilă, uneori una după alta. La început, eu și Trey eram mai fericiți ca oricând – aici ne-a mers bine: călare pe cai sau cămile, făcând drumeții pe vulcani și sărind de pe stânci în cascade, dar, în cele din urmă, vacanța noastră nesfârșită a început să dea impresia de fugă, parcă eram doi jefuitori de bancă care se distrează într-o situație dificilă, cât așteaptă să-i prindă FBI-ul.

Am început să ne certăm. El voia să se trezească devreme și eu să dorm până târziu. Eu mergeam prea încet și el râdea prea tare. Mă irita că flirta cu chelnărițele noastre și el nu suporta că trebuia să intru pe fiecare culoar din fiecare magazin identic pe lângă care treceam.

Mai aveam o săptămână din excursia în Noua Zeelandă, când ne-am dat seama că se răsuflase.

– Nu ne mai distrăm, a zis Trey.

Am început să râd de ușurare. Ne-am despărțit prieteni. Nu am plâns. Ultimele șase luni fuseseră o lentă despletire a vieților noastre. Despărțirea a fost ruperea ultimei ițe în care se mai ținea relația noastră.

Când i-am scris lui Alex, a zis: **Ce s-a întâmplat? Ești bine?**

Îți explic mai ușor față în față, i-am răspuns, încântată.

Ai dreptate.

Câteva săptămâni mai târziu, tot într-un mesaj, mi-a spus că s-a despărțit din nou de Sarah.

La asta nu mă gândisem. Se mutaseră împreună la Linfield după ce și-a dat el doctoratul, ba chiar lucrau la aceeași școală – un miracol atât de profund, încât părea că universul își dădea consimțământul asupra relației lor – și, din tot ce-mi spusese Alex, le mergea mai bine ca niciodată. Erau mai fericiți. Le venea perfect flască. Mai puțin dacă-mi ascundea lucrurile private, ceea ce ar fi perfect de înțeles.

Vrei să vorbim? am întrebat, simțindu-mă din nou îngrozită și plină de adrenalină.

Cum ziceai și tu, mai bine îți explic față în față, mi-a răspuns.

Așteptam de două luni și jumătate să avem discuția aia. Mi-era foarte dor de Alex și, în sfârșit, puteam vorbi liber, nu aveam motive să ne abținem, să ne mișcăm tiptil unul pe lângă celălalt și să încercăm să nu ne atingem.

Mai puțin Bernard.

La apus, vine cu noi cu caiacul, apoi la podgoriile condensate mai departe de coastă. Ni se alătură la cină în fiecare seară. Sugerează să stăm apoi la un pahar. Nu obosește niciodată. „Bernard“, șoptește Alex într-o seară, „s-ar putea să fie Dumnezeu“, de am pufnit în paharul cu vin alb.

– Ai alergie? întreabă Bernard. Îți dau batista mea.

Și îmi dă o batistă frumoasă, brodată. Aș vrea ca Bernard să facă ceva nasol, cum ar fi să-și curețe dinții la masă sau orice ca să-mi fac curaj să-i cer o oră de intimitate.

Este cea mai frumoasă și cea mai groaznică excursie pe care am făcut-o cu Alex.

În ultima seară, ne facem toți trei rangă la restaurantul cu vedere la mare, uitându-ne la apusul roz cu auriu, care învăluie totul până când apa devine un strat de lumină, înlocuit treptat de o pătură purpurie. La cazare, cerul s-a întunecat și ne despărțim, extenuați în multe feluri și amețiți de vin.

Un sfert de oră mai târziu, aud o ușoară bătaie în ușă. Mă duc în pijama să deschid și îl văd pe Alex rânjind îmbujorat.

– Măi, ce surpriză! zic, oarecum turmentată.

– Da? La cât alcool ai turnat în Bernard, am crezut că ăsta era planul malefic.

– A adormit? întreb.

– Sforăie ca dracu', zice Alex și amândoi începem să râdem și îmi pune degetul mare pe buze. Ssst, mă avertizează, am încercat să mai vin pe furiș în ultimele două nopți și s-a trezit – și a ieșit din dormitor – înainte să ajung la ușă. Am zis să mă apuc de fumat ca să am o scuză beton.

Iar mă bușește râsul și mă încing toată.

– Chiar crezi că te-ar fi urmărit? șoptesc, fără ca el să-și fi luat degetul de pe buzele mele.

– Nu voiam să risc.

De cealaltă parte a peretelui, auzim un sforăit infernal și încep să chicotesc atât de tare, încât mi se

înmoaie genunchii și mă las la pământ. Alex face la fel.

Izbucnim într-un râs cutremurător, înăbușit, unul peste altul grămadă. Îi dau degeaba peste braț că un alt sforăit sinistru bubuie prin perete.

– Mi-a fost dor de tine, zice Alex rânjind, când ne oprim din râs.

– Și mie, zic și mă dor obrajii. Îmi dă părul de pe față și câteva șuvițe mi se electrizează dansându-i în mână. Dar, cel puțin, acum ești triplu.

Îl apuc de mână să mă echilibrez și închid un ochi să-l văd mai bine.

– Prea mult vin? mă tachinează, lăsându-și mâna pe gâtul meu.

– Ne, zic, doar cât să se îmbete Bernard. Cantitatea perfectă. Mi se învâрте capul în mod plăcut și mi se încălzește pielea sub mâna lui Alex, unde satisfăcătoare difuzându-se până în vârful degetelor de la picioare. Cred că așa se simt pisicile, murmur.

Râde.

– Cum așa?

– Știi tu. Îmi legăn capul dintr-o parte în alta, cuibărintu-mi gâtul în palma lui. Așa...

Mă pierd, prea mulțumită să continui. Mă mângâie cu degetele, trăgându-mă ușor de păr și suspin de plăcere când mă las pe el, punându-i mâna pe piept și sprijinindu-mi fruntea de a lui.

Își pune mâna peste a mea și îmi bag degetele în ea, ridicând ochii spre el, atingându-i nasul cu al meu. Ridică bărbia și mă mângâie pe obraz. Și apoi, mă sărută.

Și eu îl sărut pe Alex Nilsen.

Un sărut cald, lent, alimentat de alcool. Amândurora ne vine să râdem inițial, ca și cum ar fi o glumă foarte bună. Pe urmă îmi atinge buza de jos cu limba, o atingere dogoritoare. Mi-o prinde cu dinții o clipă și nu mai râdem.

Îmi bag mâna în părul lui și mă trage în poală, plimbându-și mâinile pe spatele meu și strângându-mă

de șolduri. Respir sacadat și repede, în timp ce-mi deschide din nou gura cu a lui, ne tatonăm mai adânc cu limbile, simțindu-i gustul dulce, curat și îmbătător.

Mâini disperate, dinți ascuțiți, haine smulse de pe noi și unghii înfipite în mușchi. Prohabil Bernard încă sforăie, dar nu aud nimic în afară de respirația delicios de superficială a lui Alex, vocea care îmi susură la ureche, pronunțându-mi numele obscen sau bătaile inimii care îmi răsună în urechi când îmi legăn șoldurile lipite de ale lui.

Toate lucrurile pe care nu am apucat să ni le spunem sunt irelevante, pentru că, pe bune, de asta aveam nevoie. Am nevoie mai mult de el. Duc mâna la cureaua lui – pentru că poartă curea, normal că poartă curea –, dar mă prinde de mână și se dă deoparte, cu buzele inflamate și părul ciufulit, răvășit tot, într-un mod complet nefamiliar și extrem de atrăgător.

– Nu putem face asta, zice gâtuit.

– Nu?

E ca și cum m-aș izbi de un zid dacă mă opresc. Ca și cum, în jurul capului îmi dau roată niște păsărele din desene animate, în timp ce încerc să-mi dau seama ce spune.

– Nu ar trebui, se corectează. Suntem beți.

– Nu destul de beți să ne sărutăm, dar prea beți să ne-o tragem? zic, aproape râzând de absurditate sau de dezamăgire.

Alex strâmbă din gură.

– Nu, adică nu ar fi trebuit să se întâmple deloc. Am băut amândoi și nu gândim limpede...

– Îhî... Mă dezlipesc de el și îmi netezesc bluza de pijama. Sunt cumplit de stânjenită, parcă am primit un pumn în burtă și îmi dau lacrimile. Mă ridic de jos, Alex se ridică și el. Ai dreptate, spun. A fost o idee proastă.

Alex pare nefericit.

– Vreau să zic că...

– Am înțeles, spun repede, încercând să peticesc gaura înainte să ia mai multă apă. A fost o greșeală să o

fac, să risc, dar trebuie să-l conving că totul este în regulă, că nu am pus benzină pe prietenia noastră și am aprins chibritul. Hai să nu facem ditamai tevatura – nu este, adaug, din ce în ce mai încrezătoare. Cum ziceai și tu: cât am băut? Trei sticle de vin. Nu gândeam limpede. O să ne prefacem că nu s-a întâmplat, bine?

Se uită intens la mine, cu o expresie încordată pe care nu știu cum s-o interpretez.

– Crezi că poți face asta?

– Normal, Alex, răspund. Avem ditamai trecutul, nu doar o seară de beție.

– Bine. Încuviințează. Bine. După o secundă de tăcere, adaugă: Ar trebui să mă culc. Se mai uită o clipă la mine și murmură: Noapte bună.

Și iese pe ușă.

Câteva minute de fâțâit disperat și mă târăsc în pat, unde, de câte ori dau să ațipesc, revăd toată întâmplarea în minte: bucuria chinuitoare de a-l săruta și umilința mult mai chinuitoare a discuției.

Dimineață, când mă trezesc, am o clipă binecuvântată când îmi zic că am visat totul. Pe urmă ajung pe băjbâite la oglinda din baie și văd o mușcătură în toată regula pe gât și încep să-mi reamintesc totul.

Hotărăsc să nu aduc vorba când îl văd. Tot ce pot face este să mă prefac că am uitat într-adevăr ce s-a întâmplat. Să dovedesc că nu am nimic și că nu s-a schimbat nimic între noi.

Când ajungem la aeroport – eu, Alex și Bernard – și acesta din urmă se duce la baie, profităm de primul minut fără el.

Alex tușește.

– Îmi pare rău pentru seara trecută. Știu că eu am început și – nu ar fi trebuit să fie așa.

– Pe bune, zic. Nu-i mare lucru.

– Știu că încă suferi după Trey, murmură, uitându-se în altă parte. Nu ar fi trebuit să...

Oare ar fi mai bine sau mai rău dacă aş recunoaște că numai la Trey nu m-am gândit în ultimele săptămâni

înainte de vacanța asta? Că aseară numai la Alex m-am gândit?

– Nu-i vina ta, îi promit. Amândoi am permis asta și nu trebuie să aibă nici o semnificație, Alex. Suntem doi prieteni care s-au sărutat la beție.

Se uită atent la mine câteva clipe.

– Bine.

Nu pare să fie bine. Pare că ar prefera să se afle la convenția saxofoanelor cu o sumedenie de criminali în serie. Mi se strânge inima de durere.

– Deci e în regulă? întreb, sperând să fie.

Bernard apare apoi cu o poveste despre o baie plină de hârtie igienică, dintr-un aeroport la care a fost cândva – în duminica de 8 martie, pentru cei care vor să știe data exactă –, iar eu și Alex abia ne mai privim.

Când ajung acasă, ceva mă reține să-i scriu.

„O să-mi scrie el. Și o să știu că e bine.“

După o săptămână de tăcere, îi dau un mesaj banal despre un tricou simpatic pe care-l văd la metrou și îmi răspunde doar cu un „ha“. Două săptămâni mai târziu, când întreb **Ce faci?** răspunde doar: **Scuze. Am fost foarte ocupat. Tu ești OK?**

Evident, răspund.

Alex are mereu ceva de făcut. Eu am mereu ceva de făcut și cu asta, basta!

Am știut dintotdeauna că există un motiv pentru care ne impunem limite. Ne-am lăsat pradă libidoului, iar acum nu poate nici să se uite la mine, nici să-mi scrie un mesaj.

Zece ani de prietenie s-au dus pe apa sâmbetei, doar ca să aflu eu ce gust are Alex Nilsen.

CAPITOLUL 34

Vara asta

Mă gândesc întruna la primul sărut. Nu la primul nostru sărut pe balconul lui Nikolai, ci la cel de acum doi ani, din Croația. În tot acest timp, amintirea avea altă imagine în mintea mea, dar acum arată cu totul altfel.

Crezusem că regretă ce s-a întâmplat. Acum înțeleg că regreta *felul* în care s-a întâmplat. Un capriciu la beție, când nu era sigur de intențiile mele. Când *eu* nu eram sigură de intențiile mele. Îi fusese teamă că nu avea nici o însemnătate și pe urmă am și pretins că nu are.

În tot acest timp am crezut că el mă respinsese. Și crezusem că îl menajasem, că îi menajasem sentimentele. Mă durea să mă gândesc că îl rănisem și, mai grav, poate avea dreptate. Pentru că și dacă sărutul acela nu însemnase nimic pentru mine, nici nu chibzuisem. Nici prima dată și nici de data asta. Nu cum o făcuse Alex.

– Poppy? zice Swapna, apărând la biroul meu. Ai o clipă?

Sunt la birou și mă uit de mai bine de patruzeci și cinci de minute la un website de turism în Siberia. Perfect pentru un exil autoimpus la nevoie. Minimizez fereastra.

– Ăăă, sigur.

Swapna se uită peste umăr să vadă cine mai este azi parcat la birou.

– De fapt, ai chef de o plimbare?

M-am întors de două săptămâni din Palm Springs și practic este prea devreme să vină toamna, dar New Yorkul are azi parte de o astfel de zi. Swapna își ia trenul Burberry, eu pe al meu cu model spic și pornim spre cafeneaua din colț.

– Așa, zice. Am observat fără să vreau că pari puțin cam deznădăjduită.

– Ah...

Credeam că maschez bine ce simt. În primul rând, fac cam patru ore de sport seara, așa că dorm ca un prunc, mă trezesc extenuată și mă târăsc zi de zi fără prea mult chef, întrebându-mă când o să-mi răspundă Alex la telefon sau când o să sune el. Sau de ce slujba asta mă obosește la fel de mult precum cea de barmaniță când eram în Ohio. Nu izbutesc să-i mai dau nici un sens cum ar trebui. Toată ziua mă aud spunând același lucru, ca și cum sunt disperată să-l scot din mine, așa incapabilă cum mă simt: „Mi-e greu“.

Oricât de blândă ar fi această afirmație – la fel de blândă ca remarca „Am observat fără să vreau că pari puțin cam deznădăjduită“ – își lasă amprenta în sufletul meu de câte ori o aud.

„Mi-e greu“, îmi spun disperată de o mie de ori pe zi și când încerc să scormonesc mai mult – „În ce fel îți este greu?“ – vocea interioară răspunde: „În toate“.

Mă simt nedeșăvârșită ca adult. Mă uit în jur la birou și toată lumea scrie, dă telefoane, face rezervări, redactează documente și știu că toți au cel puțin probleme cum am și eu, ceea ce mă face să mă simt și mai prost că mie îmi vine așa greu.

În ultimul timp, să trăiesc, să fiu responsabilă pentru mine îmi pare o provocare insurmontabilă. Uneori fac eforturi să mă dezlipesc de canapea, să îndes ceva congelat în microunde și, în timp ce aștept să sune, îmi zic „Trebuie să fac asta și mâine, și poimâine, și răspoimâine“. În fiecare zi, tot restul vieții, va trebui să îmi dau seama ce să mănânc, să o fac pentru mine, oricât de rău mă simt, de obosită sunt sau cât de tare îmi

bubuie capul. Chiar dacă fac febră 39, va trebui să mă ridic singură și să-mi fac ceva mediocru de mâncare ca să merg mai departe.

Nu-i spun toate astea Swapnei, pentru că (a) este șefa mea, (b) nu știu dacă pot traduce gândurile în cuvinte și (c) chiar dacă aș putea, ar fi umilitor să recunosc că exact ca un milenial incapabil, pierdut, melancolic, stereotipul pe care lumea adoră să-l deteste.

– Cred că sunt oarecum deznădăjduită, este ceea ce spun. Nu mi-am dat seama că-mi afectează munca. O să fac eforturi mai mari.

Swapna se oprește din mers, se întoarce pe tocuri și se încruntă.

– Nu despre muncă e vorba, Poppy. Am investit personal în a te îndruma.

– Știu, zic. Ești o șefă super tare și mă simt norocoasă.

– Nici despre asta nu-i vorba, zice Swapna, ușor impacientată. Ce vreau să zic este că evident nu ești obligată să vorbești cu mine despre ce ți se întâmplă, dar cred că te-ar ajuta dacă ai vorbi cu cineva. Să-ți atingi obiectivele poate fi un drum singuratic, iar epuizarea profesională este întotdeauna o provocare. Crede-mă, am trecut prin asta.

Mă foiesc neliniștită pe loc. Chiar dacă Swapna îmi este mentor, nu am discutat niciodată aspecte personale și nu prea știu ce să zic.

– Nu știu ce mi se întâmplă, recunosc.

Știu că am inima frântă la gândul că nu-l am pe Alex în viața mea.

Știu că aș vrea să-l pot vedea zilnic și nici o clipă nu mă întreb ce a rămas în lume, pe cine nu aș apuca să cunosc sau să iubesc dacă am fi cu adevărat împreună.

Știu că mă sperie de moarte ideea de a-mi duce viața în Linfield.

Știu că nu mă atrage nici o altă slujbă, răspunsul evident la nefericirea mea și că asta, care a fost excelentă o mare parte din ultimii patru ani și jumătate, în ultimul timp doar mă obosește.

Iar toate astea vin peste faptul că nu știu dracului ce să fac mai departe și astfel nu am nici un drept să-l sun pe Alex, motiv pentru care, cel puțin deocamdată, am încetat să mai încerc s-o fac.

– Epuizare profesională, spun tare. Asta trece, nu?

Swapna zâmbește.

– Până acum, în ce mă privește, trece întotdeauna. Bagă mâna în buzunar și scoate o carte mică de vizită. Dar, cum ziceam, ajută să vorbești cu cineva. Primesc cartea de vizită și arată cu bărbia spre cafenea. Ce-ar fi să iei o pauză? Uneori, schimbarea peisajului este tot ce trebuie ca să schimbi puțin perspectiva.

„Schimbarea peisajului“, îmi zic, în timp ce se întoarce de un am venit. „Înainte funcționa.“

Mă uit la cartea de vizită pe care o țin în mână și îmi vine să râd.

Dr. Sandra Krohn, psihoterapeut.

Scot telefonul și îi scriu lui Rachel. **Primește mama ta clienți noi?**

Este actualul papă nespus de păcătos? răspunde.

Mama lui Rachel are cabinetul în Brooklyn. Dacă estetica lui Rachel este decorul luminos și aerisit, casa mamei ei este una caldă și confortabilă, cu lemn negru și vitralii, plante cu frunze care atârnă și teancuri de cărți pe fiecare suprafață, clopoței de vânt la aproape fiecare fereastră.

Într-un fel, îmi amintește de acasă, cu toate că versiunea de maximalism, artistică și cultivată, a doamnei doctor Krohn, este departe de Muzeul Copilăriei Noastre făcut de mama și de tata.

La prima ședință, îi spun că am nevoie de ajutor să-mi dau seama ce urmează, dar îmi recomandă să începem cu trecutul.

– Nu sunt multe de spus, îi povestesc, după care vorbesc cincizeci și șase de minute fără oprire.

Despre părinți, școală, primul drum spre casă cu Guillermo. Este singurul om căruia i-am povestit toate

astea, în afară de Alex și, deși îmi face bine să le scot din mine, nu-mi dau seama cum mă ajută în criza ca îmi aruncă viața în aer. Rachel mă pune să promit că mă duc cel puțin două luni.

– Nu fugi de asta, zice. Nu îți faci nici o favoare.

Știu că are dreptate. Trebuie să trec *prin* asta, nu de asta. Singura mea speranță să o scot la capăt este să rămân, să accept disconfortul. La ședințele săptămânale de terapie. La biroul de la *R + R*. În apartamentul meu aproape gol.

Nu mai scriu în blog, dar încep un jurnal. Excursiile pentru muncă se limitează la plecări în zonă, în timpul weekendurilor și, în timpul liber, caut pe internet cărți și articole de dezvoltare personală ca să găsesc ceva cu tâlc, cum nu era statuia cu ursul de douăzeci și una de mii de dolari.

Uneori caut posturi în New York, alteori anunțuri în apropiere de Linfield. Îmi cumpăr o plantă, o carte despre plante și un mic gherghet. Vreau să învăț să țin cu tutoriale de pe YouTube și îmi dau seama în trei ore că nici nu mă pricep și că mă și plictisesc.

Totuși, am lăsat împletitura neterminată câteva zile pe masă și pare un soi de dovadă că locuiesc aici. Am o viață aici, un loc care este al meu.

În ultima zi de septembrie, mă duc să mă întâlnesc cu Rachel la barul de vin, când îmi prind geanta în ușile unui vagon aglomerat de metrou.

– Futu-i, futu-i, futu-i! șuier, iar de cealaltă parte, câțiva oameni se chinuie să deschidă ușile.

Un tinerel chel în costum albastru izbutește să deschidă ușile și, când ridică privirea să-i mulțumesc, văd clar în ochii lui albaștri că mă recunoaște.

– Poppy? zice, deschizând ușile mai mult. Poppy Wright?

Sunt prea buimacă să răspund. Iese din vagon, în ciuda faptului că nu a făcut nici un efort să iasă prima dată când s-au deschis ușile. Și apoi stau pe peron și ar

trebui să spun ceva, știu că trebuie – a coborât naibii din metrou.

– Uau. Jason, îngaim.

Încuviințează rânjind, atingându-și pieptul cu o cravată roz pal prinsă de gulerul scrobit al cămășii albe. Jason Stanley. Liceul East Linfield.

Încă încerc să procesez. Mintea mea nu-l poate accepta în acest context. În orașul *meu*, în viața pe care mi-am făcut-o ca să nu mai existe cea veche.

– Da, mă bâlbâi.

Jason Stanley nu prea mai are păr deloc. S-a îngășat, dar și-a păstrat ceva din băiatul drăgălaș de care am fost cândva îndrăgostită, care apoi mi-a distrus viața.

Râde și îmi dă un cot.

– Ai fost prima mea iubită.

– Mă rog, zic, pentru că nu văd lucrurile așa.

Nu l-am considerat niciodată pe Jason Stanley primul meu iubit. Poate prima-pasiune-devenită-teroare.

– Ai treabă acum? Se uită la ceas. Am câteva minute dacă vrei să mai vorbim.

Nu vreau să mai vorbim.

– De fapt, mă duc la terapie, spun, cine știe din ce dracu' motiv. A fost prima scuză care mi-a venit în minte. Aș prefera să fi mărturisit în schimb că mă duc cu detectorul de metale pe cea mai apropiată plajă să caut monede. Mă îndrept spre scări și Jason vine după mine.

– Terapie? zice, încă rânjind. Sper că nu din pricina rahatului pe care l-am făcut când eram un nemernic gelos. Îmi face cu ochiul. Adică speră să lași o impresie, dar nu chiar așa.

– Habar n-am la ce te referi, mint în timp ce urcăm treptele.

– Pe bune? face Jason. Vai, ce ușurare. Mă gândesc mereu la asta. Ba chiar am încercat să te caut pe Facebook la un moment dat, ca să-mi cer scuze. Nu ai Facebook, nu?

– Nu, nu tocmai, zic.

Am Facebook. Nu am numele de familie pe Facebook, pentru că nu am vrut să fiu găsită de oameni ca Jason Stanley. Sau de oricine din Linfield. Voiam să dispară acea versiune a mea și să reapar integral într-un oraș nou, și asta am făcut.

Ieșim de la metrou pe străzile mărginite de arbori. Aceeași răcoare s-a întors în aer. Toamna a învins în cele din urmă ultimele rămășițe ale verii.

– În sfârșit, spune Jason, deja ușor stânjenit. Se oprește și se scarpină la ceafă. Te las în pace. Te-am văzut și nu mi-a venit să cred. Voiam doar să te salut. Și să-mi cer scuze.

Dar mă opresc și eu, pentru că nu spun de o lună că nu mai am de gând să fug de probleme, fir-ar să fie? Am plecat din Linfield și cumva nu a fost îndeajuns. El este aici. Ca și cum universul mă mână în direcția bună.

Trag aer în piept și mă întorc spre el cu brațele la piept.

– Scuze pentru ce, Jason?

Cred că îmi citește în ochi că am mințit că aș fi uitat, pentru că pare extrem de stingherit. Inspiră rigid și sacadat, își privește vinovat pantofii eleganți maro.

– Mai știi ce nasol era la școală, nu? mă întreabă. Nu te simți în apele tale – parcă e ceva în neregulă cu tine și cineva o să se prindă din clipă în clipă. Vezi că o pătesc alții. Copii cu care te jucai șotronul primesc dintr-odată porecle răutăcioase, nu sunt invitați la zilele de naștere. Și știi că următorul poți fi tu, așa că te transformi într-un nemernic. Dacă arăți cu degetul spre alții, nu se va uita nimeni prea atent la tine, nu? Eu am fost nemernicul tău – adică am fost nemernicul din viața ta o vreme.

Mi se leagănă trotuarul în față și mă cuprinde amețeala. Numai la asta nu mă așteptam. Nu-mi vine să cred că o spun, adaugă. Te-am văzut pe peron și – trebuia să spun ceva.

Încruntat, Jason trage aer în piept, iar în colțul gurii și la coada ochiului i se strâng riduri de oboseală.

„Cât am îmbătrânit... Când am îmbătrânit așa?” mă întreb.

Dintr-odată, nu mai suntem copii și parcă s-a întâmplat peste noapte, atât de repede, încât nu am avut timp să remarc, să las în urmă tot ce consideram destul de important să mă afecteze, să văd că vechile suferințe pe care le percepeam ca răni vii s-au estompat și au devenit niște infime cicatrici albe, pierdute printre vergeturi, pete de soare și gropițe acolo unde mi-a atins timpul corpul în trecere.

M-am îndepărtat atât de mult în timp și spațiu de fata singuratică, și ce mai contează? Iată o parte din trecutul meu, în fața ochilor mei, departe de casă. Nu poți fugi de tine. Nici de trecut, nici de frici, nici de ce ai impresia că e greșit la tine.

Încă o dată Jason pleacă ochii.

– La reuniune, zice, mi-a zis cineva că o duci foarte bine. Că lucrezi la $R + R$. E super tare. Am... ăăă... cumpărat revista mai demult și ți-am citit articolele. E foarte tare, pare că ai văzut toată lumea.

În sfârșit, izbutesc să deschid gura.

– Mda. E... foarte tare.

Zâmbește mai larg.

– Și locuiești aici?

– Îhî. Tușesc să-mi dreg glasul. Tu?

– Nee, zice. Am venit cu treabă. Vânzări. Tot în Linfield stau.

Îmi dau seama atunci că exact asta așteptam de ani și ani. Momentul în care știi în sfârșit că ai câștigat: am scăpat. Am devenit ceva. Am găsit un loc al meu. Am dovedit că nu sunt zdrobită, în vreme ce omul care a fost cel mai rău cu mine a rămas blocat în rahatul ăla de orașel.

Numai că nu asta simt. Pentru că Jason nu pare blocat și sigur nu este rău. Se află aici, în orașul ăsta, îmbrăcat frumos cu cămașă albă și este sincer și bun. Îmi dau lacrimile și mi se încinge gâtul pe dinăuntru.

– Dacă mai vii vreodată, spune Jason nesigur și ai chef să ne vedem...

Încerc să consimt printr-un sunet, dar nu se întâmplă nimic. E ca și cum omulețul care se ocupă de centrul de control al creierului meu a leșinat.

– Așa, adaugă Jason. Încă o dată, scuze. Sper că știi că eu eram cel cu probleme. Nu tu.

Trotuarul se leagănă din nou ca un pendul. Ca și cum lumea, așa cum am văzut-o până acum, se zgâlțâie atât de tare, încât s-ar putea prăbuși cu totul.

„Evident, oamenii se maturizează“, spune o voce în capul meu. „Ai impresia că toți acești oameni au încremenit în timp, doar pentru că au rămas în Linfield?“

Dar, așa cum spunea și el, nu la ei era problema, ci la mine. Mă gândeam eu. Că dacă nu aș fi plecat, aș fi rămas fata singuratică. Nu mi-aș fi găsit locul.

– Deci dacă ajungi în Linfield... repetă.

– Dar nu te dai la mine, nu? întreb.

– O! Doamne, nu! Ridică mâna, arătându-mi una dintre verighetele acelea late pe inelar. Căsătorit. Fericit. Monogam.

– Mișto, zic, pentru că este singurul cuvânt în engleză pe care mi-l amintesc în clipa asta.

Ceea ce înseamnă ceva, având în vedere că nu vorbesc altă limbă.

– Dap! zice. Oricum... ne mai vedem.

Și pe urmă Jason Stanley pleacă, la fel de brusc cum a apărut. Până ajung la bar, deja plâng (evident). Când sare Rachel de la masa noastră, pare șocată să mă vadă.

– Ești OK, scumpo?

– O să-mi dau demisia, spun printre lacrimi.

– Bi... ne...

– Adică – îmi trag nasul și îmi șterg ochii – nu acum, ca în filme. Nu o să intru în biroul Swapnei și s-o anunț că plec și pe urmă să ies hotărâtă din birou într-o rochie roșie strâmtă, cu părul pe spate sau ceva de genul ăsta.

– Asta-i bine. Portocaliul îți vine mai bine la ten.

– Oricum, trebuie să-mi găsesc altă slujbă înainte să plec, zic. Dar cred că tocmai m-am prins de ce sunt așa nefericită.

CAPITOLUL 35

Vara asta

– Dacă vrei, vin cu tine, spune Rachel. Vorbesc serios. Cumpăr bilet în drum spre aeroport și vin cu tine.

În timp ce-mi spune asta, arată de zici că țin în mână o cobra gigantică din colții căreia picură sânge de om.

– Știu. O strâng de mână. Dar cine o să ne țină la curent cu tot ce se petrece la New York?

– O, slavă Domnului, spune râsuflând ușurată. Mă teameam că o să accepti pe loc.

Mă ia în brațe, mă pupă pe obraji și mă bagă în taxi.

Părinții vin amândoi să mă ia de la aeroportul din Cincinnati. Poartă tricouri identice cu „I ♡ New York“.

– Ne-am gândit să te simți ca acasă! zice mama, râzând așa tare la propria glumă, că practic plânge.

Cred că este prima oară când ea sau tata văd New Yorkul ca fiind casa mea, ceea ce, pe de o parte mă face fericită, pe de alta, tristă.

– Deja mă simt acasă aici, îi spun și își pune dramatic mâna pe inimă chiuind de emoție.

– Apropo, zice, în timp ce ne facem drum prin parcare, am făcut castane de ciocolată.

– Asta pentru cină, și la micul dejun? întreb.

Chicotește. Pe planeta asta, nimeni nu mă consideră așa amuzantă cum mă crede mama. Ca și cum i-ai lua bomboana unui copil. Sau i-ai *da* bomboana unui copil.

– la zi, amice, spune tata când intrăm în mașină. Căruia fapt datorăm această onoare? Nu-i nici măcar sărbătoare legală!

– Îmi era dor de voi, zic, și de Alex.

– Fir-ar să fie, mormăie tata, semnalizând. Acum o să mă faci și pe mine să plâng.

Întâi mergem acasă ca să mă schimb după drumul cu avionul, să-mi țin singură un discurs de încurajare și să aștept cu răbdare. Școala se termină abia la două și jumătate.

Până atunci, stăm toți trei pe prispă și bem limonadă. Mama și tata vorbesc pe rând despre planurile pe care le au cu grădina pentru anul viitor. Ce roade vor da toate. Ce alte flori și copaci vor planta. Faptul că mama încearcă să organizeze lucrurile din casă, dar a izbutit numai să scape de trei cutii de pantofi până acum.

– Progresul tot progres este, zice tata, întinzându-se să îi maseze umărul cu afecțiune. Ți-am zis de gard, amice? Noul nostru vecin e un bârfitor și am decis că avem nevoie de gard.

– Trece mereu să-mi povestească ce face lumea în fundătura asta și n-are nimic bun de spus! exclamă mama. Sunt sigură că aceleași lucruri le spune și despre noi.

– Ei, nu prea cred, zic. Minciunile tale ar fi mult mai colorate.

Asta o încântă pe mama, evident: copiii și bomboanele.

– Cum ridicăm gardul, zice tata, o să spună tuturor că avem un laborator de metamfetamină.

– la mai taci! Mama îl plesnește peste braț, dar râd amândoi. Trebuie să facem o conferință video cu băieții mai târziu. Parker vrea să ne citească un nou scenariu la care lucrează.

Cât pe ce să scuip limonada pe nas.

Ultimul scenariu despre care discută fratele meu pe grupul de mesaje este o poveste distopică și barbară a originilor Smurfilor cu cel puțin o scenă de sex. Raționamentul lui este că, într-o zi, ar vrea să scrie un film adevărat, dar scriind unul care nu poate fi realizat, scapă de tensiune în timpul procesului de învățare. De asemenea, cred că-i și place să-și scandalizeze familia.

La 2.15, cer mașina și mă duc la fostul meu liceu. Abia atunci îmi dau seamă că rezervorul este gol. După ce fac un mic ocol să pun benzină, intru în parcare la liceu la 2.50. În mine se războiesc pentru supremație două anxietăți separate: prima este groaza la gândul de a-l vedea pe Alex, de a-i spune ce trebuie să-i spun și de a spera că vrea să asculte, și a doua este legată de întoarcerea la locul în care am jurat cu mâna pe inimă că nu mai calc în veci.

Urc hotărâtă treptele de beton spre ușa de sticlă, trag încă o dată aer în piept și...

Ușa nu se clintește. Este încuiată.

Aha...

Uitasem că nu mai poate intra orice adult în liceu. Sigur e mai bine așa, în orice situație, mai puțin asta. Bat în ușă până apare un paznic cu nasul încovoiat și un halo de păr grizonant, care crapă puțin ușa.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit la cineva, spun. Un profesor – Alex Nilsen?

– Numele? întreabă.

– Alex Nilsen...

– Numele dumneavoastră, mă corectează paznicul.

– A, Poppy Wright.

Închide ușa, dispărând o clipă în biroul de la intrare. Se întoarce o clipă mai târziu.

– Îmi pare rău, doamnă, nu vă avem în sistem. Nu putem permite intrarea celor neînregistrați.

– Atunci îl puteți chema? încerc.

– Doamnă, nu pot să mă duc să caut...

– Poppy? zice cineva în spatele lui.

„Uau!” îmi spun inițial. „M-a recunoscut cineva! Ce baftă!”

Și apoi, bruneta frumoasă și zveltă vine la ușă. Îmi cade stomacul prin fund.

– Sarah. Uau! Bună.

Uitasem că aş putea da peste Sarah Torval aici. O scăpare monumentală. Se uită la paznic.

– Mă ocup eu, Mark, spune și iese să vorbim, încrucișându-și brațele la piept.

Poartă o rochie purpurie drăguță, geacă neagră de blugi, iar la urechi îi dansează niște cercei mari de argint. Are un strop de pistrui pe nas. Ca întotdeauna, este adorabilă, ca orice educatoare de grădiniță (chiar dacă predă la clasa a noua, desigur).

– Ce faci aici? întreabă, nu *fără bunătate*, dar nici cu afecțiune.

– Ah... ăăăă. Am venit în vizită la părinți.

Ridică din sprânceană și aruncă o privire spre clădirea din cărămidă roșie din spatele meu.

– La liceu?

– Nu. Îmi dau părul din ochi. Adică de-asta am venit *aici*. Dar ce fac *aici*... Speram... mă rog... voiam să vorbesc cu Alex.

Foarte subtil își dă ochii peste cap, dar mă doare. Înghit în sec.

– O merit, zic. Trag aer în piept. Nu o să fie frumos, dar trebuie. Am fost cât se poate de insensibilă în toate privințele, Sarah. Adică, prietenia mea cu Alex, tot ce așteptam de la el cât erați împreună. Nu a fost drept față de tine. Știu asta acum.

– Mda, zice. Ai fost într-adevăr insensibilă.

Nu zicem nimic o clipă. În cele din urmă, suspină.

– Cu toții am luat decizii proaste. Înainte credeam că dacă dispari tu, se vor rezolva toate probleme mele. Își desface brațele și le încrucișează invers. Și pe urmă asta ai făcut – practic ai dispărut după ce am fost în Toscana și, cumva, relația mea a avut și mai mult de suferit.

Mă legăn de pe un picior pe altul.

– Îmi pare rău. Aș vrea să fi înțeles ce simt înainte să rănesc pe cineva.

Dă din cap afirmativ, își privește unghiile de la picioare, o pedichiură perfectă, vizibilă prin sandalele de piele.

– Și eu, zice. Sau să fi înțeles el. Sau *eu*. Pe bune, dacă știa oricare dintre noi ce simțiți unul față de celălalt, m-

ar fi scutit de mult timp pierdut și de multă suferință.

– Da, zic. Deci nu mai sunteți...

Mă lasă să aștept câteva clipe și știu că nu o face întâmplător. Pe buzele roz îi apare un zâmbesc semi-drăcesc.

– Nu, îmi face favoarea să răspundă. Slavă Domnului! Dar nu-i aici. A plecat deja. Parcă zicea că pleacă în weekend.

– Ah... Mi se frânge inima. Mă uit spre mașina părinților, în parcare goală. Bine, mersi oricum.

Încuviințează și dau să cobor.

– Poppy?

Mă întorc și strălucește atât de puternic că trebuie să-mi pun mâna streășină la ochi ca să o pot privi. Arată ca un înger care și-a câștigat aura printr-o bunătate nejustificată față de mine. „O accept“, îmi spun în gând.

– De obicei, vinerea, spune încet, profesorii se duc la Birdies. E o tradiție. Se mișcă și lumina se estompează cât să-i întâlnesc privirea. Dacă nu a plecat, s-ar putea să fie acolo.

– Mersi, Sarah.

– Serios, spune. Faci lumii o mare favoare dacă-l scoți pe Alex Nilsen de pe piață.

Râd, dar parcă am plumb în stomac.

– Nu sunt sigură că asta vrea.

Ridică din umeri.

– Poate că nu, spune. Dar majoritatea suntem prea speriați să ne întrebăm ce vrem, în caz că nu avem deja. Am citit asta într-un eseu despre „problemele milenialilor“.

Îmi înăbuș râsul de mirare și îmi dreg glasul.

– Un titlu seducător.

– Așa-i? În sfârșit. Baftă!

Birdies este vizavi de liceu și drumul de două minute cu mașina până acolo este cu patru ore prea scurt pentru a-mi formula un nou plan.

Cât am zburat, mi-am exersat discursul zelos cu gândul că voi vorbi doar cu el, în clasa lui. Acum că se va întâmpla într-un bar plin de profesori, inclusiv unii care mi-au predat și de la care am chiulit. Dacă există alt loc pe care l-am judecat mai aspru decât holurile cu neoane ale liceului East Linfield, este acest bar întunecat și înghesuit cu numele fluorescent BUDWEISER la intrare.

Deodată, lumina zilei dispare și în fața ochilor care mi se ajustează la întuneric îmi dansează puncte colorate. Cântă Rolling Stones la radio și, având în vedere că este doar ora 3, barul este plin de oameni îmbrăcați business casual, o mare de pantaloni kaki, cămăși și rochii de bumbac monocrome, nu deosebite de ținuta Sarei. Tot soiul de lucruri ce țin de golf decorează pereții – crose, gazon fals și poze înrămate cu jucători și cursuri.

Știu că există un oraș în Illinois numit Normal, dar bănuiesc că e net inferior acestui colț suburban de univers.

Televizoare montate pe pereți, date prea tare, un radio cu intermitențe care cântă dedesubt, hohote de râs și voci ridicate care vin dinspre grupurile adunate pe scaunele de la bar sau înșirate de fiecare parte a meselor înguste și dreptunghiulare.

Și apoi îl văd.

Mai înalt decât de obicei, mai neclintit ca oricare, cu mânecile suflecate până la cot și bocancii sprijiniți de barele de metal ale scaunului, umerii aplecați și cu telefonul în mână. Îmi sare inima în gât, ca o bilă cu gust de metal încins, pulsând prea tare.

O parte din mine – bine, cea mai mare parte – vrea s-o rupă la fugă, chiar dacă am bătut atâta drum până aici, dar tocmai atunci scârțâie ușa și Alex ridică privirea drept în ochii mei.

Ne privim și îmi imaginez că par la fel de șocată ca și el, ca și cum nu aș fi venit special, îndrumată, unde se afla. Mă forțez să fac câțiva pași spre el, după care mă

opresc la capătul mesei, unde, treptat, ceilalți profesori ridică ochii din bere, vin alb și vodca-tonic să proceseze apariția mea.

– Salut, zice Alex, un ton mai sus de-o șoaptă.

– Salut, răspund.

Aștept urmarea. Nu se întâmplă nimic.

– Cine-i prietena ta? întreabă o bătrână cu helancă maronie. Îmi dau seama că este Delallo înainte să-i văd numele ELHS pe ecusonul pe care încă îl poartă la gât.

– Este... Lui Alex îi pierde glasul. Se ridică în picioare. Salut, repetă.

La masă, ceilalți schimbă priviri stingherite, își trag scaunele, își îndreaptă spatele în încercarea de a ne oferi puțină intimitate, ceea ce este imposibil în acest moment. Delallo, observ, stă cu urechea întinsă exact spre noi.

– Am trecut pe la școală, bolborosesc.

– Ah, face Alex. Bine.

– Aveam un plan. Îmi trec mâinile transpirate peste pantalonii portocalii de poliester evazați, dorindu-mi să nu mă fi îmbrăcat ca un con de semnalizare din trafic. Voiam să vin la școală, pentru că voiam să știu că dacă există un lucru pe lumea asta care să mă facă să mă întorc acolo, tu ești acela.

Își trece privirea iute, încă o dată, peste masa plină de profesori. Până acum, monologul meu nu pare să-l liniștească. Se uită brusc la mine și apoi undeva în stânga mea.

– Da, știu că urăști locul acela, murmură.

– Da, spun. Am multe amintiri neplăcute de acolo și voiam să vin și doar să-ți spun că... m-aș duce oriunde cu tine, Alex.

– Poppy, zice, oftând și implorându-mă în același timp.

– Nu, stai, îl întrerup. Știu că am 50% șanse și o mare parte din mine nu vrea să îți spună restul, Alex, dar trebuie, așa că te rog, nu zice nimic încă dacă ai de gând

să-mi frângi inima. Bine? Dă-mi voie să-ți spun înainte să-mi pierd curajul.

Întredeschide gura o secundă, iar ochii lui verzi-aurii sunt fluvii inundate de furtună, sălbătice și intempestive. Închide gura și încuviințează.

Cu senzația că sar în gol, incapabilă să văd în fața ochilor, continui:

– Îmi plăcea să scriu pe blog, îi spun. Îmi plăcea atât de mult și credeam că din pricină că-mi plăceau călătoriile – și îmi plac. Dar în ultimii ani s-a schimbat totul. Nu am fost fericită. Călătoriile au fost altfel. Și poate că ai avut dreptate să zici că veneam la tine ca la un panaceu care mă vindeca de orice. Mă rog – o destinație plăcută, din care îmi luam dopamină și o nouă perspectivă. Pleacă ochii. Nu vrea să se uite la mine și simt că, deși el a spus-o primul, confirmarea mea îl torturează. M-am apucat de terapie, izbucnesc, încercând să nu mă opresc din vorbit. Și încercam să îmi dau seama de ce mă simt altfel acum și făceam liste cu diferențele dintre viața mea de atunci și de acum și nu era vorba doar despre tine. Adică, tu ești pe primul loc. Veneai în vacanțele acelea și pe urmă nu ai mai venit, dar asta nu a fost singura schimbare. Toate vacanțele în care am fost împreună, cea mai tare chestie legată de ele – alta decât că făceam totul cu tine – erau oamenii. Ridică ochii, mijindu-i îngândurat. Îmi plăcea să cunosc oameni noi, îi explic. Îmi plăcea... să mă simt conectată. Să mă simt interesantă. Am crescut aici foarte singuratică și întotdeauna am simțit că dacă m-aș duce în altă parte, m-aș simți altfel. Că voi găsi alți oameni ca mine.

– Știu asta, spune. Știu că nu-ți place aici, Poppy.

– Nu-mi plăcea, spun. Nu-mi plăcea, așa că am fugit. Și pentru că Chicago nu a schimbat tot ce voiam, am plecat și de-acolo. Odată ce am început să călătoresc însă, lucrurile au început să se îndrepte. Am cunoscut oameni și – nu știu, fără bagajele trecutului sau frica de necunoscut, părea mult mai simplu să mă descarc în

fața oamenilor. Să-mi fac prieteni. Știu că sună penibil, dar toate acele întâlniri întâmplătoare pe care le-am avut m-au făcut să mă simt mai puțin singură. Ele m-au făcut să simt că sunt un om care poate fi îndrăgit. Și pe urmă m-am angajat la $R + R$ și călătoriile au fost altfel. Oamenii erau alții. Cunoșteam numai bucătari, manageri de hotel, oameni care voiau recenzii favorabile. Mergeam în locuri superbe, dar mă întorceam acasă pustii. Și acum îmi dau seama că asta se întâmpla pentru că nu mă conectam cu nimeni.

– Mă bucur că ți-ai dat seama, spune Alex. Vreau să fii fericită.

– Dar uite care-i chestia, zic. Și dacă mi-aș da demisia și m-aș reapuca serios de blog, dacă i-aș cunoaște pe toți acei Buck, Lita, Mathilde din lume – tot nu aș fi fericită. Aveam nevoie de acei oameni pentru că mă simțeam singură. Aveam impresia că trebuie să alerg sute de mii de kilometri de aici ca să găsesc un loc al meu. Mi-am petrecut toată viața crezând că toți cei care nu-mi erau familie, care se apropiau prea mult, vedeau prea mult, nu mă vor vrea. Cele mai sigure erau momentele fortuite, iuți, cu străinii. Credeam că mai mult nu pot obține. Și apoi, tu. Îmi tremură glasul periculos de tare. Îmi fac curaj și îmi îndrept umerii. Te iubesc atât de mult, încât am petrecut doisprezece ani ținându-te la distanță. M-am mutat. Am călătorit. M-am combinat cu alții. Vorbeam tot timpul despre Sarah, băga-mi-aș picioarele, pentru că știam că erai îndrăgostit de ea și că era mai bine așa. Pentru că numai de tine nu suportam să fiu respinsă. Iar acum știu asta. Știu că nu călătoritul o să mă scoată din mocirla asta, nu un nou post și sigur nu întâlnirile întâmplătoare cu taximetriști. Toate astea, fiecare minut în parte, erau ca să fug de tine și nu mai vreau să fac asta. Te iubesc, Alex Nilsen. Chiar dacă nu-mi dai o șansă reală, o să te iubesc întotdeauna. Și mi-e frică să mă mut la Linfield pentru că nu știu dacă mi-ar plăcea aici sau dacă m-aș plictisi sau dacă mi-aș face prieteni noi și pentru că

sunt *îngrozită* să dau peste oameni care m-au făcut să cred că nu contez și ei să decidă că au dreptate în privința mea. Vreau să rămân în New York, continui. Îmi place acolo și cred că ți-ar plăcea și ție, dar m-ai întrebat la ce aș fi dispusă să renunț pentru tine, iar acum știu răspunsul: la tot. Nu există lucru pe lumea asta pe care am construit-o în mintea mea la care nu sunt pregătită să renunț ca să construiesc una nouă cu tine. Aș intra în East Linfield High – nu doar azi. Dacă vrei să rămâi aici, merg și la nenorocitele alea de meciuri de baschet cu tine. O să port tricouri pictate de mână cu numele jucătorilor – o să învăț numele jucătorilor! Nu le mai inventez! Merg la tatăl tău acasă și beau suc fără zahăr, și fac tot posibilul să nu înjur sau să vorbesc despre viața noastră sexuală și o să stau cu nepoatele și cu nepoții în casa lui Betty – te ajut să dai jos tapetul! *Urăsc* să scot tapet! Nu reprezinți o vacanță și nu ești răspunsul la criza mea profesională, dar când sunt în criză, bolnavă sau tristă, ești singurul pe care-l vreau. Iar când sunt fericită, tu mă faci și mai fericită. Mai am multe de descoperit, dar un lucru știu sigur, oriunde ești tu, acolo îmi este locul. Nu o să mi-l găsesc niciodată singură cum mi-l găsesc cu tine. Indiferent ce simt acum, te vreau lângă mine. Alex, pentru mine tu ești acasă. Și cred că și eu pentru tine.

Gâfâi când închei. Alex pare extrem de îngrijorat, dar altfel, nu pot interpreta ce mai simte. Nu zice nimic pe loc, iar liniștea – sau lipsa ei (Pink Floyd se aude în boxe și un crainic de sport bălmăjește la unul dintre televizoarele suspendate) – se întinde ca un covor, din ce în ce mai departe între noi, până simt că mă aflu de cealaltă parte a unui conac obscur cu podeaua lipicioasă de bere.

– Și încă ceva.

Scot telefonul din geanta, deschid o anumită fotografie și i-l întind. Nu îl ia, doar se uită la imagine fără să atingă telefonul.

– Ce-i asta? întreabă încet.

- Asta, spun, este o plantă de casă pe care o țin în viață de când m-am întors din Palm Springs. Râde încetișor. Limba soacrei, spun. Și aparent e o plantă foarte greu de ucis. Probabil nici cu drujba nu aș izbuti s-o omor. Dar mai mult de-atât nu am ținut nimic în viață și voiam s-o vezi. Ca să știi. Vorbesc serios. Dă din cap fără să spună nimic și bag telefonul la loc, în geantă. Atât, spun, ușor buimacă. Asta este tot discursul. Acum poți vorbi.

Îi zvâcnește colțul gurii, dar zâmbetul nu persistă și, nici cât zâmbește, nu denotă veselie.

- Poppy...

Numele meu nu a sunat nicicând atât de lung și nefericit.

- Alex...

Își pune mâinile în șolduri. Se uită pieziș, ca și cum nu are la ce să se uite în afară de peretele cu gazon fals și o fotografie ștearsă a unui jucător de golf cu căciulă cu moț. Când se uită din nou la mine, are lacrimi în ochi, dar știu numaidecât că nu le va lăsa să curgă. Este genul de stăpânire de sine de care dă dovadă Alex Nilsen.

Ar putea muri de sete în deșert și, dacă primește un pahar cu apă de la cine nu-i place, dă din cap politicos și spune „nu, mulțumesc“.

Înghit ditamai nodul.

- Poți spune orice. Orice simți nevoia.

Expiră, se uită în pământ, se uită apoi o secundă la mine.

- Știi ce simt pentru tine, spune blajin, ca și cum, cu toate că recunoaște, tot secret este.

- Da.

Îmi bubuie inima. Cred că știu. Cel puțin știam. Dar știu cât de mult l-am rănit pentru că am fost superficială. Nu pricep întru totul poate, dar abia încep să mă înțeleg pe mine, așa că nu mă surprinde prea tare.

De data asta, el înghite în sec și mușchii obrazilor îi dansează cu umbrele.

– Sincer, nu știu ce să spun, răspunde. M-ai îngrozit. Mintea mea merge așa repede cu tine, că nu are sens. Acum ne sărutăm și imediat mă gândesc care vor fi numele nepoților noștri. Nu are sens. Adică uită-te la noi. *Noi* nu avem sens. Am știut asta dintotdeauna, Poppy.

Îmi îngheață inima, iar venele, de frig, pătrund în mijlocul ei. Frângându-mi inima și pe mine totodată. Este rândul meu să-i spun pe nume implorând, ca o rugăciune.

– Alex. O spun repede. Nu înțeleg ce spui.

Își lasă ochii în pământ, ronțăindu-și buza inferioară.

– Nu vreau să renunți la nimic, spune. Vreau să avem un rost și nu avem, Poppy. Nu pot să stau și să mă uit cum se duce totul pe apa sâmbetei din nou.

Dau din cap afirmativ. Mult. Ca și cum accept asta întruna. Pentru că așa simt: ca și cum toată viața va trebui să accept că Alex nu mă poate iubi cum îl iubesc eu.

– Bine, șoptesc. Nu zice nimic. Bine, repet.

Îmi iau ochii de la el când simt că-mi dau lacrimile. Nu vreau să fie nevoit să mă consoleze, nu de data asta. Mă întorc și mă duc țintă spre ușă, făcând efort să pun un picior în fața celui alt, cu capul sus și umerii drepți.

Când ajung la ușă, nu mă pot abține. Mă uit peste umăr.

Alex a rămas încremenit unde l-am lăsat și, oricât mă ucide, trebuie să fiu sinceră în clipa asta. Trebuie să spun ceva ce nu mai pot lua înapoi, să nu mai fug și să mă ascund de el.

– Nu regret că ți-am spus. Am zis că aș renunța la orice, aș risca orice pentru tine și am vorbit serios. Până și la inima mea. Te iubesc în toate cele, Alex, adaug. Aș fi murit dacă nu ți-aș fi spus măcar.

După care mă întorc și ies în lumina orbitoare a soarelui din parcare. Abia atunci încep să plâng.

CAPITOLUL 36

Vara asta

Hohotesc. Cu sughițuri. Mă sparg în cioburi în timp ce traversez parcare. Cu o mână la gură, pentru că mă pufnește plânsul iar și iar, sfârtecându-mă și împlântând pumnale în fiecare fărâmbă de plămân.

Mi-e greu și să mă mișc, și să mă opresc. Bag viteză spre mașina părinților, mă sprijin de ea, cu ochii în pământ, scoțând sunete oribile, cu mucii curgându-mi pe față, timp în care cerul albastru, norii pufoși și foșnetul arborilor din parcare îmi apar ca prin ceața verii și toată lumea devine o volbură de culoare.

Apoi, o voce, pe care abia o aud din pricina brizei și a distanței. Vine din spate, evident a lui, și nu vreau să mă uit. Cred că dacă mă mai uit o dată la el, cedez, o să-mi frângă inima pe veci, dar mă strigă pe nume.

– Poppy! O dată. Apoi din nou. Poppy, stai.

Îmi înăbuș toate emoțiile. Nu ca să le ignor. Nu ca să le înfrâng, pentru că mi-e aproape bine să simt ceva atât de pur, să știu, fără urmă de îndoială, ce se petrece în corpul meu. Dar, asta pentru că sunt sentimentele *mele*, nu ale lui. Ceva ce nu poate apuca și ridica pe umerii săi, cum o face aproape compulsiv.

Îmi șterg fața cu mâinile și încerc să respir normal, cât îi ascult pașii târșâind pe asfalt. Mă întorc în timp ce aleargă ușor, făcând ultimii pași într-un ritm hotărât, dar calm, până se oprește și mă aflu între el și mașină.

Nu vorbește imediat, lasă să treacă o clipă, cât să ne tragem sufletul. După încă o secundă de tăcere, zice:

– Și eu mă duc la terapie.

Fără să vreau, râd la gândul că a alergat după mine să-mi mărturisească asta.

– Bravo!

Mă șterg pe față cu podul palmei.

– Zice... Își trece mâinile prin păr. Crede că mi-e frică să fiu fericit.

„De ce îmi spune asta?” întreabă o voce curioasă în mintea mea.

„Sper să vorbească mai departe”, spune alta. Poate putem vorbi veșnic. Poate această discuție se poate întinde toată viața, la fel cum păreau să facă mesajele și discuțiile la telefon de-a lungul anilor.

Îmi dreg glasul.

– Da?

Se uită lung la mine și scutură vag din cap.

– Nu, răspunde. Știu că dacă m-aș urca în avion cu tine și aș pleca la New York, aș fi al dracului de fericit. Atât cât mă vrei, aș fi fericit.

Încă o dată, caleidoscopul de culori îmi încetează privirea. Clipesc printre lacrimi.

– Și te vreau cu disperare. Regret fiecare ocazie pe care am pierdut-o să-ți spun ce simt, de câte ori m-am convins că te-aș pierde dacă ai ști cu adevărat sau că suntem prea diferiți. Vreau doar să fiu fericit cu tine. Dar mi-e teamă de ce urmează. I se frânge glasul. Mi-e teamă să nu-ți dai seama că te plictisesc. Sau să cunoști pe altcineva. Sau să rămâi nefericită. Și... E găuit. Mi-e frică să te iubesc o viață și pe urmă să ne luăm rămas-bun. Mi-e frică să nu mori și lumea să nu mai aibă sens. Mi-e teamă că nu m-aș mai putea ridica din pat dacă ai muri și, dacă am avea copii, ar avea viața asta oribilă în care mama nu mai este, iar tatăl nu se poate uita la ei.

Își trece mâna peste ochi, umezindu-și-o de lacrimi.

– Alex, șoptesc. Nu știu cum să-l consolez. Nu-i pot lua durerea din trecut și nici nu-i pot promite că nu va fi așa. Nu pot decât să-i spun adevărul, așa cum îl văd eu. Cum îl *știu*: Ai trecut deja prin asta. Ai pierdut un om drag și tot te-ai ridicat din pat. Ai fost prezent pentru

cei din viața ta și i-ai iubit, cum te iubesc și ei la rândul lor. Încă ai parte de toate astea. Nu ai pierdut nimic din ele. Nu s-a terminat doar pentru că ai pierdut o persoană.

– Știu, zice. Doar că... i se frânge glasul și ridică din umerii masivi. Mi-e frică.

Întind mâinile instinctiv și mă lasă să-l trag lângă mine și să-i țin mâinile între palme.

– Atunci am mai găsit ceva cu care să fim de acord, nu doar să-i urâm pe cei care dau nume de femeie bărcilor, șoptesc. Este al dracului de înfricoșător să fim îndrăgostiți unul de celălalt.

Își trage nasul în timp ce râde, îmi ia fața în mâini și își lipește fruntea de a mea, închizând ochii în timp ce își sincronizează respirația cu a mea, iar piepturile noastre se înalță și coboară ca două valuri în același corp de apă.

– Nu vreau să trăiesc fără asta, șoptește și îi strâng cămașa în pumni, de parcă nu vreau să-mi mai scape printre degete.

Colțurile gurii i se ridică atunci când spune:

– *Tigrișor.*

Întredeschide ochii și aproape mă doare inima de bucurie. Îl iubesc enorm. Îl iubesc mai mult decât ieri și deja știu că mâine îl voi iubi și mai mult, pentru că fiecare parte din el pe care mi-o oferă mă face să mă îndrăgostesc și mai tare.

Își unește mâinile la spatele meu, cu ochii atât de limpezi și de larg deschiși, încât aș putea să mă scufund în ei, să-i înot printre gânduri, să plutesc în mintea pe care o iubesc mai mult ca orice pe planeta asta.

Își mișcă mâinile în părul meu, netezindu-mi-l pe lângă gât, plimbându-și ochii pe fața mea cu un calm magnific.

– Ești, să știi.

– Tigrișor? întreb.

– Acasă, zice și mă sărută.

„Suntem“, îmi spun. „Suntem acasă“.

EPILOG

Facem turul oraşului cu autobuzul. Purtăm amândoi tricouri identice cu „I ■ New York“ şi şepci BeDazzled Big Apple. Avem un binoclu cu care urmărim sosii, chiar şi nefidele, ale vedetelor.

Până acum, i-am văzut pe Dame Judy Dench, pe Denzel Washington şi pe tânărul Jimmy Stewart. Turul include un drum cu feribotul la Statuia Libertăţii şi, când ajungem acolo, o rugăm pe doamna între două vârste să ne facă o poză la baza statuii, cu soarele în ochi şi vântul în faţă.

Ne întreabă mieroş:

– De unde sunteţi?

– De-aici, spune Alex, în timp ce eu spun „Ohio“.

La jumătatea turului, sărim din autobuz şi mergem în schimb la Cafe Lalo, hotărâţi să fim acolo unde au stat Meg Ryan cu Tom Hanks în *Ai primit e-mail*. Este frig afară şi oraşul şi-a pus hainele de duminică doar pentru noi, primăvara presărând flori roz şi albe pe străzi, în timp ce noi bem cappuccino. Locuieşte deja de cinci luni aici, de când s-a terminat semestrul de toamnă şi a găsit un post de suplinitor pe termen lung pentru cel de primăvară.

Nu ştiam că viaţa obişnuită poate fi aşa, ca o vacanţă din care nu vrei să mai pleci.

Sigur, nu este întotdeauna aşa. În majoritatea weekendurilor, Alex trebuie să lucreze la povestirile lui sau la notarea tezelor, face planul lecţiilor, iar în timpul săptămânii îl văd doar preţ de un sărut adormit dimineaţa (uneori adorm aşa repede, că nici nu-mi amintesc când s-a întâmplat) şi trebuie să ne ocupăm de

rufe și vase murdare (pe care Alex insistă să le spălăm imediat după cină), de taxe, programări la dentist și cartele de metrou pierdute.

Dar am parte și de lucruri noi, aspecte ale bărbatului iubit, pe care le descopăr zilnic. De pildă, se pare că Alex nu poate adormi dacă ne ținem în brațe. Trebuie să doarmă cu totul pe partea lui de pat, iar eu pe a mea. Până la miezul nopții, moment în care mă trezesc încinsă sub mâna sau piciorul lui și trebuie să-l împing ca să mă răcoresc.

E incredibil de enervant, dar, în clipa în care îmi găsesc iar confortul, mă trezesc zâmbind în beznă, cu senzația că sunt incredibil de norocoasă să dorm noapte de noapte lângă omul meu preferat.

Până și să-mi fie mult prea cald este mai bine cu el.

Uneori punem muzică în bucătărie în timp ce gătim (gătește) și dansăm. Nu într-o îmbrățișare plăcută, legănându-ne ca în filmele romantice, ci ne zvârcolim ridicol și ne învârtim până amețim sau râdem până gâfâim sau ne dau lacrimile. Uneori ne surprindem pe cameră și trimitem filmul lui David și Tham sau lui Parker și lui Prince.

Frații mei ne trimit și ei dansurile lor din bucătărie.

David răspunde cu diverse variațiuni de **Vă iubesc, dubioșilor** sau **Aparent există cineva pentru fiecare**.

Suntem fericiți, iar atunci când nu suntem, tot este mult mai bine decât era fără el.

Ultima oprire în joaca de-a turiștii este în Times Square. Am păstrat ce era mai rău la sfârșit, dar este un rit de trecere și Alex insistă că vrea să meargă.

– Dacă mă poți iubi și acolo, zice, o să știu că e adevărat.

– Alex, dacă nu te pot iubi în Times Square, atunci nu te merit într-un anticariat.

Mă ia de mână când ieșim de la metrou. Încep să cred că are mai puțin de-a face cu afecțiunea (tot nu se omoară după exprimarea afecțiunii în public) și mai

mult cu frica reală de a ne pierde în mulțimea ridicolă spre care ne îndreptăm.

Rezistăm în scuar printre luminile pâlpâitoare, artiștii stradali vopsiți cu argintiu și turiștii care ne înghesuie toate cele trei minute. Doar cât să ne facem niște *selfie*-uri deloc măgulitoare, cu mutre copleșite. Apoi, schimbăm direcția și ne întoarcem pe peronul metroului.

Acasă – în apartamentul nostru –, Alex își aruncă pantofii din picioare, după care îi aranjează perfect pe preș (avem preș, suntem adulți) lângă ai mei.

Până dimineață, trebuie să termin de scris un articol, primul pentru noul post. Îmi era groază să o anunț pe Swapna că îmi dau demisia, dar nu s-a supărat. De fapt, m-a strâns în brațe (parcă mă îmbrățișa Beyoncé, așa mă simțeam) și, mai târziu, pe seară, am primit la ușă o sticlă de șampanie.

„Felicitări pentru articol, Poppy“, scria în bilet. „Am știut întotdeauna că vei ajunge departe. X, Swapna.“

Ironia este că *nu* o să mai ajung departe, cel puțin nu cu munca. Însă, în multe alte feluri, slujba mea nu va fi prea diferită – tot voi merge la restaurante și baruri și voi scrie despre noi galerii și standuri de înghețată care răsar prin New York.

Însă Oamenii Pe Care Îi Întâlnești în New York vor fi și ei altfel, un articol mai degrabă de interes social decât o recenzie. Îmi voi explora orașul, dar prin ochii celor care îl iubesc, petrecând o zi cu cineva în locul lor preferat, aflând ce-l face atât de special.

Primul meu articol este despre o nouă pistă de bowling în Brooklyn, cu tentă demodată. Alex a mers cu mine să explorăm locul și am știut imediat ce am observat-o pe Dolores, pe pista alăturată, cu o bilă aurie personalizată, mănuși asortate și un halo de păr grizonant dezordonat, că de la ea pot învăța multe. O găleată de bere, o discuție și o lecție de bowling mai târziu, aveam tot ce îmi trebuia pentru articol, dar

oricum am mers cu Alex și Dolores la hotdog, mai jos pe stradă, unde am stat până aproape de miezul nopții.

Aproape am terminat articolul, mai trebuie finisat, dar asta poate aștepta până dimineață. Sunt ruptă după această zi lungă și tot ce vreau este să zac pe canapea cu Alex.

– Ce bine e acasă, zice, luându-mă în brațe și trăgându-mă spre el.

Îmi bag mâinile sub tricoul lui și îl sărut ca și cum asta am așteptat toată ziua.

– Acasă, zic, este locul meu preferat.

– Și al meu, murmură, împingându-mă ușor în perete.

Vara următoare plecăm din oraș. O să umblăm patru zile prin Norvegia, alte patru în Suedia. Fără nici un hotel de gheață (el este profesor, eu scriitoare și amândoi mileniali. Nu avem bani de așa ceva).

O să-i las lui Rachel cheia să ne ude plantele și, după Suedia, zburăm direct la Linfield, unde o să stăm restul vacanței de vară a lui Alex.

Vom sta în casa lui Betty cât o repară, iar eu o să stau pe jos mâncând Twizzlers, căutând noi moduri de a-l face să roșească. O să scoatem tapetul și o să alegem culori noi pentru pereți. O să bem suc fără zahăr la cină cu tatăl, frații și nepoții lui. O să stăm pe prispă cu părinții mei, uitându-ne la curtea cu Mașini din Trecut ale familiei Wright. Vom explora orașul natal, la fel cum încercăm împreună în New York. O să vedem cum ni se pare, unde vrem să fim.

Numai că eu știu deja ce voi simți. Oriunde este el, va fi locul meu preferat.

– Ce-i? întreabă, cu o tentativă de zâmbet. De ce te holbezi?

– Ești... Scutur din cap, căutând cuvântul care ar putea descrie ce simt. Atât de înalt.

Zâmbește cu toată gura, nestingherit, Alex cel Gol-Goluț, doar pentru mine.

– Și eu te iubesc, Poppy Wright.

Măine, și poimăine, și răspoimăine o să ne iubim puțin mai mult.

Și, chiar în zilele în care îi vine greu unuia sau amândurora, vom fi aici, unde ne cunoaștem, ne acceptăm întru totul și ne iubim cu toată inima. Mă aflu aici cu toate versiunile lui, pe care le cunosc din vacanțele celor doisprezece ani și, chiar dacă rostul vieții nu este să fii mereu fericit, în clipa asta eu sunt. Până în măduva oaselor.

MULȚUMIRI

Sunt foarte mulți oameni fără de care această carte nu ar fi existat. În primul și în primul rând, trebuie să-i mulțumesc lui Parker Peevyhouse. Vorbeam cu tine la telefon când mi-am dat seama ce trebuie să scriu mai departe. Fără acea discuție, nu cred că s-ar fi născut cartea asta. Mulțumesc, prietene.

Mulțumesc și incredibililor editori Amanda Bergeron și Sareer Khader. Nu am cuvinte să descriu cu precizie ce a însemnat pentru mine să lucrez cu voi. Timpul și grija pe care le-ați dedicat pentru a mă ajuta să găsesc nu doar o carte, ci cartea potrivită, sunt doar un vis pentru majoritatea scriitorilor. Poate fi înspăimântător să dai altora o parte din controlul pe care îl ai asupra muncii tale, dar am știut la fiecare pas că sunt pe mâini bune. Mulțumesc că m-ați împins de la spate, că m-ați încurajat să-mi depășesc limitele și pentru că sunteți o echipă incredibilă.

Un mare mulțumesc pentru Jessica Mangicaro, Dache Rogers și Danielle Keir. Fără voi, nu sunt convinsă că ar citi cineva această carte, așa că mulțumesc pentru talentul și pasiunea cu care ați promovat-o. Tot ce faceți este nemaipomenit.

Mulțumesc tuturor de la Berkley că ați creat un cămin atât de propice pentru mine și cărțile mele, inclusiv, dar nu numai lui Claire Zion, Cindy Hwang, Lindsey Tulloch, Sheila Moody, Andrea Monagle, Jessica McDonnell, Anthony Ramondo, Sandra Chiu, Jeanne-Marie Hudson, Craig Burke, Christine Ball și Ivan Held. Sunt foarte norocoasă să lucrez zilnic cu voi.

Uluitorului meu agent, Taylor Haggerty, precum și tuturor celor din fenomenala echipă Root Literary – Holly Root, Melanie Figueroa, Molly O'Neill – mulțumesc că v-ați implicat, dedicat și că ați fost atât de generoși. Și, poate cel mai important, mulțumesc pentru șampanie.

Lana Popović Harper, Liz Tingle și Marissa Grossman, mulțumesc că m-ați sprijinit enorm încă de la început. Dragii mei prieteni Brittany Cavallaro, Je Zentner, Riley Redgate, Bethany Morrow, Kerry Kletter, David Arnold, Justin Reynolds, Adriana Mather, Candice Montgomery, Eric Smith, Tehlor Kay Mejia, Anna Breslaw, Dahlia Adler, Jennifer Niven, Kimberly Jones și Isabel Ibañez îmi fac viața (și creația) mai bună în ultimii ani și nu le pot mulțumi destul.

Să am parte de sprijinul membrilor comunității literare și al scriitorilor pe care îi apreciez enorm are nu doar o foarte mare însemnătate la nivel personal, ci reprezintă motivul pentru care încă practic această meserie pe care o iubesc foarte tare. Mulțumesc îndeosebi lui Siobhán Jones și întregii echipe Book of the Month, precum și lui Ashley Spivey, Zibby Owens, Robin Kall, Vilma Iris, Sarah True, Christina Lauren, Jasmine Guillory, Sally Thorne, Julia Whelan, Amy Reichert, Heather Cocks, Jessica Morgan și Sarah MacLean. Bunătatea și încurajarea voastră au fost extrem de importante în această aventură.

Și, ca de obicei, mulțumesc familiei că am devenit o ciudată și dubios de încrezătoare și soțului meu, care se oprește mereu în drum spre bucătărie să mă sărute pe creștet. Ești cel mai tare și nu te merită nimeni.